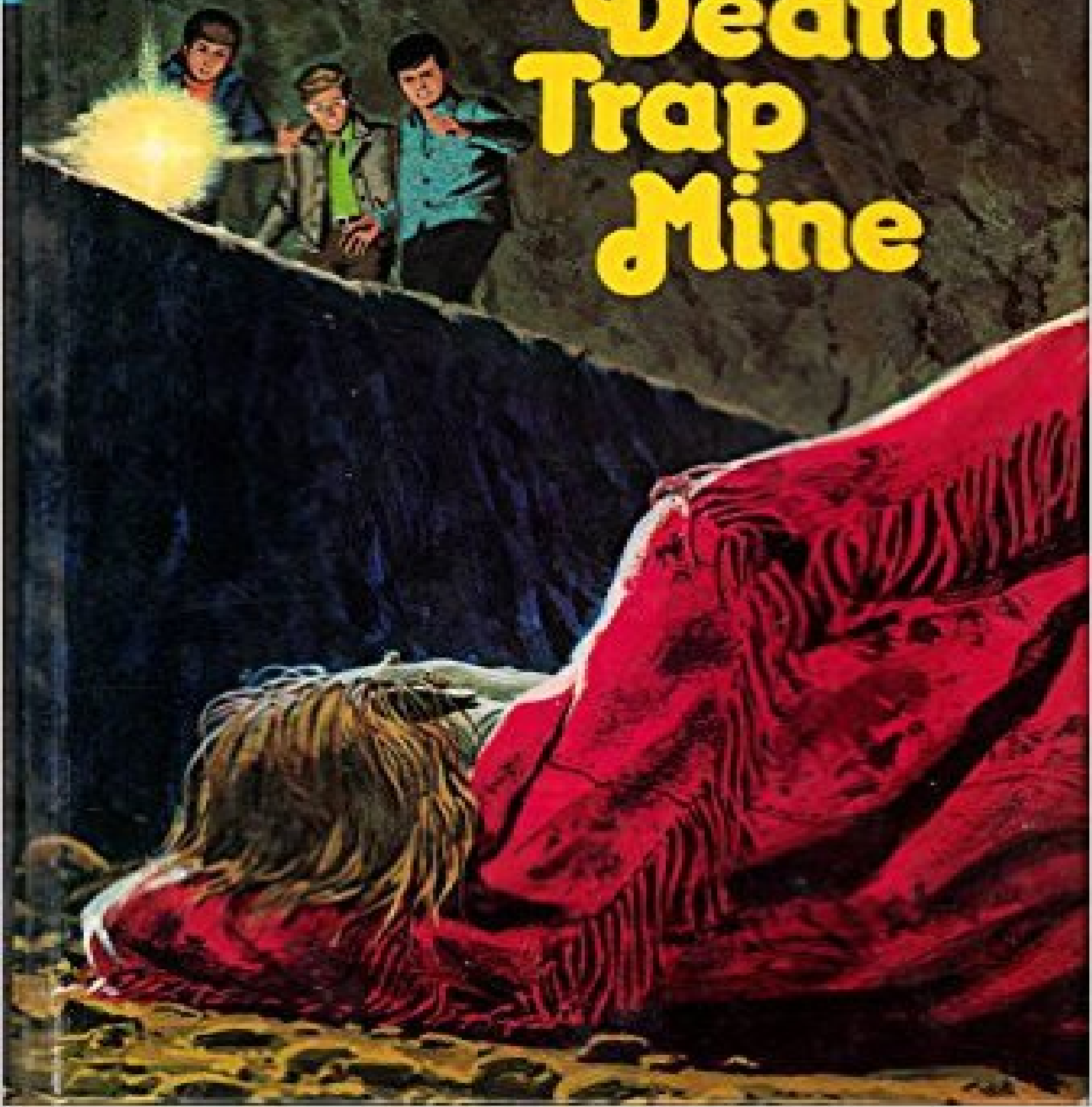

Alfred Hitchcock
and The Three Investigators in

the **Mystery of
Death
Trap
Mine**

Vụ Bí Ẩn Bấy Chết Trong Hầm Mỏ

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Lời Mở Đầu Của ALFRED HITCHCOCK	
Chương I NGƯỜI HÀNG XÓM KHÁ NGHÌ	
Chương II TIẾP ĐÓN ÔN Ồ	
Chương III NHÀ TRIỆU PHÚ BÍ ẨN	
Chương IV TIẾNG SÚNG TRONG ĐÊM KHUYA	
Chương V MỎ CÀM	
Chương VI CÁI BẦY CHẾT NGƯỜI	
Chương VII LẶN THEO DẤU VẾT NGƯỜI CHẾT	
Chương VIII KẼ RÌNH RẬP ĐÊM KHUYA	
Chương IX MỎ GẬM GỬ	
Chương X CỤC ĐÁ BĂNG VÀNG?	
Chương XI TÊN TRỘM ÔM ĐỐI	
Chương XII TIN MỚI... NHƯNG LẠI CŨ!	
Chương XIII BIẾN MẤT	
Chương XIV CUỐI ĐƯỜNG	
Chương XV MỘT CHÚ CHÓ THẦM LẶNG	
Chương XVI SỰ KIỆN XẢY RA DỒN DẬP	
Chương XVII HƯ XẾ!	
Chương XVIII LẠC TRONG SA MẠC	
Chương XIX BÍ MẬT CỦA NHÀ TRIỆU PHÚ	
Chương XX TIỀN Ở ĐÂU?	
Chương XXI QUÀ LƯU NIỆM DÀNH CHO ÔNG HITCCOCK	

Lời Mở Đầu Của ALFRED HITCHCOCK

Chào tất cả các bạn ưa thích bí ẩn!

Một lần nữa, xin mời các bạn chia sẻ cuộc phiêu lưu của "Ba Thám Tử Trẻ", chuyên môn của nhóm này là giải những vấn đề bất ngờ, kỳ quặc nhất, đôi khi gần như siêu tự nhiên. Những bạn không ngại cảm giác mạnh mẽ sẽ đi theo ba thám tử đến một thành phố nhỏ. Ở một khu hẻo lánh bang Tân-Mêhicô... một thành phố có một người đã chết đang chờ trong đáy một hầm mộ bỏ hoang, chờ ngày được làm nhân chứng chống lại một tên vô lại còn sống. Ba thám tử sẽ làm quen với một người phụ nữ, là... Thôi, tôi nói nhiều quá!

Nếu lỡ các bạn chưa biết Ba Thám Tử Trẻ, tôi xin phép giới thiệu vắn tắt.

Hannibal Jones, thủ lĩnh, là người mập mạp, có trí nhớ siêu đẳng và có tài rút ra những suy luận tài tình từ những dữ liệu có sẵn.

Peter Crentch là một chàng lực sĩ trẻ hành động nhanh, nhưng hay trách móc tinh thần mạo hiểm, liều lĩnh của Hannibal, vào những lúc nguy kịch nhất.

Bob Andy chăm học và làm việc rất có phương pháp. Cậu chăm lo chủ yếu về tìm tòi nghiên cứu và lưu trữ.

Ba bạn sống ở Rocky, một thành phố nhỏ bang Californie, trên bờ Thái Bình Dương, gần Hollywood và Los Angeles. Khi cần thiết cho cuộc điều tra, ba thám tử không bao giờ ngần ngại di chuyển khỏi lĩnh vực hoạt động thường ngày.

Bây giờ khi đã nắm trong tay các thông tin chủ yếu, các bạn chỉ còn việc bước vào chương đầu tiên của câu chuyện này.

Chúc các bạn thích thú khi đọc.

Alfred Hitchcock

Chương I

NGƯỜI HÀNG XÓM KHẢ NGHỊ

- E! Babal! Đoán thử ai tìm cậu kìa! Peter Crentch kêu.

Peter đã vào được nửa người qua cửa sập dưới sàn xe lán dùng làm bộ tham mưu của ba thám tử. Peter chui ra hẳn, rồi đóng cửa sập lại.

Hannibal Jones ngả người ra, khiến cái ghế kêu rít lên như để phản đối. Babal mập nhìn bạn.

- Mình không cần đoán - Hannibal tuyên bố. Mình đã biết. Sáng nay thím Mathilda dậy lúc sáu giờ. Thím chuẩn bị bữa ăn sáng thịnh soạn cho chú Titus và mình, rồi thím phái chú Titus đi Oxnard, nơi có tổ chức cuộc bán đấu giá. Mình đã suy ra ngay là thím có dự kiến một chương trình rất kín cho ngày nay. Bây giờ đồng hồ mình chỉ một giờ mười lăm. Câu hỏi của cậu cho phép mình khẳng định rằng chú Titus đã về, chú đã mua được hàng và thím Mathilda cần mình để gỡ hàng từ xe xuống!

- Hannibal ơi, cậu đúng là thiên tài? Bob Andy mỉm cười khẳng định.

Thật ra, Hannibal rất tự hào về sức mạnh suy luận của mình. Vậy mà đúng lúc đang ngẫm nghĩ mình đã biểu diễn tài năng một cách xuất sắc cho hai bạn thấy thì Hannibal bắt gặp một nụ cười tinh nghịch trên môi Peter...

- Sao! Hannibal nói. Không phải thím Mathilda đang tìm mình à?

- Thôi đi! Đừng có hối tiếc! Peter đáp. Cậu cũng thừa biết là khi thím tìm cậu là để giao việc cho cậu!... Không, Babal à, người đang tìm cậu mà mình đã gặp sáng nay ở chợ Rocky là Doris Jamison...

Hannibal giật mình. Bob ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ sơ. Doris Jamison, ái nữ của một trong những gia đình giàu có nhất thành phố đã từng là thân chủ của Ba Thám Tử Trẻ hè vừa qua. Trong vụ án, được ba Thám Tử đặt lên là *"Con rắn hát lầm rầm"*, ba bạn đã giúp cô bé tổng cổ một vị khách đáng sợ ra khỏi nhà và đập tan một âm mưu tổng tiền quỹ quyết. Hợp tác làm việc với Doris không phải chỉ mang lại thích thú. Tính khí cô bé quá bốc đồng, quá độc lập và cũng có khuynh hướng bóp méo sự thật để có lợi cho mình.

- Trời đất! Cuối cùng Hannibal thốt lên. Mình tưởng Doris di nghỉ hè ở nhà ông cậu ở bang Tân Mêhicô mà! Ba mẹ Doris đi Nhật và đóng cửa nhà rồi.

- Đúng - Peter nói. Nhưng Doris đang ghé qua Rocky, để lấy ít đồ. Và do ông cậu có những buổi làm việc trong vùng, mà Doris lại bị phiền muộn, nên nhất định đến chỗ bọn mình kể chi tiết trước khi đi.

- Xui quá! Bob kêu khê. Cứ tưởng bọn mình sẽ được yên thân nghỉ hè!

- Đừng lo - Hannibal khuyên. Hy vọng nó sẽ đi nhanh thôi. Ê, Peter, nó ở lại đây bao lâu vậy!

- Cho đến ngày mai! Một giọng nói từ phía sau tấm màn ngăn phòng thí nghiệm nhỏ với cái gọi là văn phòng vang lên.

Trước ánh mắt sững sờ của ba cậu, tấm màn vén lên và Doris Jamison tươi cười bước ra. Cô bé mặc quần jean bạc màu và áo sơ mi tay ngắn kiểu cao bồi trông giống như một nữ cao bồi trẻ trung. Khuôn mặt rám nắng và mái tóc hung dài có những mớ tóc màu sáng hơn.

- Các anh không vui mừng khi gặp em sao? Cô bé vô tư hỏi, cặp mắt màu hạt dẻ long lanh tinh nghịch.

- Em vào đây bằng cách nào? Peter hỏi.

Doris phá lên cười. Cô bé bước lại bàn bàn làm việc, trèo lên đó ngồi rồi giải thích:

- Thật ra, em vào trước các anh! Trên hàng rào cuối sân có bức tranh vẽ đám cháy ở San Francisco... và trên bức tranh đó, có con chó nhỏ nhìn thành phố đang cháy...

Hannibal đau khổ nói tiếp:

- Và có cái lỗ trong gỗ làm mất con chó. Chỉ cần thò ngón tay trong lỗ để chạm vào cái chốt mật mở tấm ván ra. Chỗ đó cho phép vào đây!

Đó là bí mật mà ba Thám Tử gọi là Cánh Cửa Đỏ, một trong những cửa mật cho phép vào kho bãi đồ linh linh và nguyên tắc là chỉ có Ba Thám Tử biết mà thôi. Vậy mà Cánh Cửa Đỏ không còn gì là bí mật đối với Doris nữa!

- Đúng! Cô bé cười và kết luận. Hè vừa rồi, em có theo anh các anh và thấy các anh đi qua đó ít nhất cũng cả chục lần! Không cần phải có đầu óc cỡ Einstein để hiểu rằng sào huyệt của các anh gần đây thôi.

- Nói tiếp đi, Doris! Peter kêu - Em nói hết đi! Rồi sau đó, em đến đây bằng cách nào?

- Thật ra bọn con trai các anh không có khôn như mình tưởng đâu! Khi qua được hàng rào, thì thấy ngay mũi tên đề "Văn Phòng". Nhưng do nó không chỉ về hướng văn phòng kho bãi, ta có thể nghĩ nó chỉ vị trí bộ tham mưu của các anh. Thế là em cứ việc đi theo hướng chỉ và em đến ngay trước tấm cửa luồng này - Doris chỉ tấm ván luồng phía sau xe lán - Các anh phải công nhận rằng em là thám tử rất tài ba...

- Phải gắn thêm khóa vào cửa này mới được - Hannibal lầm bầm.

- Và gỡ bỏ mũi tên đi - Peter nói thêm.

- Các anh chẳng việc gì mà lo sợ dữ vậy! Doris trêu chọc. Ngày mai em đi rồi, mà mấy chuyện bí mật nhỏ nhặt của các anh chẳng có gì là quan trọng đối với em cả. Em có nhiều chuyện bận tâm khác!

- Chuyện bận tâm gì? Peter hỏi ngay.

Doris nghiêng mình ra phía trước.

- Em phải lo một vụ riêng - cô bé giải thích. Em định giải quyết cho xong, em nhất quyết phải

làm... sáng mắt cậu Harry!

- Thế à! Hannibal nói. Chẳng lẽ ông cậu của em chưa đủ lớn khôn để tự lo lấy cho mình à?

Nét mặt Doris đột nhiên nghiêm trang.

- Cậu Harry của em là Harrison Osborne - cô bé nói. Nếu các anh có nghe nói về cậu rồi, thì chắc chắn các anh phải biết rằng cậu không phải là loại người khờ dại... Cậu đã kiếm được một đồng tiền ở thị trường chứng khoán, trước khi rút về Tân Mêhicô sống trong một nông trại, nơi cậu trồng cây thông Noel. Nhưng rất tiếc là tuy cậu rất giỏi về các thao tác ở thị trường chứng khoán, nhưng lại rất dở về tâm lý: cậu không biết phân biệt người lương thiện và kẻ bất lương...

- Thế còn em? Nhìn thoáng qua, em đã đánh giá được người ta rồi hả? Peter mỉa mai hỏi.

- Em biết đánh hơi những vụ mờ ám - Doris đáp. Đất nhà cậu em rộng mênh mông. Hồi xưa thuộc một công ty mỏ. Mà trên đó có một cái mỏ thật... Mỏ Chết!

- Tên nghe dễ thương quá! Bob đùa. Mỏ gì vậy? Mỏ xương khủng long hả?

- Mỏ bạc! Doris nói. Mỏ đóng rồi, vì đã cạn. Mỏ có tên như vậy do hồi đó có một bà đi lạc vào đó. Bà ngã xuống một hành lang và bị chết. Vài cụ già ở Twin Lakes - đó là tên ngôi làng chỗ cậu em mua đất - nói rằng hồn ma của bà vẫn còn trong mỏ. Dĩ nhiên là em không tin những chuyện tào lao ấy. Nhưng ở đó có một ông kẻ thật. Đó là kẻ đã mua lại của cậu Harry cái mỏ bỏ hoang và vùng đất xung quanh đó.

Doris nắm chặt hai tay và đỏ mặt lên vì tức giận.

- Và tên ấy đang âm mưu một cái gì đó! Doris khẳng định. Em có cảm giác hắc đóng kịch. Mà hắc lại sinh ra ở Twin Lakes!

- Em cho rằng đó là tội ác à? Bob ngạc nhiên hỏi.

- Tất nhiên là không, nhưng em thấy lạ là sao người sinh ra ở một nơi, ra đi khi còn bé tí, nhiều năm sau quay lại khi đã trở thành triệu phú, lại tuyên bố mình rất vui mừng vì đã quay về quê! Nhất là con người ấy lại trông y như một con rắn độc. Và em cũng thấy lạ là hắc đã mở lại cái mỏ! Cửa vào mỏ trước kia có cổng song sắt, hắc cho đập bỏ. Rồi hắc mua một con chó dữ để đuổi những người tò mò đi. Mỏ đã cạn có cái gì mà phải bảo vệ? Kẻ ấy luôn mặc quần jean mới toanh và cái mũ bảo hiểm thợ xây! Trang phục này không phù hợp với con người ấy. Bàn tay hắc làm móng tay sạch sẽ lắm!

Doris dừng lại. Ba thám tử im lặng. Doris nói tiếp:

- Tại sao hắc không cho người ta đến gần mỏ. Em nghi có điều gì mờ ám đây và em nhất định phải tìm ra có vụ gì đằng sau cái này.

- Chúc em may mắn! Peter nói.

- Doris ơi!

Cố giọng nam kêu từ bên ngoài. Bob bước lại gần kính tiềm vọng mà Hannibal đã lắp đặt. Kính tiềm vọng đi xuyên qua mái xe lán và cho phép nhìn những gì xảy ra bên ngoài. Bob dán mắt vào và vặn kính.

- Thím Mathilda đang nói chuyện với một người đàn ông đội mũ trắng và có bộ ria rậm! Bob thông báo.

- Cậu Harry! Dois vừa kêu vừa nhảy xuống đất. Em có nói cậu là em sẽ đến Thiên Đường Đồ Cổ. Các anh có muốn gặp cậu em không? Cậu tuyệt vời lắm... Trong những người bà con, em thích cậu Harry nhất.

Doris bước thẳng đến cửa luồng. Ba Thám Tử hài lòng mỉm cười với nhau: cửa luồng này không phải là cửa mật duy nhất của xe lán. Đường như Doris chưa biết lối vào chính, tức cửa sập dưới sàn xe lán.

Khi thấy cô bé Doris và ba thám tử bước ra kho bãi đồ linh tinh, thím Mathilda la lên:

- Biết là các cháu không xa mà! Chào Doris!

- Cháu chào thím Mathilda ạ! Doris lễ phép trả lời. Cậu Harry ời, đây là Hannibal Jones, Bob Andy và Peter Crentch!

- Chào các cậu! Harrison Osborne thân thiện nói.

Rồi cậu vừa bắt tay vừa nói thêm:

- Vậy đây là ba thám tử danh tiếng mà cháu gái tôi nói à?

- Không phải lúc nào cũng nói tốt đâu nhé! Doris nói thêm và mỉm cười mỉa mai.

Ba Thám Tử làm ngơ trước nhận xét ấy. Hannibal lục trong túi áo lấy một danh thiếp đưa cho khách.

- Nếu có ngày cậu cần đến dịch vụ của tụi cháu....

Ông Osborne đọc:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

Cậu của Doris trả lại danh thiếp cho Hannibal.

- Ba dấu chấm hỏi nghĩa là sao? Cậu hỏi

- Dấu chấm hỏi được toàn thế giới xem là biểu tượng của ẩn số, bí ẩn - Thám Tử Trưởng giải

thích. Và ba dấu chấm hỏi này tượng trưng cho bộ ba của tội cháu. Đó là logo của tội cháu. Chuyên môn của tội cháu là giải quyết các vụ bí ẩn, làm rõ các vấn đề mà số phận đưa đến cho tội cháu.

- Tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ cần đến thám tử ở Twin Lakes đâu - ông Osborne vừa cười vừa tuyên bố. Tuy nhiên....

Ông đột ngột ngưng nói và có vẻ suy nghĩ.

- Tuy nhiên, nông trại tôi cần ba cậu thanh niên khỏe mạnh giống ba cậu này. Và Doris cũng sẽ thích có bạn cùng tuổi. Xem nào, chắc là chưa đứa nào trong ba cậu đã từng tĩa cành, đúng không ?

- Tĩa cành cây à? Peter lập lại. Có chứ! Tất nhiên! Tội cháu từng...

- Được rồi - cậu Harry đáp. Cây thông Noel phải được tĩa cành thật kỹ, nếu không chúng sẽ không có được hình thù hài hòa cần thiết đến lúc phải chặt vào cuối năm. Ở Twin Lakes khó tìm nhân công lắm. Tôi đề nghị ba cậu cùng đi với tôi và Doris ngay ngày mai! Các cậu sẽ ở lại nông trang tôi khoảng mười lăm ngày!

Rồi quay sang thím Mathilda, ông nói:

- Nếu chị chịu cho tôi ba cậu này một thời gian, tôi sẽ rất vui nhận ba đứa. Nông trại dư thừa chỗ ở, tôi sẽ trả tiền làm cho ba đứa theo giờ, y như tôi trả các nhân viên của tôi.

Bà Jones phân vân.

- Tôi không biết - thím nói. Tuần này, chúng tôi định dọn cái sân. Có đồng đồ cứ tích trữ dần, chiếm nhiều chỗ quá.

Hannibal, Peter và Bob hoảng hốt nhìn nhau. Thím Mathilda đang định dọn đồng đồ phế thải che giấu bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ! Đầu óc của Hannibal hoạt động hết tốc độ. Không có ba cậu tiếp tay, thím Mathilda sẽ không bao giờ bắt tay vào một công việc nặng nhọc như thế. Viễn cảnh này giúp Hannibal quyết định.

- Thím Mathilda ơi! Cháu rất muốn thím cho phép tội cháu đi cùng cậu Harry và Doris. Đây sẽ là dịp học hỏi kinh nghiệm mới.

- Kinh nghiệm chắc chắn sẽ rất có ích cho anh - Doris mỉm cười nói. Biết đâu, lỡ có một vụ bí ẩn nhỏ ngon lành nào đó đang chờ anh ở Twin Lakes! Anh đâu muốn bỏ lỡ cơ hội này, đúng không?

Hannibal chợt hiểu ra rằng cô bé Doris xảo quyệt đã lo liệu để gợi ý cho cậu Harry mời ba thám tử. Con bé đã gài bẫy ba chàng Thám Tử Trẻ để buộc ba cậu phải giúp cô giải quyết vụ "người hàng xóm đáng ghét" .

Nhưng Peter đã nhiệt tình nhận lời:

- Một chuyến đi nghỉ ở nông trại, mình thích lắm! Chắc ba mẹ sẽ cho đi thôi.

Bob cũng có vẻ muốn tận hưởng chuyến đi.

- Chắc chắn mình sẽ xin nghỉ được ở thư viện, chỗ mình đang làm bán thời gian! Bob cam đoan.

Hiện đang là mùa ít bạn đọc!

- Thôi! Được! Thím Mathilda thở dài. Nếu các cháu thích đi...

Harrison Osborne bắt tay thím.

- Xin hứa với chị là tôi sẽ không bắt các cậu làm việc cực quá!

- Tôi không lo sợ chuyện đó! Thím khẳng định. Anh sẽ khó mà bắt bọn nó làm việc nhiều nổi!

Lao động không phải là mối quan tâm hàng đầu của ba cậu này đâu. Khi cần tránh lao động, ba đứa sẽ nghĩ ra hàng ngàn cái cớ để nói với anh.

Chương II

TIẾP ĐÓN ỒN ÀO

- Đến Twin Lakes rồi! Harison Osbone chạy chậm lại và thông báo.

Ba Thám Tử đang ngồi đằng sau một chiếc xe to có máy điều hòa. Xe vừa mới băng qua sa mạc Arizona, rồi leo lên cao độ để đến phần Tây Nam Tân Mêhicô. Ba bạn tò mò nhìn quang cảnh: thung lũng xanh tươi trải dài giữa hai dãy núi phủ đầy cây.

Khi đến gần thành phố, ba thám tử thấy những ngôi nhà nhỏ dọc theo những con đường cát bụi bên này và bên kia trục đường chính. Những cấu trúc lớn nhất nằm trên trục đường chính: chợ trong nhà, cửa hàng bách hóa, tòa soạn báo địa phương và tiệm ngũ kim tồi tàn.

Ngay giữa thành phố là nhà máy khí đốt, xa hơn một chút là đồn cứu hỏa Twin Lakes. Có lẽ đồn cứu hỏa kích thích trí tưởng tượng của Peter, vì cậu đột ngột kêu lên:

- Cháy! Nhìn kia! ... Dường như có đám cháy đằng kia!

Peter chỉ một nơi ngoài thành phố một chút, làn khói đang bay lên trên bầu trời trong sạch của buổi chiều đẹp trời hôm nay.

- Chẳng việc gì phải hoảng hốt! Doris cười khẩy khuyên. Đó chỉ là khói từ nhà máy cưa gỗ.

- Xưa kia, toàn bộ vùng này sống nhờ mỏ - cậu Harry giải thích. Ngày nay, mỏ đã đóng cửa và nhà máy cưa là tâm hồn làm cho thành phố sống. Cưa gỗ là ngành công nghiệp duy nhất vùng này. Twin Lakes ngày nay chẳng có gì giống thành phố sầm uất luôn tấp nập cách đây bốn mươi lăm năm.

- Nếu là triệu phú, chắc chắn mình không bao giờ đến chôn mình vào cái làng hẻo lánh này đâu! Peter tuyên bố.

Trong khoảnh khắc, Harrion Osborne rời mắt khỏi con đường.

- Triệu phú - ông lặp lại - Doris! Cậu dám cá con đã kể cho bạn về người hàng xóm của ta!

Cô bé nhìn thẳng phía trước, không trả lời.

- Doris! Cậu đang nói với con đấy! Con đã kể một trong những câu chuyện điên rồ của con cho mấy cậu bạn này, đúng không?

- Con chỉ nói với mấy anh rằng Wesley Thrugon là một người nên dè chừng... và con vẫn nghĩ thế, thưa cậu Harry!

Cậu Harry lăm băm vài tiếng không rõ, rồi thẳng lại, đậu xe bên đường. Sau đó cậu quay sang ba thám tử.

- Tôi biết các cậu là thám tử nghiệp dư - ông nói - nhưng cậu không được quấy phá ông Wesley Thrugon. Ông ấy là láng giềng của tôi, tôi không muốn có chuyện rắc rối với hàng xóm. Lý lịch của ông Thrugon rất tốt, ông đã kiếm rất nhiều tiền, rồi ông quay về Twin Lakes sinh sống, chỉ

vì ông sinh ra tại đây trước khi mở bạc bị đóng cửa. Gia đình ông rời thành phố ít lâu sau đó. Ông đã kể cho tôi nghe rằng suốt thời thơ ấu, ông đã được nghe nói về thời thịnh vượng của Twin Lakes. Ông đã mua Mỏ Chết, vì hồi xưa cha ông làm việc trong đó. Theo tôi, mua cái đó không hay tí nào!

- Vậy cậu có thể giải thích tại sao ông cho mở mỏ trở lại không? Doris hỏi đột ngột.

- Đó không phải là việc của ta - cậu của Doris đáp. Nếu ông ấy cho mở mỏ lại, không phải để cho bọn nhóc tò mò đến lãng vãng rình rập và có khả năng bị thương. Mà ông ấy có khả năng cho phép mình muốn làm gì thì làm... Ông ấy là triệu phú mà.

Cậu Harry cười, rồi lắc đầu nói thêm:

- Nói thật với các cậu, Doris vẫn còn giận hờn Thrugon, vì bị ông bắt quả tang đang tham quan cái mỏ. Ông ấy lôi cổ con bé về nhà. Và tôi cũng tán thành cách làm này thôi. Mỏ ấy có tên là Mỏ Chết, bởi vì xưa kia một người phụ nữ bị chết, khi lãng vãng vào bên trong.

Peter phá lên cười:

- Đúng là Doris! Em đâu có nói là em rình mò vào đất của ông Thrugon.

- Ôi! Doris cầu nhàu, giận tái mặt.

Hannibal tưởng tượng con bé kiêu căng bị "lôi cổ" về nhà, theo cách diễn đạt của ông cậu, và không nén nổi tiếng cười:

- Ha! Ha!

- Nhưng ông ấy đúng là một tên vô lại, em nói cho các anh biết! Doris giận dữ nói.

- Ôi! Bob xoa dịu - Có thể ông ấy chỉ là một người kỳ dị. Người giàu hay thế lắm.

- Đó không phải là cái tội - cậu Harry nói thêm và rờ má xe trở lại - Doris, cậu cấm con không được đến đó quấy phá ông ta nữa! Tôi cũng cấm cả các cậu nữa!

Rời khỏi đường nhựa, xe vượt qua cầu gỗ trên thác nhỏ ngăn chia hai cái hồ nhỏ, nguồn gốc tên của thành phố, tuy hai hồ chỉ lớn hơn ao một chút.

Qua khỏi cầu, xe phải chạy trên con đường đất, bỏ lại phía sau lưng những đám mây bụi.

Khoảng hai cây số sau cầu, phía bên trái, ba thám tử nhìn thấy những cánh đồng trồng thông nhỏ, và xa hơn nữa là cổng để mở. Đối diện cổng, phía bên kia đường, có nhiều ngôi nhà nhỏ.

Chỉ có một ngôi nhà mới sơn lại, những ngôi nhà còn lại có vẻ bỏ hoang.

Cậu Harry chạy xe chậm lại, bấm còi. Một người phụ nữ cao, mảnh khảnh, đang tưới khu vườn trước ngôi nhà nhỏ xinh đẹp, ngẩng đầu lên.

- Đây là bà Macomber! Doris tuyên bố.

Bà mỉm cười, vẫy tay. Bà mặc quần đen, áo sơ mi trắng tay ngắn và đeo ở cổ sợi dây bạc cần ngọc lam kiểu da đỏ.

Khi bà quay lại để khóa nước vòi tưới, ba thám tử thấy tóc bà đã bắt đầu bạc. Mặc dù bà chưa

đầy sáu mươi tuổi, cử chỉ bà còn mềm dẻo như thiếu nữ.

- Bà cũng sinh ra tại đây - Doris giải thích - vào thời kỳ thành phố phát triển thịnh vượng. Bà lấy ông giám đốc mỏ và cả hai đã ra đi khi mỏ bị đóng cửa. Sau khi chồng mất, bà đã phải làm việc cực nhọc ở Phoenix để tiết kiệm đủ tiền và quay trở lại đây. Khi đó bà đã mua lại ngôi nhà nơi bà sống khi mới lấy chồng. Bà còn mua lại những ngôi nhà xung quanh... nhưng không cho sửa sang lại...

- Câu chuyện đời bà cũng không khác chuyện của Wesley Thrugon bao nhiêu - Bob nhận xét.

- Không thể so sánh được! Doris sẵn giọng ngắt lời. Bà Macomber rất dễ thương.

- Tôi thấy hai câu chuyện này chứng tỏ một điều: Twin Lakes là một nơi dễ chịu để sinh sống, một thành phố tuyệt vời để nghỉ hưu - cậu Harry tuyên bố.

Cậu Harry dừng xe trước cổng mở và chỉ trước mặt, qua khỏi khúc con đường chấm dứt, dãy núi dốc viền phía tây thung lũng. Trên sườn dốc, phía bên trái, cách chưa đầy ba trăm mét, có một cái lỗ vuông to và đen.

- Cửa vào Mỏ Chết! Cậu Harry thông báo. Ngôi nhà nhỏ mà các cậu thấy cạnh đó là nhà của Wesley Thrugon. Ông còn sở hữu cấu trúc lớn phía sau, xưa kia từng thuộc mỏ.

Cậu Harry vượt qua cổng, cho xe chạy vào lối đi chật hẹp đầy gà.

Những hàng cây thông Noel nhỏ kéo dài hai bên.

Rồi xe đi qua trước khu rào kín, nơi Sterling, con ngựa riêng của Doris, đang gặm cỏ cùng ba con ngựa khác. Xa hơn một chút, ngay giữa một khu thửa cây nhân tạo, là nông trang.

Nhà màu trắng và đỏ, xinh xắn, bên cạnh có kho thóc cũ hư hỏng.

Cậu Harry dừng xe trước nhà, vươn vai và ngáp.

- Ôi! Về tới nhà rồi, sướng quá!

Ba Thám Tử và Doris đã bước xuống xe. Ba cậu nhìn quanh, kiểm kê những gì có quanh mình: xe tải nhẹ đang đậu trước kho thóc. Ở cuối một khoảng trống, trong chuồng gà, bầy gia cầm đang ồn ào cào đất và cục tác.

Đến lượt cậu Harry bước xuống xe đuổi hai chân.

- Ngắm chuồng gà hả? Cậu mỉm cười nói với ba thám tử - Tôi thích ăn trứng tươi. Ngoài ra, tôi rất thích thức dậy sáng sớm, theo tiếng gà gáy! Gà trống của tôi có tiếng kêu vang như sấm! Cậu Harry vừa mới nói hết lời thì có tiếng gà trống hoảng hốt vang lên từ phía chuồng bị che sau nhà, không thấy được.

Một giây sau, mọi người nghe thấy tiếng cục tác hoảng sợ của bầy gà bay tứ phía, va vào lưới. Gần như ngay sau đó, tất cả nghe thấy tiếng súng nổ dễ sợ.

Tiếng súng mạnh đến nỗi Peter kêu lên một tiếng, rồi nằm úp mặt xuống đất, dùng hai tay che đầu. Theo bản năng, Hannibal và Bob chạy ra sau xe.

Đúng lúc đó, một hình bóng đen nhô từ sau chuồng gà, phóng vào Hannibal. Thám Tử Trưởng thoáng thấy hai con mắt đen hoang dại và những chiếc răng trắng bóng. Sinh thể lạ đẩy Hannibal ngã khi đi ngang qua, rồi nhảy một lần nữa, biến mất về hướng tây, sau mấy cây thông Noel.

Chương III

NHÀ TRIỆU PHÚ BÍ ẨN

Khi im lặng trở lại, giọng Doris vang lên, chế giễu:

- Chúc mừng các vị khách mới đến!

Peter sừng sốt ngồi dậy:

- Cái gì vậy!

- Con gió xoáy lúc nãy hả?Ồ! Đó chỉ là con quái vật của Wesley Thrugon! Con chó giữ nhà của ông ấy! Nó vừa mới thực hiện một chuyển đột kích vào chuồng gà nhà ta! ... Nó cố chui vào dưới hàng rào lưới. Gà hoảng sợ kêu lên, báo động cho dì Magdalena chạy ra ngoài bắn súng. Nếu con chó này toan phá hoại chuồng gà nhiều lần quá, có ngày dì Magdalena sẽ không bắn chỉ thiên nữa mà sẽ bắn vào mông nó!

- Gì Magdalena à? Bob hỏi.

- Bà giúp việc - cậu Harry giải thích.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ khỏe mạnh, trông giống người Mêhicô, bước ra từ sau nhà, tay cầm cây súng. Mái tóc bà đen huyền. Bà mặc áo cotton đen thêu hoa màu sắc sỡ quanh cổ và tay áo.

- Señor Osborne! - Bà thốt lên - Doris! Tôi rất vui thấy ông chủ đã về! Không có ông chủ, nhà buồn quá.

Harrison Osborne mỉm cười.

- Chị cũng có cách để cho nhà nhộn nhịp lên mà - ông mỉm cười tinh ranh nhận xét.

Bà sậm mặt lại.

- Con chó mắc dịch!... Tên trộm gà!

- Chị đừng nghĩ đến nó nữa và bỏ súng xuống đi, chị Magdalena à! Đây là ba cậu bạn của cháu gái tôi: Hannibal Jones, Bob Andy và Peter Crentch. Ba cậu này sẽ ở lại với ta khoảng hai tuần. Ánh nhìn thân thiện lóe lên trong mắt bà giúp việc.

- À tốt quá! Bà nồng nhiệt nói. Có thanh niên quanh mình, vui hơn! Tôi sẽ lấy thịt bò bít tết ra khỏi tủ đá. Sau khi đi đường, chắc là mọi người đói bụng lắm!

Không chờ trả lời, bà chui vào nhà. Cậu Harry nháy mắt với ba Thám Tử.

- Hy vọng các cậu đói bụng dữ dội - cậu Harry nói. Magdalena rất ghét những người ăn ít!

- Cậu khỏi phải lo. Bà sẽ hài lòng về tụi cháu! - Hannibal cam đoan, vì đang cảm thấy đói bụng lắm lắm.

Cậu Harry bắt đầu lấy hành lý ra khỏi xe và đặt các vali xếp hàng trước cửa. Ba Thám Tử nhào tới giúp ông mang hành lý vào nhà, rồi xách đồ đạc của mình lên một gian phòng rộng lớn có

nhiều giường, nằm ngay trên phòng khách.

Phòng Doris nằm cạnh phòng cậu Harry. Còn Magdalena ở một căn hộ nhỏ phía sau nhà bếp.

- Có lẽ các cậu muốn tắm rửa một chút - cậu Harry nói với Ba Thám Tử đang mở hành lý ra.

Phòng tắm ở đối diện phòng ngủ của các cậu. Nhưng làm nhanh lên nhé, tôi muốn dẫn các cậu đi tham quan nông trang trước khi ăn tối.

Nghe vậy, Peter ngưng không cất quần áo vào tủ nữa.

- Quần áo sắp xếp sau cũng được - Peter vừa nói vừa đi ra phòng tắm.

Một hồi sau, ba Thám Tử, Doris và cậu Harry đang đứng ở ngoài dưới bầu trời xanh đẹp của bang Tân Mêhicô. Doris chạy trên lối đi, tay cầm hai viên đường.

- Nhanh lên Sterling ơi! Doris gọi.

Con ngựa hí lên, chạy ra hàng rào với cô chủ. Doris vuốt cổ con ngựa, cho nó ăn đường.

- Bắt Doris xa con ngựa là cả một vấn đề, dù chỉ là hai ngày - Harrison Osborne giải thích. Nào, theo tôi! Tôi sẽ cho các cậu xem dao rựa dùng để tỉa cành cây thông.

- Dao rựa là loại dao thật to, phải không? Peter hỏi.

- Đúng. Trong chuyện phiêu lưu, nhân vật chính thường dùng dao rựa để rẽ đường đi giữa rừng rậm!

Đi vòng qua xe tải cũ, cậu Harry đẩy cửa kho thóc hư hỏng. Ba thám tử ngửi thấy mùi cỏ khô từ các bó rơm chất đống trong góc, trên tường có treo những cuộn ống tưới nước. Mai, kéo cắt, giẫm đánh cây, cuốc xếp hàng ngăn nắp gần bàn thợ có gắn máy mài. Ngay phía trên bàn thợ có nhiều con dao kích thước đáng sợ xếp trên máng treo.

- Nhà cháu luôn dùng kéo để tỉa cây - Peter nói.

- Khi phải tỉa hàng ngàn cây thông Noen, thì dùng kéo làm việc không kịp đâu - cậu Harry giải thích. Mà tỉa bằng dao rựa đẹp hơn nhiều!

Cậu Harry lấy một con dao đưa cho ba Thám Tử xem.

- Để bình thường, thông không có được hình dáng hoàn hảo của một cây thông Noen - cậu Harry giải thích - Khi mua nông trang này, cách đây đã ba năm rồi, tôi cứ tưởng mình chỉ việc trồng cây con, rồi chờ chúng lớn lên. Nhưng không đơn giản thế. Cần phải tưới nước, nhổ bỏ các cây có ký sinh và tỉa cành nữa. Các cậu phải nhìn cây thật kỹ và tưởng tượng nó sẽ như thế nào vào lễ Giáng Sinh: hình thù hài hòa, thon ở giữa và rậm ở dưới. Xong các cậu nhắm thật chính xác, rồi bằng một nhát dao rựa... Rắc! Lưỡi dao bén xà xuống một cành thông tưởng tượng, kêu rít trong không khí...

Hiểu chưa? Các cậu loại bỏ những phần dư thừa làm cho cây thông không có được hình dáng hài hòa. Nhưng phải hết sức cẩn thận, dao rựa không dễ sử dụng đâu: bất cẩn là bị đứt chân như chơi đấy!... Tôi thường cho tỉa cành vào mùa hè, nên khi đến cỡ đốn thông, sọc cây đã lành

và thông lại rậm hơn nữa. Các cậu hiểu chưa?

- Dạ hiểu, thưa cậu! Peter trả lời.

Cậu Harry đặt dao rựa trở về chỗ, rồi chỉ một chiếc ô tô cũ bụi bặm trong xó kẹt kho thóc.

- Ngày nào đó, tôi sẽ cho xây kho thóc mới và tiến hành tu sửa lại chiếc xe cổ này - cậu Harry nói.

Hannibal bước lại gần xe, kính cần nhìn nệm da bị nứt và sàn xe làm bằng những tấm ván gỗ đơn giản.

- Chiếc Ford kiểu T, phải không cậu? - Hannibal hỏi. Chiết "Lizzie", đúng không ạ?

- Đúng. Tôi được tặng thêm, khi mua nông trang này. Tôi tìm thấy nó ở đây, bị chôn vùi dưới đồng rơm. Tôi đã bỏ công lấy nó ra, nhưng giờ thì lại có nhiều việc khác phải bận tâm hơn... Khi nào rảnh, tôi cho tu sửa lại. Thời nay, "Lizzie" là vật bảo tàng.

Doris xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Wesley Thrugon đến thăm ta! Doris thông báo. Đó! Thấy không? Lão đang đi kìa...

- Được rồi, Doris à - cậu Harry nói - Con cố gắng tỏ ra tử tế khi ông ấy đến nhé. Không được nêu nhận xét khiêu khích nào, không được phát âm lời nói mỉa ác ý nào, nghe chưa?

Doris không trả lời. Hannibal, Bob và Peter nghe tiếng chân bước gần lại, rồi giọng nói gọi:

- Ông Osbone ơ !

- Tôi đang ở trong này! Cậu Harry dí

Một người đàn ông bước vào kho thóc. Ông khoảng bốn chục tuổi, gầy, tóc vàng xoăn. Quần jean còn mới toanh, đôi ủng rõ ràng là mới mua hôm qua. Còn chiếc áo sơ mi carô như mới lấy ra khỏi bao bì cách đây mấy tiếng.

Hannibal chăm chú nhìn ông, trong khi ông bắt tay cậu Harry và xin lỗi vì con chó đã đột nhập vào chuồng gà.

Thám tử trưởng nghĩ bụng rằng ít nhất một lời buộc tội của Doris là có cơ sở. Nhân vật trông khả nghi vì có vẻ như đang đóng kịch. Phải, đó chính là cảm nghĩ mà ta có khi nhìn ông ta: một diễn viên hóa trang kỹ lưỡng! Nhưng Hannibal lại suy nghĩ. Ở một nơi như Twin Lakes, biết mặc gì, ngoài quần jean và áo sơ mi kiểu cao bồi và ủng. Nếu Wesley Thrugon không có quần jean cũ, thì đương nhiên phải mặc quần mới!

- Tôi cột chó lại rồi - Thrugon giải thích. Nó sẽ không qua quấy anh nữa đâu.

- Cho đến nay, nó cũng không gây hại gì nhiều - cậu Harry khoan dung nói. Gà nhà tôi có bà Magdalena canh giữ rồi, không có gì phải sợ!

Sau đó Harrison Osborne giới thiệu ba thám tử trẻ cho ông láng giềng. Doris nhìn lên trời, cố tình giả vờ như không thấy Thrugon. Khách liếc nhìn cô bé, và Hannibal thấy ánh mắt ông dần lên. Cặp mắt xanh của ông trông y như hai viên bi bằng thép, khi ông nhìn qua vai Doris

thấy chiếc xe Ford cổ.

- Ủa! Thrugon kêu - Ông có chiếc xe cổ xưa quá!

- Phải - cậu Harry đáp. Tôi đang nói với ba cậu này rằng tôi định ngày nào đó sẽ cho tu sửa lại.

Wesley Thrugon bước đến gần xe, Peter đột nhiên giật mình thốt lên:

- Wesley Thrugon! Nhớ ra rồi: mình có nghe tên này rồi!

- Hả? Thrugon quay lại nói.

- Ba của cháu là chuyên gia về hiệu quả đặc biệt trong ngành điện ảnh - Peter giải thích. Hôm bữa, ba có nói về chú, thừa chú Thrugon. Ba kể rằng ba sắp phải sửa một chiếc xe kiểu xưa sắp được dùng ở trường quay. Ba có nói rằng chính chú cho mượn chiếc xe đó. Bởi vì chú là nhà sưu tầm xe cổ, phải không ạ?

- Hả? Có... dĩ nhiên! Thrugon đáp.

- Ba có nói về những kiểu xe cực hay mà chú có - Peter nói tiếp. Nghe nói chú có bố trí gara tư để tập hợp xe lại và có thợ xe được thuê chỉ để chăm lo giữ xe chạy cho tốt.

- Ừ... thì có sao đâu?

- Có phải bộ phim “Phiêu lưu” dùng chiếc Silver Cloud của chú không ạ? Peter hỏi

- Silver Cloud hả? Ừ, thì có. Tôi có cho phép trường quay mượn cách đây không lâu.

- Một chiếc Silver Cloud à! Cậu Harry thốt lên. So với nó, có lẽ anh thấy chiếc Ford của tôi hèn mọn quá.

- Ôi! Thì chính tôi cũng bắt đầu sưu tập bằng những chiếc xe không có giá trị lắm - Thrugon nói bằng giọng điệu an ủi. Nhưng khi nào ông bắt đầu bộ sưu tập, ông sẽ không ngưng được nữa, ông sẽ phải mở rộng kho thóc của ông.

- Chắc là tôi phải xây kho thóc khác, rộng hơn gấp mười lần - cậu Harry cười đáp.

Hai người đàn ông vừa nói chuyện vừa bước ra ngoài.

- Sao? Doris hỏi khi hai người đã đi xa. Có đúng là trông ông ấy giả dối không?

- Quần áo ông mới toanh - Peter nhận xét - Nhưng điều này có chứng minh được gì không?...

Cái lên Wesley Thrugon không hề gọi cho mình cái gì, cho đến khi thấy ông ấy bước đến chiếc xe Ford. Ba đã nói không biết bao nhiêu lần về bộ sưu tập xe cổ của ông ấy! Nghe nói ông giàu lắm, và có khu nhà tuyệt đẹp ở Mandeville Canyon, nơi ông sống ẩn dật như...

Hannibal tăng hăng.

- Ông ta không hề cho mượn chiếc Silver Cloud cho hãng phim quay bộ phim “Phiêu Lưu” -

Hannibal tuyên bố bằng giọng điệu trịnh trọng thường dùng mỗi khi thông báo một tin quan trọng. Mình có đọc bài báo về bộ phim này trong tạp chí Film Fun. Xe không phải của Wesley Thrugon, mà là của nhà tài phiệt Jonathan Carrington. Ngoài ra, phim “Phiêu Lưu” không phải là phim mới. Thậm chí nó cũ mấy năm rồi.

Không ai dám cãi lời Hannibal. Thám tử trưởng tự hào về kiến thức sâu rộng về giới điện ảnh và kịch nghệ. Nhưng Doris vui mừng reo lên:

- Em đã nói mà! Cô bé đắc thắng thốt lên. Tên này là kẻ háo danh. Hẳn nói láo!

Hannibal mỉm cười với cô bạn hăng hái.

- Chưa chắc đâu, Doris à! Em đừng vội kết luận. Wesley Thrugon là một người rất giàu. Nếu ông có cả một gara xe cổ và thuê chuyên viên bảo trì cho xe, thì rất có thể ông không quan tâm đến chi tiết vặt. Rất có thể ông không nhớ ông đã cho mượn chiếc xe nào, cho hãng phim nào, vào lúc nào. Các cuộc thỏa thuận cho mượn xe kiểu này thường do nhân viên cấp dưới tiến hành và chắc là thợ xe lái xe đến trường quay phim.

- À! Doris kêu.

Dường như lời nói của Hannibal đã làm cô bé cảm hòng. Doris không tìm cách cãi nữa. Bầu không khí im lặng nặng nề chứa đầy những suy nghĩ không nói ra được cho đến lúc bị giọng nói của bà Magdalena phá vỡ.

- Bữa cơm tối dọn xong rồi nhé!

Chương IV

TIẾNG SÚNG TRONG ĐÊM KHUYA

- Ăn thêm miếng bánh dâu nhé!

Bà Magdalena, ngồi ở đầu cái bàn dài trong nhà bếp, đẩy đĩa bánh về hướng các thực khách trẻ.

- Dạ, cảm ơn nhiều, bánh của dì ngon quá, nhưng cháu không dám ăn nữa. Cháu đang cố gắng để ốm bớt.

Bà Magdalena thở dài:

- Ôi! Thanh niên! Chỉ nghĩ đến chuyện làm dáng! Xem Doris kìa, ăn như mèo hủi và gầy nhom như cái sậy. Mong sao từ đây đến hết hè con bé sẽ chịu bồi bổ thêm và sẽ mập mạp lên như con chim cú.

- Dì Magdalena à, dì không biết gì hết! Doris tuyên bố. Viện nghiên cứu cho biết rằng gầy có lợi cho sức khỏe hơn bị béo phì. Anh Babal mập quá. Anh nên tập cho gầy đi.

Hannibal đỏ mặt một chút và cam đoan:

- Anh cứ nhìn đói suốt.

- Trừ những lúc anh ăn ngón ngiến! Doris chỉnh lại, không tử tế lắm.

Cô bé đứng dậy, mang chén đĩa dơ đến bồn rửa chén.

- Doris, con nói chuyện với khách kiểu gì mà lạ vậy! Cậu Harry mắng. Nếu con không phải là một cô gái lớn, cậu đã đánh đòn rồi!

Doris không thèm trả lời và tiến hành rửa chén.

- Để đó đi! Đến lượt bà Magdalena đứng dậy và nói. Đó là việc của tôi mà!

- Tội cháu giúp dì một tay được không ạ? Bob đề nghị.

- Không, không được. Tôi thích ở trong bếp một mình tôi. Mà đã có máy rửa chén rồi.

Cậu Harry, Doris và ba Thám Tử trẻ bước sang phòng khách. Chẳng bao lâu, cậu Harry ngủ thiếp đi trước máy truyền hình, còn Hannibal, Bob và Peter thì ngáp ngáp ngáp dài.

- Sao kém năng động thế? Doris kêu. Mới có chín giờ tối thôi mà!

- Nhưng bọn anh đã thức từ năm giờ sáng! Bob đáp lại.

- Thì em cũng thế. Thôi, tỉnh lại đi! Em sẽ mang bàn cờ quốc tế ra và...

- Thôi, cảm ơn! Hannibal ngắt lời. Theo đồng hồ riêng của anh, cái đồng hồ trong đầu ấy... thì bây giờ đã mười giờ rưỡi tối rồi. Anh đi ngủ đây!

- Anh cũng vậy! Peter vừa tuyên bố vừa bước về hướng cầu thang.

- Mình đi theo các cậu đây! Bob vừa nói vừa che miệng ngáp.

Doris nhìn bộ ba.

- Đồ làm mất vui! Doris càu nhàu lí nhí trong miệng, nhưng cũng đủ để nghe rõ.

Sau khi đánh răng rửa mặt nhanh, ba Thám Tử lên giường ngủ trong phòng lớn ở lầu một. Peter không kiềm được mình nói ra cảm nghĩ về cô chủ nhà trẻ.

- Nhiều khi Doris làm mình mệt quá - Peter nói. Nó hiếu động không tưởng tượng nổi, làm mình không kịp thở theo!

Hannibal sung sướng chui vào chăn và đặt hai tay sau ót.

- Chưa chắc đâu! Hannibal đáp. Nghe kìa!

Bob và Peter lặng người. Ở dưới nhà vừa mới tắt truyền hình, Harry Osborne bị thức dậy do im lặng đột ngột và nói vài lời không rõ. Có tiếng cửa đóng lại. Sau đó là tiếng nước vòi sen chảy, rồi lại tiếng cửa khác đóng lại.

- Doris cũng đi ngủ - Hannibal phiên dịch lại.

Hannibal nằm một bên, rồi tắt đèn giường.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ mở vạch những ô to sáng bạc trên nền nhà tối.

Hannibal nhắm mắt lại và ngủ ngay. Cậu đang ngủ say, thì đột ngột bị tiếng động bên ngoài làm thức giấc... Một tiếng gầm gừ điếc tai vang dội và tắt dần ở xa xa.

Hannibal tỉnh táo ngay và ngồi dậy trên giường. Mọi giác quan ở trạng thái báo động, Hannibal chờ xem tiếng động lặp lại hay không.

Trên giường bên cạnh, Peter lằm bằm, mắt vẫn nhắm:

- Dì Magdalena... chắc là dì ấy bắn con chó.

- Không!

Hannibal nhảy ra khỏi giường, bước ra cửa sổ.

- Không phải! Hannibal lập lại. Giống tiếng súng nhưng không phải dì Magdalena bắn. Tiếng nghe xa quá!

Hannibal nhìn qua những cánh đồng thông bên phải. Hannibal thấy nhà bà Macomber và các ngôi nhà bỏ hoang của bà. Ngay phía trước, thấy rõ khu đất nhà Wesley Thrugon trên sườn núi. Có chiếc xe tải nhỏ hình khối vuông, đậu ngay cửa vào mỏ. Một hình bóng động đậy gần nhà Thrugon, con chó canh cổ kéo dây xích, ngẩng đầu lên tru.

Đèn sáng lên trong ngôi nhà nhỏ của bà Macomber, rồi Hannibal thấy bà khoác áo bước ra ngoài. Bà đứng trước cửa nhìn về hướng nhà Thrugon.

Tiếng nói vang lên từ tầng trệt. Cậu Harry đã xuống dưới nhà... Cậu đang nói chuyện với dì Magdalena. Ba thám tử nghe rõ câu trả lời của bà giúp việc:

- Không! Không phải tôi bắn đâu!

Tiếng bước chân gấp vang lên ngoài hành lang, rồi có tiếng gõ cửa vào phòng ba thám tử.

- Ê! Trong kia! - Giọng Doris vang lên. Các anh có nghe không?

Ba Thám Tử chụp lấy áo khoác, rồi vội bước ra ngoài. Ba cậu thấy Doris đang quỳ trước cửa sổ, cùi chỏ tì vào bờ cửa sổ.

- Lão Thrugon đó! Cô bé thì thầm. Em chắc chắn phát súng bắn là từ nhà lão ấy. Nhìn kìa!

Peter ra đứng cạnh Doris.

- Đâu, phải nhìn hướng nào?

Doris chỉ nhà bà Macomber. Bà vẫn đang đứng dưới cổng, đột ngột quay đầu đi, bước vào nhà, đóng cửa lại.

- Tiếng ồn đã làm cho bà hàng xóm của ta thức dậy - Doris giải thích. Con chó cũng bị thức dậy. Và cả ta nữa. Nhưng Thrugon thì không bị thức dậy, lão ta không bật đèn và cũng không bước ra dỗ con chó. Chính vì vậy mà em nghĩ chính lão ta đã bắn súng!

Tiếng nói của Harison Osborne vang lên từ dưới nhà:

- Doris! Con dậy làm gì vậy?

- Con nhìn ra cửa sổ - Doris vừa nói vừa bước ra gần cầu thang. Cậu Harry ơi! Cô bé kêu từ trên thang lầu xuống. Con chắc chắn Wesley Thrugon đã bắn phát súng này!

- Trời ơi! Ông hàng xóm này ám ảnh con dữ quá! Cậu Harry phản đối. Chắc là có kẻ nào đó bắn thỏ hay bắn chó sói đồng cỏ chơi thôi mà.

- Kẻ nào đùa à? Ai vậy? Doris đáp lại. Từ đây có thể nhìn đến tận vùng đồi mà có thấy ai đâu? Mà nếu có chó sói đồng cỏ lảng vảng đâu đây, thì nó phải tấn công gà nhà ta trước chứ?

- Nếu có ai bắn nó trước khi nó kịp tới, thì làm sao nó tấn công gà được.... Thôi! Con trở về phòng ngủ đi, còn để các bạn con ngủ nữa!

- Ồ! Chán ghê! Doris kêu khẽ.

Cô bé định quay lui, thì bị Hannibal gọi ra cửa sổ.

Thrugon vừa mới xuất hiện ở khoảng đất trống gần nhà. Ông đang cầm khẩu súng trong tay. Ba Thám Tử Trẻ thấy ông nhìn về hướng vùng đồi phía bên kia đường. Đột nhiên ông cầm súng lên nhắm, rồi bắn.

Lần thứ nhì, tiếng súng đâm thủng bầu trời im lặng đêm khuya. Con chó lại tru lên. Thrugon bước đến gần con chó, vuốt ve cái đầu nó. Con vật yên đi. Gã đàn ông biến mất vào bên trong nhà.

- Doris à, em nói đúng về một điểm - Peter tuyên bố. Chính Thrugon đã bắn súng!

- Nhưng dường như cậu của em nói đúng về một điểm khác - Bob nói tiếp - Có lẽ Thrugon gắn vào một con chó sói đồng cỏ.

Doris thốt lên một tiếng hài lòng, rồi quay lưng lại. Vừa đi theo hai bạn vào phòng, Bob vừa mỉm cười nói:

- Đúng là Doris ghét cay ghét đắng ông Thrugon. Dù ông có làm gì đi nữa, Doris vẫn kiếm

chuyện để nói!

Hannibal, đã nằm xuống giường, dăm chiêu nói:

- Giả sử mình có cái mỏ và giả sử nàng Doris thích vào tham quan, thì mình sẽ sẵn lòng thỏa mãn ước muốn của nàng. Như vậy sẽ hay hơn là đuổi nàng đi một cách thô lỗ và biến nàng thành kẻ thù không đội trời chung!

Bob và Peter cũng nằm xuống giường. Chẳng bao lâu tiếng thở nhịp nhàng báo cho Hannibal biết hai bạn đã ngủ say. Còn Thám Tử Trưởng vẫn tỉnh. Cậu nằm trong bóng tối lắng nghe tiếng gió thổi vào những cây thông.

Hannibal đột ngột ngồi dậy trên giường.

- Khi bắn phát súng đầu tiên, Thrugon đang ở đâu! Hannibal nói lớn tiếng.

- Hả!... Peter ấp úng trở người.

- Cái... cái gì? Bob nói cà lăm.

- Khi bắn phát súng đầu tiên, Thrugon đang ở đâu? - Hannibal nói lại.

- Lần đầu tiên à? Peter lập lại. Chắc là trong nhà thôi.

- Cậu có thấy ông ấy bước ra khỏi nhà không? Thám tử trưởng hỏi nữa. Cậu có thấy ông ấy bước ra ngoài sân trước phát súng thứ nhì không?

- Không. Mình nghĩ là không. Lúc đó, mình đang nhìn Doris.

- Mình cũng thế - Hannibal nói. Còn cậu, hả Bob, cậu có thấy Thrugon đến từ đâu trước khi bắn phát súng thứ nhì không?

- Không thấy.

- Nói cách khác, ông ta có thể ở bất cứ chỗ nào, nhưng mình nghĩ có lẽ ông ấy không ở trong nhà - Hannibal tuyên bố. Tiếng súng đầu liên bị điếc đến nỗi lúc đầu mình không nhận ra đó là tiếng động gì nữa... Ngược lại, tiếng thứ nhì rất rõ và gần hơn. Mình nghĩ lúc bắn phát súng đầu, Thrugon đang ở trong mỏ...

- Như vậy có nghĩa là sao? Peter hỏi.

- Mình cũng không biết nữa. Nhưng mình không nghĩ ông ấy bắn chó sói đồng cỏ, bởi vì trong trường hợp đó, con chó đã sửa trước rồi, và ta đã nghe thấy. Nhưng con chó chỉ sửa sau tiếng bắn súng. Các cậu nghĩ sao về giả thiết này?... Thrugon bắn vào một cái gì đó trong mỏ, sau đó bước ra và nhận thấy mình đã đánh thức tất cả hàng xóm. Giả sử ông ta không muốn mọi người biết ông ta đã bắn súng trong mỏ. Vậy thì ông làm gì?

Bob và Peter lặng thinh chờ nghe tiếp.

- Thì ông ấy bước ra ngoài, và công khai bắn một phát súng thứ nhì bên ngoài. Như vậy, mọi người sẽ nghĩ rằng ông đã thật sự bắn vào con chó sói đồng cỏ.

- Cậu chẳng thua gì Doris! Bob nhận xét.

- Cũng có thể - Hannibal thừa nhận. Nhưng mình bắt đầu tự hỏi không hiểu hoạt động của ông Thrugon có che giấu điều gì mờ ám hay không? Lỡ Doris thật tình khi giới thiệu với ta vụ "người hàng xóm đáng ghét".

Chương V

MỎ CẤM

Sáng hôm sau, trời nắng chiếu tuyệt đẹp.

Khi thức dậy, Hannibal cảm thấy những mối hoài nghi đêm qua thật là vô duyên. Khi đánh răng rửa mặt xong, Hannibal bước xuống nhà bếp nơi Bob và Peter đã bắt đầu ăn sáng. Cậu Harry ngồi đầu bàn chủ trì, trong khi dì Magdalena đang đổ bột vào khuôn bánh.

Peter huơ tay lên chào sếp.

- Doris ra ngoài cưỡi ngựa đi một vòng rồi - Peter giải thích - Bọn mình đang định lên đánh thức cậu chứ. Cậu đừng quên rằng hôm nay bọn mình sẽ phải học cách dùng dao rựa.

- Học cái mới để thay đổi một chút! Hannibal trả lời.

- Thấy đổi so với cái gì? Cậu Harry hỏi.

- So với việc lựa chọn và xếp loại đồng hồ linh tinh ở Thiên Đường Đồ Cổ!

Cậu của Doris mỉm cười.

- Hy vọng các cậu sẽ thích công việc mới. Riêng cá nhân tôi, thì thích lắm. Tạo hình cây thông Noel, có thể nói là thế, hay lắm! Các cậu hãy kiểm chế, ngày đầu tiên đừng có ham làm nhiều quá! Các cậu chỉ cần làm việc khoảng một tiếng, sau đó phải nghỉ ngơi, rồi mới làm tiếp.

Khi ăn sáng xong, cậu Harry đi tìm ba con dao rựa trong kho thóc, rồi dẫn ba thám tử ra một cánh đồng nằm giữa nông trại và con đường. Cậu Harry chỉ cách tĩa cảnh một cây thông nhỏ, bằng những nhát dao nhanh nhẹn và ngắn từ trên xuống dưới, những chỗ lá rậm nhiều.

- Đừng có đứng gần cây quá! Cậu Harry căn dặn. Và nhớ cầm dao xa mình. Tôi không muốn các cậu bị tai nạn!

Cậu Harry cho ba nhân viên mới bắt đầu làm việc và đứng đó theo dõi một hồi. Khi thấy ba cậu quen tay rồi, cậu Harry bỏ về nông trại. Vài phút sau, cậu Harry lấy xe ra đi cùng dì Magdalena.

Hannibal, Bob và Peter im lặng làm việc cho đến lúc nghe tiếng móng của Sterling, con ngựa của Doris, gõ vào đất gần đó.

Ba bạn ngược mắt lên, thấy Doris bước vào khu rào kín, tháo yên ngựa, lấy rơm lau mồ hôi cho ngựa. Sau đó, cô bé biến mất vào trong nhà.

Một hồi sau, ba bạn nghe thay tiếng máy nổ khởi động. Ba bạn nhìn về hướng kho thóc.

- Ủa! Peter kêu. Nó điên rồi hay sao?

Doris đã leo lên ngồi sau lái chiếc xe tải nhỏ. Tiếng đổi số vang lên trong khi chiếc xe chậm chạp chạy xuống lối đi.

- Doris! Peter hét lên. Ngưng đi! Em làm gì vậy?

Cô bé dừng lại cách Ba Thám Tử vài bước, tiếng thắng kêu rít lên. Máy kêu ọc ạch rồi tắt luôn.

- Tốt quá! Doris vui vẻ reo lên. Em có quyền lái xe, miễn sao không rời khỏi khu đất này là được.

- Em còn nhỏ quá! Bob bắt bẻ.

- Có thể em chưa đủ tuổi thi bằng lái - Doris đáp - nhưng miễn sao chân em đạp tới bàn đạp được, thì em không nhỏ quá để lái xe đâu.

Doris thử nổ máy lại, nhưng không thành công.

- Em chạy chưa quen lắm! Cô bé tự tin nói.

- Cậu Harry có biết em làm gì không? Peter hỏi.

- Đương nhiên! Cậu bảo con gái cũng phải biết làm đủ thứ, y như con trai!

- Vậy à! Vì thế mà em phải chờ cậu ra đi cùng với dì Magdalena mới dám chạy xe!

Doris cúi ra khỏi cửa xe. Hai ngọn lửa quỷ quái nhảy múa trong mắt cô bé.

- Cậu Harry và dì Magdalena đi chợ và còn khá lâu mới về. Ngoài ra, hiện Wesley Thrugon đang không có nhà, còn chó của lão thì đã bị xích lại...

- Anh biết em nghĩ gì rồi! Peter nói. Em muốn thám hiểm cái mỏ ấy. Nếu em muốn gặp rắc rối, thì tùy em thôi. Chúc em may mắn nhé!

Hannibal đột nhiên lặng đi, nhớ lại tiếng súng điếc bần trong đêm khuya... một thứ âm thanh rất có thể xuất phát từ hành lang mỏ...

- Đồ anh hùng rơm! Doris tức giận nói. Được rồi! Cứ ở lại đây và đừng nghĩ đến vụ bí ẩn nữa!

Lần này thì máy xe nổ và Doris chuẩn bị sang số.

- Ê! Khoan đã! Hannibal kêu. Anh đi với em!

- Hay quá! Doris thoải mái, lại reo lên. Anh mang dao rựa theo. Nếu lão Thrugon quay về, ta sẽ chạy về xe và nói rằng đang tıra cành mấy cây mọc dọc theo đất nhà lão. Còn anh Peter, anh có đi không? Còn anh Bob, anh quyết định xong chưa?

Peter thắc mắc nhìn Hannibal. Trong ba thám tử, Peter cao lớn nhất và mạnh khỏe nhất. Peter rất thích những cuộc phiêu lưu cho phép mình trở tài lực sĩ, nhưng ngược lại, Peter rất ghét gặp rắc rối.

Về mặt này, Peter hoàn toàn trái ngược với Hannibal. Thám tử trưởng không biết cưỡng lại sức hấp dẫn của bí ẩn và cứ cắm đầu lao tới, bất chấp nguy hiểm. Một khi đã quyết định hành động, không có gì ngăn cản nổi thám tử trưởng. Cuối cùng, Peter nhún vai leo lên ngồi cạnh Doris.

Bob hiểu rằng Hannibal đã đánh hơi thấy hướng bí ẩn nên cũng leo lên xe.

Doris nổ máy. Xe ọc ạch chạy qua những cánh đồng đất trống trải dài trên phần đất thuộc Harison Osborne.

- Xe này tuyệt quá! Doris tuyên bố.

Buộc phải vươn người ra để với tới bàn đạp và tay cầm, Doris luôn ngo ngoáy theo nhịp xe chạy.

- Thấy chưa! Doris nói tiếp - có số bốn nữa. Và có tay quay phòng trường hợp xe ngã xuống hố hay bị xuống ổ gà. Tay bẻ số nằm trên tay lái. Phải đẩy để qua số một, phải kéo để quay số hai và...

- Và cầu xin chúa phù hộ sao cho tất cả quay về nông trang bình an vô sự! Peter kết thúc câu nói thay Doris, sau khi mới bị cú sốc bắn vào kính trước.

- Anh thì lúc nào cũng nghĩ đến điều tệ hại nhất! Doris nói.

Doris dừng xe ngay đầu mút cánh đồng giáp với khu đất thuộc sở hữu của Wesley Thrugon. Ba Thám Tử bước xuống nhìn xung quanh.

Ở đầu bên kia của một lô đất hoàn toàn trần trụi, sườn dốc của núi đi lên. Ngay đáy núi là cửa vào mỏ, một cái lỗ tối tăm đáng sợ. Ánh nhìn có thể đâm vào đó, qua khối khung gỗ bọc cửa vào, đến một khoảng bên trong.

Cát trắng và sỏi phủ nền trong mỏ và như đâm xuống độ sâu theo một bờ dốc nhẹ.

Ngôi nhà nhỏ hư hỏng, nơi Thugon ở, nằm phía bên phải.

- Tồi tàn quá há? Doris chỉ ngôi nhà lụp sụp nói. Vậy mà lão là triệu phú đấy!

- Có lẽ ông ấy định sớm muộn gì cũng sẽ cho tu sửa lại - Bob nói - Ông ấy ở đây bao lâu rồi?

- Gần được một tháng. Lão đến cùng với một túi ngủ, mấy cái hũ và vài cái xoong chảo. Đường như từ đó đến giờ lão cũng không có mua gì thêm. Lão có vẻ sống đạm bạc lắm. Tòa nhà lớn, phía sau ngôi nhà nhỏ của lão, hồi xưa dùng để chứa quặng mang lên từ mỏ và lấy bạc ra.

Có tiếng xích vang lên và con chó canh xuất hiện ngay góc nhà. Nó không to lớn như ba thám tử nghĩ, nhưng cũng đủ lớn để hù người ta. "Có lẽ chó labrador lai berger Đức", Hannibal nghĩ bụng. Khi nhìn thấy Doris và ba thám tử, con chó gừ nhẹ.

- Em có chắc dây xích của nó cột chắc không? Peter hỏi.

Doris cười.

- Anh đừng lo. Lúc này, khi cưỡi Sterling đi ngang qua, em vút nó khúc cây. Nó nổi điên lên, nhưng không tài nào lao vào em và Sterling nổi!

- Anh khâm phục cách thức làm quen với thú vật của em! Bob nói mỉa. Nếu nó không bị cột, thì em làm sao?

- Ôi! Sterling chạy nhanh lắm, bỏ nó dễ ợt! Doris khẳng định.

Rồi cô bé lấy đèn pin trong hộp xe ra và nói thêm:

- Bây giờ, lên đường thôi!

Cá bọn băng qua khu đất trống dẫn đến mỏ. Con chó điên tiết lên lao về phía bốn bạn, nỗ lực tuyệt vọng để phá vỡ dây xích đang giữ nó. Doris không thèm nhìn nó một lần. Đi theo hướng

dẫn viên, ba thám tử trẻ đâm vào lỗ tối thui của mỏ.

Khi bước được vài bước, Doris bật đèn pin lên. Chùm sáng chiếu vào nền đất dốc cuối hành lang mỏ. Những hành lang hông rẽ từ hành lang chính, cách khoảng không đều. Thành đường hầm được những cây gỗ to nâng chịu, và các xà to hơn nữa đỡ trần bằng đá.

Trừ tiếng sửa kịch liệt của con chó, không có tiếng động nào khác. Tuy vậy, trong không khí như vẫn có một sự đe dọa nào đó. Doris và ba Thám Tử tiến chậm trong hành lang, nhìn chỗ đặt chân, bởi vì nền đất không bằng phẳng...

Cách cửa vào khoảng năm mươi mét, đường hầm chính rẽ làm hai. Một phần đi về hướng phải và phần kia quẹo sang trái, gần như vuông góc. Nhóm nhỏ phân vân. Rồi Doris chọn hướng thứ nhì. Ba Thám Tử bước theo cô bé. Ánh sáng yếu ớt xuất phát từ cửa vào mỏ biến mất. Từ nay chỉ còn đèn pin chiếu sáng vào bóng tối. Tiếng chân bước của bốn bạn phiêu lưu trẻ gây nên những âm vang lạ lùng.

- Không biết người ta tìm thấy người phụ nữ bị chết ở chỗ nào - Doris đột ngột nói - Mấy anh nhớ không... người phụ nữ có hồn ma vẫn đang còn trong mỏ ấy!

Cô bé rùng mình.

- Ê! Chờ một chút đã, Doris ơi! Hannibal mới thấy cái gì sáng lên dưới đất và gọi. Em thử chiếu đèn chỗ này đi!

Doris làm theo. Chùm sáng chiếu vào đồng nhỏ gồm mảnh đá và sỏi nhỏ, như mới bị tách ra từ tường hầm. Đúng lúc Hannibal cúi xuống để lượm một viên đá nhỏ, Doris và ánh đèn xa đi đột ngột.

- Ê! Peter kêu. Trở lại rọi đèn đi chứ!

Nhưng Doris cứ tiếp tục tiến tới trong đường hầm hông hẹp, nơi cô bé vừa mới rẽ vào. Ánh đèn pin nhảy theo nhịp bước và cứ yếu dần.

- Doris! Đến lượt Bob gọi.

Đúng lúc đó, ánh sáng chói chang tràn ngập hành lang, phía sau lưng ba bạn. Ba thám tử hoảng sợ quay lại, bị mắc trong chùm sáng chói mắt.

- Tôi rất muốn được biết các cậu tìm gì ở đây? - Một người đàn ông, mà ba Thám Tử nhận ra là Thrugon, giận dữ nói.

- À...!Ồ...! Peter kêu.

Khi đó, ba Thám Tử, đang sửng sốt, nghe tiếng Doris thả rơi đèn pin. Đèn pin nảy lên trong tiếng thủy tinh vỡ và đột nhiên, chính Doris, dưới đáy đường hầm tối tăm, hét lên như điên. Tưởng như tiếng hét của cô bé sẽ không bao giờ dứt...

Chương VI

CÁI BẦY CHẾT NGƯỜI

- Doris? Có chuyện gì vậy? Hannibal la lên.

Tiếng la hét của Doris, thay vì giảm, cứ tăng dần lên.

- Con nhỏ mắc dịch này thật! Thrugon cầu nhàu và vượt qua ba Thám Tử để đâm vào đường hầm hông chật hẹp.

Đi theo ánh đèn của ông, ba cậu bước theo.

Ba cậu thấy Doris đang sững người đứng bên cái lỗ dưới đất. Ánh mắt cô bé nhìn chằm chằm vào một cái gì đó ngay dưới chân. Doris thở một cái rồi lại hét tiếp.

- Đủ rồi! - Thrugon thô lỗ ra lệnh và chụp lấy cánh tay kéo Doris ra phía sau.

Doris đang run rẩy toàn thân chỉ ngón tay vào cái lỗ đen:

- Đây...! - Cô bé nói cà lăm. Kia... ở dưới...

Ba thám tử thận trọng tiến tới bờ lỗ hổng, bây giờ được chiếu sáng bởi cái đèn pin mạnh của Thrugon. Đó là cái hố không sâu lắm - khoảng ba mét năm mươi - nhưng có vách thẳng đứng và bằng phẳng.

Tuốt ở dưới đáy, ba Thám Tử nhìn thấy một hình thù trông khá giống một đồng giẻ cũ. Nhưng khi chùm sáng rọi vào đó, ba Thám Tử thấy rõ một cái gì trắng trắng nhô ra... bàn tay!... Bàn tay người. Không phải đồng giẻ rách mà là xác chết... Xác người nằm cong queo trong đó, dưới đáy cái hố tối thui. Hannibal để ý thấy đôi mắt không hồn và mớ tóc đầy bụi bặm.

- Chết! Doris hét lên. Ông ấy... là người chết. Người chết.

- Im đi! Thrugon nạt và lay con bé.

Doris nuốt nước bọt và yên lại.

- Thôi đi, bọn nhóc! Cút đi ngay! Thugon ra lệnh. Phải, cả bốn! Nhanh lên!

Hannibal và Bob mỗi đứa nắm một cánh tay Doris, rồi cùng Peter bước ra ngoài, theo ánh sáng đèn pin của Thurgon.

Nhóm phiêu lưu cảm thấy nhẹ nhõm khi ra ngoài ánh sáng mặt trời.

Con chó sủa nhưng đối với Hannibal tiếng sủa của nó như thuộc một cơn ác mộng. Thám tử trưởng không thể quên hình ảnh xác người tội nghiệp nằm cong queo dưới đáy mỏ. Hannibal vẫn còn thấy cặp mắt sâu trong hốc mũi và cánh tay gầy gân guốc.

- Về nhà đi bọn nhóc! Thrugon nói. Và nằm yên ở nhà nhé! Nếu còn bắt gặp tụi bây trong mỏ, thì coi chừng đấy! Tôi dám vận cổ tụi bây đấy!

Hắn chui trở vào nhà chòi và đóng rầm cửa lại phía sau lưng. Doris và ba thám tử chậm chạp bỏ đi, để lại chiếc xe tải nhẹ của cậu Harry ngoài cánh đồng, nằm cách chiếc xe đỏ chói của

Thrugon Wesley hai bước. Doris không còn ham lái xe nữa.

Nhưng trước khi về đến nông trại, Doris đã bình tĩnh và lấy lại tinh thần.

- Ta sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng - Doris quyết định. Lão Thrugon góm ghiếc! Em biết thế nào lão cũng dính líu đến một vụ không hay mà!

- Anh nghĩ chắc chắn ông ấy đi báo cảnh sát rồi. - Hannibal tuyên bố. Và anh khuyên em đừng có tố cáo ầu.

- Tại sao lại không? - Doris sùng sộ. Trong mộ lão có xác người mà!

- Ta chưa biết rõ xác ấy rơi vào hố theo hoàn cảnh nào! - Thám tử trưởng nhận xét.

Bốn bạn về được nông trại ít lâu, thì đám mây bụi đường bay lên từ phía thành phố. Một hồi sau, một chiếc xe chạy ngang qua trước khu đất của Harrison Osborne. Trên cửa xe có ghi chữ "Cảnh sát trưởng" thật to. Xe quẹo về hướng mộ và dừng lại trước nhà Thrugon.

Hannibal mỉm cười.

- Thấy chưa? - Hannibal nói với Doris.

Doris mỉm cười tinh ranh.

- Em tự hỏi không hiểu lão Thrugon sẽ kể gì với cảnh?

- Còn anh, anh tự hỏi không hiểu em sẽ kể gì với cậu Harry... - Hannibal chỉ con đường và nói.

Đúng vậy, chiếc xe của ông Osborne đang chạy đến. Xe dừng lại trước cửa và cậu Harry nhảy xuống xe trước dì Magdalena. Trông cậu có vẻ lo âu.

- Doris ơi! Cậu Harry gọi. Lúc nãy xe của cảnh sát trưởng Tait chạy qua mặt cậu trên đường. Có chuyện gì vậy?

- Trong mộ của lão Thrugon có xác chết! Doris thông báo.

- Xác chết à? Trong hầm mộ à?

Doris gật đầu.

- Quỷ thần ơi! - Magdalena thốt lên và bước xuống xe - Doris ơi, làm sao cô biết chuyện được? Cô bé không trả lời. Cậu Harry để ý thấy bộ điệu lúng túng của cô cháu gái.

- Doris! Cậu dám chắc con đã trở vào cái mộ ấy, phải không?

Hannibal nghĩ đã đến lúc mình phải can thiệp vào.

- Thừa cậu Harry, tất cả tội cháu đều có mặt ở đó. Tiếng súng đêm qua đã kích thích sự tò mò của cháu và....

- Tôi không cần nghe giải thích - cậu Harry la lên - Tất cả ở yên đây và không được đi đâu hết, rõ chưa?

Rõ ràng cậu Harry rất giận dữ. Nói xong, cậu bước nhanh qua cánh đồng về hướng nhà của Wesley Thrugon.

Dọc đường cậu gặp bà Macomber, bà đã bước ra đường khi thấy xe của cảnh sát trưởng. Bà

thảm tử và Doris vội vàng leo lên lầu để nhìn cho rõ từ cửa sổ. Một hồi sau, bốn bạn thấy xe cứu thương đến đậu trước cửa vào mỏ.

Một giờ trôi qua, rồi xe cứu thương mới lên đường trở về thành phố. Trong thời gian đó, nhiều chiếc xe khác đã đến nơi, trong đó có một chiếc thuộc đội tuần tra đường phố. Khoảng ba giờ chiều, cậu Harry mới lái chiếc tải đỏ trở về.

- Sao? Doris hỏi. Thrugon bị bắt chưa?

- Tất nhiên là không! - Cậu Harry trả lời. Tại sao lại phải bắt giữ ông ấy? Nghe nói kẻ lạ tìm thấy trong mỏ nằm ở đó lâu lắm rồi. Giải phẫu pháp y sẽ cho ta biết từ bao lâu, nhưng ngay từ bây giờ có thể nói là người ấy đã nằm trong đó ít nhất được năm năm rồi. Con người xấu số kia đã bị ngã vào lỗ và bị gãy cổ. Tai nạn này không có gì liên quan đến Thrugon cả, thậm chí có lẽ nó đã xảy ra trước khi mỏ bị đóng cửa.

- Cách đây năm năm rồi! Magdalena đang bước ra từ nhà bếp nhắc lại. Tội nghiệp ông ấy quá. Nằm trong đó mà không ai hay biết cả.

- Mỏ chỉ đóng cửa cách đây năm năm thôi à? - Peter ngạc nhiên hỏi. Cháu tưởng sự việc xảy ra khoảng hơn bốn chục năm rồi.

- Đúng - Magdalena giải thích. Mỏ đóng cửa thời kỳ đó, nhưng người ta vẫn vào tham quan. Cách đây năm năm, vào mùa xuân, người ta đặt song sắt để ngăn không cho ai vào nữa. Tôi còn nhớ rõ lắm.

Hannibal, nét mặt dăm chiêu, đang đùa với viên đá một cách máy móc, ném lên trời và chụp lại.

- Đá gì vậy? Doris hỏi.

Hannibal nhìn viên đá.

- Anh lượm lúc sáng nay, trong mỏ, trước khi em bỏ chạy với đèn pin.

Hannibal liếm ướt đầu ngón tay, chà thử viên đá.

- Em có nói rằng Mỏ Chết - tên đúng quá - là mỏ bạc, phải không? Mỏ có vàng không?

- Tôi chưa bao giờ nghe nói đến vàng! Cậu Harry trả lời thay Doris.

Hannibal đưa viên đá ra ánh sáng xem xét.

- Cháu thấy một lần sáng đây - Hannibal nói khẽ. Có lẽ đây là quặng pirit sắt... mà người ta thường nhầm với vàng.

- Em không cần biết đến cục pirit của anh! Doris cầu nhàu. Em thắc mắc là tại sao lão Thrugon không chịu báo sớm hơn cho cảnh sát hay rằng mỏ của lão có chứa một xác chết. Ta phải tìm hiểu xem tại sao lão chờ bị bắt buộc mới chịu gọi cảnh sát, vì đương nhiên lão không còn cách nào khác khi ta đã nhìn thấy xác chết.

Cậu Harry bực mình la lên:

- Con lại tưởng tượng gì nữa đây! Làm sao Thrugon biết trong mộ có xác chết được. Ông ấy mới tháo song sắt tuần rồi thôi, và chưa kịp xem tất cả các hành lang trong mộ. Kìa Doris! Ông hàng xóm của ta đâu có lý do gì mà giấu xác chết. Nếu con cứ khẳng khẳng với mấy lời lố cáo vô lý, cậu sẽ nhốt con dưới hầm!

Một chiếc xe dừng lại trước cổng và chính cảnh sát trưởng bước ra, leo lên các bậc thềm trước cửa. Magdalena chạy ra mở cửa trước khi cảnh sát trưởng kịp bấm chuông.

Cậu Harry đứng dậy. Cảnh sát trưởng nhìn Doris với ánh mắt không thiện cảm lắm.

- Doris! Cô biết tại sao mộ này có tên là Mộ Chết chứ?

Doris gật đầu.

- Người ta có thể chết một cách bi thảm, đúng không?

Doris lại gật đầu và nói thêm:

- Dạ phải, thưa chú Tait. Cháu biết ạ.

- Vậy nếu cô còn quay trở lại đó tôi sẽ cho bắt giữ cô và bỏ cô vào tù! Cậu của cô sẽ buộc phải đến rước cô về. Lời cảnh cáo này cũng dành cho ba cậu thanh niên kia!

Nói xong, cảnh sát trưởng Tait ra ngồi góc bàn cùng cậu Harry.

- Sao rồi? Cậu Harry hỏi. Anh tìm ra tông tích nạn nhân chưa?

- Tôi nghĩ là rồi! Cảnh sát trưởng nói. Trong túi ông ấy có cái bóp giấy tờ với thẻ căn cước ghi địa chỉ ở San Francisco. Chúng tôi đã liên lạc với các cơ quan chức năng ở thành phố đó, đặc biệt là với phòng những người mất tích, để xem họ có được thông báo về sự mất tích của một người là Gilbert Mogan cách đây năm năm không, xem họ có biết gì nhiều hơn không... Và câu trả lời rất đầy đủ. Cách đây hơn năm năm, vào tháng Giêng, Gilbert Morgan, còn tự xưng là George Milling, Glenn Mercer và George Martins, đã ra khỏi tù sau khi mãn hạn sáu năm trên số mười lăm năm giam giữ, là hình phạt cho một vụ cướp có vũ trang. Và khi được hưởng án treo, hắn đã đến trình diện cảnh sát hai lần liên tiếp, rồi sau đó biến mất đột ngột. Khi đó hắn được ghi tên vào danh sách những người mất tích. Đương nhiên là chúng tôi sẽ kiểm tra lại, đặc biệt là kiểm tra tình trạng hàm răng so với lúc được chữa trị khi còn sống. Nhưng nhận dạng chung phù hợp... Xác chưa bị hư nhiều. Khí hậu khô ráo ở đây đã tạo điều kiện để giữ gìn xác chết như xác ướp.

- Tội nghiệp ông Thrugon quá! Doris tinh ranh nói. Chắc là ông ấy không hề biết rằng trong mộ có xác chết.

- Tất nhiên là không biết! Nếu biết, ông ấy đã báo ngay cho tôi rồi.

Cảnh sát trưởng đứng dậy để ra về.

- Cô đừng quên những gì tôi nói về cái mộ đó nhe!

Ông bước ra ngoài cùng cậu Harry và hai người dừng lại một hồi trước cổng để nói chuyện.

- Thrugon không thám hiểm mộ sau khi tháo song sắt chắn lối vào là chuyện hơi lạ đấy - Hannibal nói khẽ. Ở địa vị ông ấy, mình đã làm rồi.

- Em đã bảo là có chuyện mờ ám mà! Doris khẳng khái nói.

- Cách đây năm năm... - Hannibal nói tiếp. Cách đây năm năm, vào tháng Giêng, một tên cướp tên Gilbert Morgan đang chịu hình phạt tù, được tha ra. Ít lâu sau đó, hẩn biến mất. Vào một lúc giữa tháng Giêng và một ngày xuân nào đó, khi song sắt được lắp để chắn cửa vào mộ, tên Morgan này đã đến Twin Lakes, bước vào mộ và gặp cái chết. Không hiểu giữa hai lúc đó hẩn đã đi đâu. Dì Magdalena ơi! Theo dì hẩn có thể ở trọ trong thành phố không?

Magdalena lắc đầu.

- Twin Lakes là nơi rất hẻo lánh. Có người lạ là biết ngay.

- Đúng! Hannibal đồng tình. Và do không đầy đủ giấy tờ hợp pháp, kẻ này đương nhiên cố không gây chú ý. Theo logic, ta có thể nghĩ tốt hơn cho hẩn là trà trộn vào chỗ đông người để ít gây chú ý. Vậy mà hẩn lại đến đây.

- Không hiểu, cách đây năm năm, có chuyện gì khác có thể xảy ra ở Twin Lakes - Doris nói - Mộ bị đóng khi tên cướp ở trong đó. Ở làng, có thể có người khác quan tâm đến chuyện này không? Như Wesley Thrugon chẳng hạn?

- Chắc là khó mà có chuyện đó được! Bob, đang lục lạo trong đồng báo cũ trên bàn nhỏ từ nãy giờ. Nhưng nếu em thích, bọn anh có thể dò thông tin.

- Bằng cách nào?

- Báo địa phương - Bob nói vẫn tất.

Bob lấy vài tờ giấy in trên bàn đưa cho Doris xem.

- "Tuần Báo Twin Lakes"! Tường trình mọi sự kiện tại thành phố, thậm chí nêu cả tên những người khách đến thành phố và từ đâu đến. Nếu tra được hồ sơ lưu trữ, có thể tìm ra một thông tin liên quan đến việc có thể đã đưa Gilbert Morgan đến đây.

- Hay quá! - Doris hăng hái reo lên. Ta đi ngay nhé! Em quen ông giám đốc! Ông ấy đã phỏng vấn em, lúc em đến đây. Em sẽ lo thu hút sự chú ý của ông, trong khi các anh lục lạo trong đồng hồ sơ quý báu của ông.

- Em nghĩ cậu Harry sẽ cho ta đi khỏi trang trại à?

- Em nghĩ là cho - Doris nói với giọng thật ngọt ngào - Cậu sẽ cho ta đi bất cứ nơi nào, miễn là không đi vào mộ!

Chương VII

LẦN THEO DẤU VẾT NGƯỜI CHẾT

Bất chấp những dự đoán lạc quan tự tin của Doris, cậu Harry không cho phép cháu gái và ba Thám Tử rời khỏi trang trại ngày hôm đó. Cậu Harry bắt ba thám tử đi tĩa cảnh cây thông Noel cho đến giờ ăn tối. Doris giận suốt mấy giờ liền.

Nhưng sáng hôm sau, cậu Harry dịu lại. Khi nghe cháu gái xin phép dẫn Hannibal, Bob và Peter đi một vòng trong thành phố, cậu Harry chỉ trả lời:

- Đừng có ở ngoài cả ngày nhé!

- Làm sao mà ở được - Doris nhận xét - Twin Lakes là một xó hẻo lánh, đi một vòng là hết ngay mà!

Bốn anh em lên đường dọc theo đường đất đầy bụi dẫn ra quốc lộ. Dọc đường, bốn bạn gặp vài chiếc xe đang chạy về hướng khu đất nhà Thrugon. Một chiếc xe dừng lại và người lái thò đầu ra.

- Chạy thẳng, có đến Mỏ Chết không? - Ông hỏi.

- Dạ có - Doris đáp.

- Cảm ơn nhé!

Người đàn ông định chạy liếp, nhưng đột ngột nghĩ ra:

- Có phải chính các cô cậu đã phát hiện xác chết không?

- Đi Doris ơi! Đi thôi! Bob thì thầm và nắm lấy cánh tay cô bé.

- Ê! Chờ một chút đã! Người đàn ông bước ra khỏi xe, tay cầm máy chụp hình.

- Tôi chụp hình được chứ?

- Không được - Peter sẵn giọng nói.

Doris và ba Thám Tử bước đi tiếp thật nhanh, nhưng cố không chạy. Một chiếc xe khác lại chạy ngang. Những cặp mắt khác lại tò mò nhìn cả bọn.

- Biết lắm mà! Hannibal thở dài kêu. Tấn bi kịch ở Mỏ Chết đã được phóng viên mọi kênh truyền hình nói đến tối hôm qua. Hèn gì bà con ùn ùn kéo nhau đến đây!

- Ở địa vị em, anh sẽ không để người ta chụp hình mình đâu - Peter khuyên Doris. Anh nghĩ cậu Harry sẽ không thích đâu...

- Còn em thì biết chắc là cậu sẽ không đồng ý! Doris nói.

Con đường chính của Twin Lakes nhộn nhịp như cái tổ ong. Xe chạy đầy đường, lề đường đầy ắp người đi bộ đến hỏi thông tin. Một nhóm người đang tụ tập trước đồn cảnh sát. Cảnh sát trưởng Tait, mặt móm và mặt mày đỏ gay, đang hươ tay múa chân nói chuyện với đám đông.

- Nhà báo đang rình rập bất kỳ chi tiết nào mới mẻ về vụ ấy! Bob nói.

Tòa soạn Tuần Báo Twin Lakes nằm trong tòa nhà xưa kia là cửa hàng, có cửa kính nhìn ra đường. Trong gian phòng từng làm văn phòng, có kê bàn viết cũ kỹ. Bàn đầu tiên biến mất dưới đồng giấy tờ, tờ bướm quảng cáo và báo chí đủ loại. Một người đàn ông cao gầy như cây sậy, tóc hung, đang ngồi ở bàn thứ nhì. Trông ông khá kích động, ông đang đánh máy tất bật.

- Doris! Ông mừng rỡ kêu lên khi thấy cô gái bước vào. Doris ơi! Chính là cô! Cô là người duy nhất mà tôi ước ao được gặp! Tôi có nói chuyện với Tait, anh ấy có cho biết rằng chính cô đã phát hiện xác chết trong mộ.

Doris nở nụ cười quyến rũ nhất.

- Chú Kingsley à! Chỉ có chú là nói chuyện tử tế với cháu! Ông Thrugon sẽ bóp cổ cháu nếu có cơ hội, còn chú cảnh sát trưởng Tait thì dọa lẽ tống cháu vào nhà đá nếu cháu còn dám bước vào cái mộ ấy. Cậu Harry của cháu thì...

- Tôi biết, tôi biết! Cô đừng lo. Cậu Harry của cô sẽ bình tâm lại thôi. Nhưng từ nay, cô nhớ phải tránh xa mộ! Tôi không muốn đăng tin buồn về cô trên báo đâu.

Ông giám đốc Tuần Báo Twin Lakes nồng nhiệt bắt tay ba thám tử trẻ:

- Các cậu đến từ Los Angeles phải không?

- Thưa chú Kingsley, cháu xin phép được giới thiệu với chú anh Hanibal Jones. Còn đây là anh Peter Crentch... Anh Bob Andy đây có cha làm việc cho tờ Los Angeles Times...

- Báo lớn đấy!

- Dạ.

Bob đang đứng gần sát vách ngăn cách văn phòng với một gian phòng khá rộng lớn và tối tăm, nằm phía sau. Từ chỗ đang đứng, Bob nhìn thấy máy in nhỏ và máy linô. Trong tòa soạn báo có mùi hỗn tạp, trội hơn là mùi mực, mùi bụi và mùi mồ hôi.

- Cậu có thích tham quan không! Kingsley tử tế đề nghị.

- Dạ thích, thưa chú! Cháu quan tâm đến tất cả những gì liên quan đến in ấn. Chú tự một mình cho chạy máy linô à?

- Một mình chú lo lấy - Kingsley tuyên bố. Khoảng thời gian gần đây, chú chẳng có việc mấy.

Nhưng bây giờ, thì khác rồi! Tuần lễ này dồi dào thông tin quá! Nào Doris! Kể cho tôi nghe cô đã phát hiện xác chết dưới đáy hố như thế nào... Trong khi chờ, các cậu cứ tự nhiên. Bật đèn phòng bên cạnh và xem xét máy móc của tôi nếu thích.

Ba Thám Tử vội vàng tuân lệnh, và bước sang bên kia vách ngăn. Hannibal bật đèn lên. Ba thám tử nhìn thấy những bìa hồ sơ chứa đầy báo, có nhãn ghi ngày tháng.

- Bộ báo lưu đẹp quá! Bob kêu khê.

- Ta hãy xem báo ra cách đây năm năm! Hannibal ra lệnh.

Ba Thám Tử lôi ngay những hồ sơ ấy ra. Riêng những sự kiện xảy ra cách đây năm năm chiếm

sáu bìa hồ sơ to.

- Ta hãy xem qua tất cả đồng báo này - Hannibal nói - nhưng do thời gian có giới hạn, chỉ nên đọc các dòng tít lớn. Và nhớ để ý mọi chỉ dẫn nhỏ có thể giúp cho cuộc điều tra của ta!

Cả ba ngồi xuống sàn nhà, mỗi Thám Tử lấy một hồ sơ, lấy từng tờ báo chứa trong đó ra. Mỗi trang báo được xem xét kỹ, nhưng nhanh.

Phía bên kia vách, giọng Doris vang lên, rõ ràng và vang dội, trong khi cô bé đang giải thích những gì mà có lẽ Kingsley đã biết rồi, tức là cảm giác rùng rợn và khủng khiếp như thế nào khi tìm thấy xác người chết.

Thoạt đầu, mấy số báo cũ không có gì hay, chỉ tường thuật lại hai vụ cháy nhỏ xảy ra trong thành phố, việc mua xe cảnh sát mới, vài chuyện vặt. Cũng có nói đến vài khách đến thăm thân nhân ở Twin Lakes. Không có báo nào nói đến Gilbet Morgan.

Đột nhiên, trong khi đang đọc qua các bài báo tháng tư, Hannibal thốt lên:

- Ủa! Cái này có thể hay đấy!

- Cái gì vậy? - Bob hỏi.

Hannibal im lặng đọc lại bài báo rồi trả lời:

- Một bé gái năm tuổi bỏ trốn khỏi nhà, vào thời ấy, và mất tích suốt ba giờ liền. Bé được tìm thấy lại ngay lối vào Mỏ Chết. Lúc ấy, lối vào hành lang mỏ có ván gỗ chặn ngang, nhưng đám quậy phá đã tháo gỡ đi một vài tấm ván. Bé gái đã chui qua khe hở và thiếp ngủ trong đó. Khi tìm lại được con, cha mẹ đưa bé đi quyên tiền, và khi có đủ số tiền, người ta đã thay tấm rào vô dụng bằng những song sắt kiên cố. Những người đó nghĩ rằng nếu bé gái đi sâu hơn, thì đã mất mạng rồi. Và chính ta cũng có cơ để khẳng định rằng họ nghĩ không sai!

Hannibal ngưng nói và nhìn xung quanh.

- Báo ngày 6 tháng 5 đâu?

- Đây! Bob vừa nói vừa đưa cho sếp những trang báo đang đọc. Trong một nói về mỏ! Chủ một cửa hàng bách hóa lớn ở Twin Lakes đã đặt một cái chậu cạnh quầy thu ngân, mời mọi người đóng góp mua song sắt. Chậu nhanh chóng đầy tiền và song sắt được đặt mua tại Lordsburg. Lễ khai trương song sắt được dự kiến ngày 14 tháng 5!

Báo này là báo tuần nên Bob tìm báo ngày 13 tháng 5. Báo lại nói đến việc lắp đặt song sắt ấy. Và cuối cùng, báo ngày 20 tháng 5 tường thuật chi tiết buổi lễ gây náo nhiệt ở thành phố nhỏ bé này. Dàn nhạc nhỏ đã diễu hành trước lối vào mỏ, rồi song sắt được hàn cố định một cách long trọng.

- Mình thấy người ta thổi phồng sự kiện này dữ quá - Peter nói.

- Peter ơi, cậu còn nhớ lúc nãy ông Kingsley nói gì chứ! - Bob nhắc nhở. Ở đây chẳng có chuyện gì xảy ra cả, song sắt này đã được ghi nhớ vào lịch sử địa phương.

Bob lật các trang báo, xem hình dân Twin Lakes đang diễu hành trên đường phố thành phố mình. Đột nhiên, Bob thốt lên:

- Êê! Có chuyện hay đây!... Ở trang bốn! Khi dân chúng tụ tập trước mỏ để chứng kiến việc lấp song sắt, người ta tìm thấy một chiếc xe bị bỏ gần đó. Đó là chiếc xe Chevrolet, mà sau khi kiểm tra mới biết là xe bị ăn cắp cách đó ba ngày ở bãi đậu xe của siêu thị Lordsburg. Bài báo có nêu tên cảnh sát trưởng Tait nữa. Cảnh sát trưởng cho rằng một đám thanh niên đi Lordsburg chơi đã quyết định "mượn" xe để trở về Twin Lakes! Cảnh sát trưởng còn tuyên bố là nếu bắt được một tên trong đám, thì sẽ bỏ tù cho biết... Các cậu nghĩ sao?

Hannibal véo môi, là dấu hiệu đang suy nghĩ.

- Một chiếc xe ăn cắp ở Lordsburg và được tìm thấy trước mỏ vào ngày khai trương - Hannibal tóm tắt lại. Còn bên trong mỏ, thì có một tên cướp. Dường như ta có thể kết luận rằng chiếc xe đã bị lấy cắp bởi người đàn ông chết trong mỏ. Hắn đã dùng chính chiếc xe đó để đến Twin Lakes. Hắn đã dừng xe trước mỏ, đã bước vào mỏ vì một lý do chỉ mình hắn biết... và không bao giờ bước trở ra nữa!

- Lý luận logic! Peter đánh giá. Nhưng cũng không cho ta biết gì hơn, ngoài những gì đã biết rồi. Morgan đã đi từ San Francisco đến Lordsburg, rồi từ Lordsburg đi đến Twin Lakes. Nhưng để làm gì? Cái gì thu hút hắn đến đây?

Hannibal nhún vai ra hiệu không biết. Bob vẫn tiếp tục lật các trang báo cũ, nhưng không còn thấy gì liên quan đến vụ bí ẩn nữa. Không có chỗ nào nói đến tên của Wesley Thrugon. Ngược lại, trong số báo tháng 10, có nói đến việc bà Macomber trở về Twin Lakes. Trong một bài dài dành riêng cho bà, báo giải thích bà đã mua đất và nhà xưa kia thuộc khu mỏ.

- Không biết Gilbert Morgan đã ở Lordsburg bao lâu sau khi rời khỏi San Francisco? Hannibal nói khẽ.

Peter tựa vào máy in lenô thở dài:

- Làm sao mà biết được. Hắn được thả, nhưng lại vi phạm vì hắn đã rời bỏ thành phố nơi hắn phải thường xuyên đến trình diện giấy tờ với đồn cảnh sát. Vậy là hắn buộc phải đi kín đáo để không bị chú ý. Và chuyện xảy ra cách đây năm năm! Giờ thì hướng tìm không còn nóng hổi nữa rồi!

- Đúng - Hannibal thừa nhận. Nhưng dù sao hắn phải có lý do mới đến đây, rồi vào mỏ. Mỏ sau này được Wesley Thrugon mua lại. Không hiểu giữa Wesley Thrugon, một nhà triệu phú danh tiếng, và Gilbert Morgan, một tên cướp hạng ba, có thể có điểm chung nào?... Mình thấy chỉ còn một việc phải làm...

- Việc gì? Peter hỏi.

- Thử tìm hiểu quá khứ của Morgan. Nếu hắn có sống ở Lordsburg, thì hắn phải cư trú đâu đó

chứ. Mình cũng biết rằng khó có thể tìm được chỉ dẫn nào sau bao nhiêu thời gian, nhưng cũng nên làm thử. Ta phải đến đó tham khảo báo lưu thời ấy. Tạm thời mình không thấy việc gì khác có thể làm...

Chương VIII

KỂ RÌNH RẬP ĐÊM KHUYA

Doris và ba thám tử quay về trang trại vào đầu giờ chiều. Bốn bạn thấy cậu Harry đang đứng ngay cổng bức bối nói chuyện với một nhóm người đậu xe đầy sân.

- Cháu gái tôi không có gì để nói với các người cả - cậu Harry tuyên bố. Cháu là một thiếu nữ rất nhạy cảm. Cháu vẫn còn xúc động vì cái mình đã thấy...

Cậu Harry ngưng nói đột ngột khi thấy Doris và ba thám tử trẻ.

- Doris! Vào nhà ngay! Cậu Harry chạy ra đón cháu và đẩy vào nhà.

Hannibal, Bob và Peter vội vàng chạy theo. Cậu Harry đóng cửa lại phía sau.

- Đám người này là phóng viên - cậu Harry giải thích cho Doris - Cậu không muốn con nói chuyện với họ.

- Tại sao không được nói chuyện? Doris cãi lại.

- Bởi vì nếu mẹ con biết con dính líu đến một vụ như thế này, mẹ sẽ lột da cậu mất.

- Bây giờ cậu mới lo về chuyện báo chí thì trễ quá rồi - Doris thản nhiên nói. Bác Kingsley mới phỏng vấn con tức thì.

- Kingsley là chuyện khác! Cậu Harry tuyên bố. Khả năng ba mẹ con tìm thấy số "Nhật Báo Twin Lakes" tại Nhật là rất khó! Bây giờ tất cả làm ơn nhớ giùm là không ai được ra khỏi nhà trong ngày hôm nay nữa! Và ngày mai, cũng không được rời khỏi khu đất này nếu bọn nhà báo vẫn còn lảng vảng ở đây!

Hannibal nhăn mặt.

- Thừa cậu Harry, ngày mai tụi cháu dự định đi Lordsburg.

- Để làm gì?

Hannibal thọc tay vào túi áo, lấy viên đá tìm thấy trong mộ.

- Cháu muốn đưa cái này cho thợ kim hoàn xem. - Hannibal giải thích. Đây là viên đá cháu lượm được trong mộ.

Harrison Osborne mỉm cười.

- Có lẽ cậu nghĩ rằng đây là cục vàng thiên nhiên hả. Đừng mơ mộng. Trong mộ đó không có vàng đâu. Tuy nhiên, do chính tôi có công chuyện cần đi Lordsburg trong tuần này, thì nếu thích, các cậu có thể đi cùng. Mà thậm chí, tôi yêu cầu các cậu và cả Doris nữa, đi cùng tôi. Tôi không thích để các cậu ở lại một mình. Chỉ có trời mới biết được các cậu sẽ nghĩ ra chuyện gì nữa!

Nói xong, cậu Harry bước ra ngoài để đuổi đám nhà báo đi. Suốt thời gian còn lại, Doris và ba Thám Tử ở trong nhà chơi. Thỉnh thoảng, Doris chạy lên lầu để nhìn về hướng mộ, rồi buồn bã

trở xuống: Thrugon cầm súng đứng gác, con chó nằm ngủ dưới đất, mệt đừ do sữa để đuổi đám người hiếu kỳ.

Đến tối, khi leo lên phòng, đến lượt ba Thám Tử nhìn ra cửa sổ. Phía nhà Thrugon có đèn sáng. Chẳng bao lâu, đèn tắt đi gần như cùng lúc với đèn nhà bà Macomber, phía bên kia đường.

- Dường như tối hôm nay, ai cũng mệt mỏi cả - Peter vừa nằm xuống giường vừa tuyên bố.

Chính mình cũng cảm thấy mệt đừ, không hiểu tại sao nữa.

- Đó là phản xạ! Bob nói. Ai cũng bị cú sốc khi thấy xác chết trong mả hôm qua... Dẫu biết rằng con người đó chẳng ra gì, nhưng chết như vậy cũng tội nghiệp.

- Không hiểu hấn vào trong mả để tìm gì - Hannibal nói - Hy vọng sẽ tìm ra cái gì đó về hấn ngày mai, khi đi Lordsburg.

- Cậu thật sự muốn đưa cục đá đó cho thợ kim hoàn xem à? Bob hỏi.

- Không mất mát gì - Hannibal đáp. Mà lại có cơ để đi lại trong thành phố một mình. Cậu cũng thừa biết rằng cậu Harry không muốn ta dính líu đến chuyện này! Nhưng hoàn cảnh đã bắt buộc ta phải can thiệp vào, mà về mặt đạo lý, ta cũng có bốn phận làm rõ vụ này.

- Chứ không phải như Doris - Bob vừa tắt đèn giường vừa nhận xét. Nó chỉ oán hận Wesley Thrugon và muốn ông ấy bị rắc rối! Theo mình nghĩ, không có mối quan hệ gì giữa ông triệu phú và tên cướp đầu.

- Cũng có thể - Hannibal nói mơ hồ. Nhưng mình thắc mắc một điều: tại sao chính Thrugon không phát hiện xác chết. Mình thấy lạ là ông ấy không tò mò tham quan cái mả của mình...

Ba Thám Tử thiếp ngủ, đầu óc đầy ắp những câu hỏi không có trả lời...

Khi Peter đột ngột thức dậy, thì đã khuya lắm rồi. Mắt mở to trong bóng tối, Peter nằm bất động, chăm chú mọi tiếng động khẽ nhất có thể nghe được nhờ cửa sổ mở. Có cái gì đó động đậy trong đêm khuya... Peter chồm dậy, lắng nghe thấy tiếng rít từ bên ngoài.

- Babal ơi! Peter kêu khẽ. Babal! Nghe kìa!

- Hả? Hannibal trở người kêu. Có gì vậy?

- Có ai mới mở cửa kho thóc!

Trong khi nói, Peter đã đứng dậy bước ra gần cửa sổ. Bob và Hannibal ra theo.

- Người ta đóng cửa lại rồi!

Ba Thám Tử cúi ra cửa sổ nhìn thấy ánh đèn đi chuyển trong kho thóc, thấy rất rõ qua lớp kính bụi bặm, ánh sáng yếu ớt và nháy nhót tắt đi hần, rồi lại xuất hiện trở lại, sáng mạnh hơn.

- Có kẻ đang đốt diêm quẹt! Hannibal nói khẽ. Xuống xem đi!

Ba Thám Tử chỉ mất mười giây để xỏ áo quần. Ba bạn rón rén bước xuống, mở cửa nhà ra không có tiếng động nào.

Nối đuôi nhau, ba Thám Tử vẫn lặng lẽ đi về hướng kho thóc. Nhưng rất tiếc, khi chưa kịp đến

đỏ, Bob vấp phải cục đá bị treo chân và ngã xuống với tiếng kêu khê.

Ánh đèn trong kho thóc tắt đi.

- Xui quá! Peter lầm bầm.

Bob ngồi dưới đất xoa cổ chân, mắt vẫn dán nhìn kho thóc tối tăm. Cuối cùng, Bob cũng ngồi dậy và ba thám tử đi tiếp. Trước cửa kho thóc, Hannibal thò tay tới, chạm thử chốt khóa kêu rít khê.

Cửa đột ngột mở ra thật mạnh, đập vào ngực Hannibal, khiến cậu té ngã vào đất bụi. Peter chỉ kịp nhảy sang một bên. Một hình bóng to tướng phóng ra khỏi kho thóc, đi ngang qua và chạm nhẹ vào Peter, rồi biến mất về phía lùm cây.

- Ổn ào gì vậy? - Có tiếng nói từ nhà kêu. Ai đang ở ngoài vậy?

Hannibal ngồi dậy trả lời:

- Thưa cậu, có kẻ đột nhập vào kho thóc!

- Ôi! Lại thêm chuyện này nữa! Cậu Hary nói. Để tôi gọi cảnh sát trưởng!

Peter chỉ về hướng nhà Thrugon:

- Hẩn chạy ngã này!

Ba Thám Tử lắng tai nghe, nhưng các cánh đồng thông vẫn im lặng và tối tăm.

- Hẩn không thể nào đi xa được! Hannibal nói.

Peter hít thật sâu vào, rồi bước về hướng cây. Peter bước chậm, lắng tai nghe mọi tiếng động.

Peter đoán biết rằng Bob và Hannibal đang đi theo mình. Nhưng sau một hồi, Hannibal rẽ sang trái, còn Bob đi sang phải. Thế là Peter một mình tiến tới, bước chậm và thận trọng tránh những cành cây khô có thể làm xước chân.

Đột nhiên, Peter đứng khựng lại. Peter nghe máu đập dồn vào tim... và nghe một tiếng khác nữa... tiếng thở dốc, hỗn hển... Rất gần đó, như tiếng của một người đang lấy lại nhịp thở sau một cuộc chạy điên cuồng.

Peter đứng sững tại chỗ lắng nghe kẻ lạ đang thở mạnh. Có lẽ hẩn đang đứng sau một cây thông ngay tầm tay Peter.

Peter há miệng ra định gọi Bob và Babal đến giúp. Nhưng đến giây phút cuối cùng, Peter phân vân. Tiếng kêu sẽ làm cho tên trộm hoảng sợ và chỉ có thể thúc hẩn chạy trốn xa hơn nữa.

Đúng lúc đó, Peter nghe tiếng xe chạy từ thành phố. Peter mỉm cười trong bóng tối, có lẽ cảnh sát trưởng đang đến, sau cú điện thoại của cậu Harry... Hay quá! Tên trộm mắc bẫy rồi!

Rất tiếc, khi xe chạy qua cổng, đèn pha quét những cánh đồng lân cận, khiến tên trộm chạy ra khỏi chỗ nấp. Peter lao theo rượt hẩn.

Đột nhiên, Peter thấy hiện rõ nét trên bầu trời đêm một bóng người tay đưa lên cao. Và ở đầu cánh tay đó, Peter thấy một cái gì đó khiến cậu nằm úp mặt xuống đất ngay...

Kịp thời! Đúng giây phút đó, một lưỡi dao nguy hiểm chết người bay rít vào không khí phía trên đầu Peter, chặt mất ngọn cây con phía sau lưng!

Sau đó, kẻ rình rập bỏ chạy tiếp, thở hổn hển, vấp lên vấp xuống, và cuối cùng biến mất mà không có ai đuổi theo!

Peter ngồi dậy, toàn thân run rẩy.

Hannibal đột ngột xuất hiện bên cạnh.

- Dao... dao rựa! Peter nói cà lăm. Hắn có dao rựa. Xém chút nữa hắn làm rơi mất đầu mình!

Chương IX

MỎ GẦM GỪ

Cảnh sát trưởng đi cùng với phụ tá, một người đàn ông trẻ tên là Blitt. Khi được biết rằng có kẻ đột nhập vào kho thóc và việc Peter bị tấn công bằng dao rựa, hai người đàn ông cầm hai đèn pin to băng qua các cánh đồng và nhanh chóng tìm ra vết đi của kẻ rình rập, gần cây mà Peter chỉ.

Lần theo dấu chân, Tait và Blitt ra đến con đường lớn, gần nhà Thrugon. Đến đó, các dấu chân hòa lẫn vào vô số dấu vết khác.

Hannibal, Bob, Peter và Doris, đứng ngay cửa sổ trên lầu ở trang trại, theo dõi bước tiến của hai viên cảnh sát từ xa. Hai người không ngừng cuộc truy tìm và đánh thức Thrugon dậy, bước vào nhà ông trong khi con chó sủa hung hăng. Rồi hai viên cảnh sát ra đến mỏ. Do bà Macomber đã thức dậy và đèn nhà bà đang sáng, hai người bước vào gặp bà và khám xét các ngôi nhà nhỏ bỏ hoang thuộc bà. Hơn một tiếng trôi qua, hai cảnh sát mới quay về trang trại.

- Có lẽ lên trộm đã tẩu thoát bằng cách leo lên sườn dốc núi - cảnh sát trưởng học lại với cậu Harry - Không thể nào rượt theo hắn trên đó vào đêm khuya như thế này. Mà có lẽ cũng chẳng cần. Có lẽ là một trong những thằng điên từ Lordsburg hoặc Silver City chạy đến đây khi nghe nói đến vụ bi thảm ở mỏ. Loại người này không cưỡng lại nổi ý thích đến tận nơi đã xảy ra một sự kiện bí ẩn nào đó. Thật đáng tiếc là thằng ngốc này đã phải hoảng hốt đến nỗi đã hươ mất dao rựa và sử dụng nó.

Nói xong, cảnh sát trưởng và phụ tá ra về. Cậu Harry khóa kỹ cổng vào và kiểm mọi cửa sổ. Sáng hôm sau, ba Thám Tử trẻ bị đánh thức bởi tiếng cười từ dưới bếp vang lên. Ba cậu xuống và thấy bà Macomber đang ngồi cùng Doris trước hai tô cà phê sữa to. Bà khách nói chuyện hăng say với Magdalena.

Khi Doris giới thiệu xong ba thám tử trẻ, Hannibal nói lời xin lỗi:

- Tội cháu thành thật xin lỗi vì đã đánh thức cô tối hôm qua - Hannibal nói lịch sự.

- Có gì đâu! Bà Macomber cười nói. Như thế làm cho cô nhớ lại thời còn trẻ. Hồi xưa, cuộc sống ở Twin Lakes náo nhiệt lắm. Gần như tối thứ bảy nào, cũng cần đến cảnh sát trưởng can thiệp để lập lại trật tự.

- Đây - Doris ngắt lời - nhân dịp đang nói chuyện về thời xưa.... Cô có nhớ Wesley Thrugon không ạ?

Bà Macomber phá lên cười.

- Làm sao mà quên được ông ta - bà Macomber kêu. Hàng ngày cô gặp ông ta mà.

- Cháu đặt câu hỏi không đúng. Ý cháu muốn hỏi... cô có nhớ ông ấy lúc ông ấy còn nhỏ không!

Ông ấy nói mình sinh ra tại đây.

- Đó là sự thật. Cha mẹ ông sống trong ngôi nhà nhỏ màu xanh lá gần mỏ. Cha ông ấy là đốc công của nhóm làm ca đêm. Một thợ mỏ thú vị... Wesley là người con trai cuối cùng sinh ra, trước khi tôi ra đi. Lúc đó là vào cuối thời kỳ thịnh vượng. Người ta bắt đầu bỏ xứ ra đi. Khi mỏ đóng cửa và gia đình ra đi, Wesley chỉ là một đứa bé. Cô có nghĩ đến việc hỏi thăm thân sinh ông ấy ra sao và gia đình ông đã làm gì khi rời khỏi Twin Lakes, nhưng chưa có dịp, ông ấy quá bận bịu chạy chiếc xe đỏ và loay hoay với mỏ! Hôm nay, ông đã thức dậy từ rạng sáng. Cô nhìn thấy ông qua cửa sổ, đội cái mũ thợ hồ kỳ quặc. Không hiểu ông ấy đội thế để làm gì nữa.

Nhóm nhỏ ngồi trong nhà bếp nghe chiếc xe đột ngột chạy qua trên đường ở xa xa. Doris chạy phốc lên lầu một. Sau khi ở trên đó một hồi, cô bé chạy trở xuống thông báo.

- Thrugon mới về. Dẫn hai người Mêhicô về cùng.

Rồi cô bé nói thêm:

- Không hiểu lão đang âm mưu cái gì đây...

- Sao cháu không hỏi thẳng ông ấy? - Bà Macomber hăng hái nói.

- Bởi quan hệ giữa hai bên không tốt - Doris giải thích - Nếu cháu quấy lão nữa, cậu Harry dám nhốt cháu ở nhà luôn.

- Dám lắm! Bà Macomber mỉm cười nói khế.

Bà đứng dậy, chào mọi người và đi về nhà.

Suốt những ngày tiếp theo đó, bà thám tử trẻ tía canh cho hết phần cánh đồng thông được giao. Rồi lại chuyển sang khu khác.

Doris cùng làm một phần thời gian, nhưng cũng cỡi ngựa đi chơi trên cánh đồng kế cận khu đất thuộc Thrugon. Nhờ vậy, cô bé phát hiện rằng hai người Mêhicô, tóc đen và mắt đen, sống trong khu nhà lớn phía sau ngôi nhà Thrugon.

Một ổ khóa mới tinh óng ánh dưới ánh nắng trên cửa nhà chòi bằng gỗ, ngay lối vào mỏ. Ngoài ra, Thrugon vẫn tiếp tục có những cuộc hành trình bí mật bằng xe, đến những nơi bí mật.

Ít lâu sau khi hai người Mêhicô đến, một chiếc xe tải đến giao một đồng những bao xi măng và cột thép để làm hàng rào, và những cuộn lưới kiên cố. Dưới sự chỉ đạo của Thrugon, hai người công nhân tiến hành xây hàng rào bảo vệ bao quanh khu đất nhà ông.

- Lão nhọc công để bảo vệ một cái mỏ chẳng đáng giá gì hết! Một hôm Doris nhận xét khi đang ăn trưa. Ai thèm để ý đến cái mỏ này.

- Thì có con để ý đến! Cậu Harry đáp. Con rất muốn trở vào đó lục lạo, và Thrugon biết rõ điều này. Và còn đám người hiếu kỳ mà sự phát hiện đáng sợ của con đã thu hút đến đây. Không thể trách ông hàng xóm muốn được bình yên ở nhà mình. Nếu người ta để ý đến mấy cây thông Noen của cậu giống như để ý đến mỏ của ông ấy, thì cậu cũng sẽ làm y như vậy!

Sau đó, cậu Harry bỏ đi gieo hạt trên cánh đồng gần đường. Hannibal nhú mày, vẻ mặt lo âu.

- Không ai quan tâm đến thông Noen.... Hannibal nói khẽ. Đừng kết luận vội! Tối hôm qua, kẻ trộm làm gì trong kho thóc? Trong đó có cái gì có thể thu hút kẻ tọc mạch nhất trong những kẻ tò mò?

Không ai trả lời. Sau khi giúp bà Magdalena rửa chén, ba Thám Tử và Doris ra kho thóc để kiểm tra.

- Chẳng có gì! Peter thở dài. Toàn rơm, dụng cụ, đường ống và một chiếc xe cũ rích không chạy được nữa.

- Hay tên trộm chỉ muốn lấy một con dao rửa thôi! Doris gợi ý.

- Dao rửa là một vũ khí không đẹp - Bob nói. Nếu cần vũ khí, thì tại sao không lấy súng? Súng hay hơn và ở đây nhiều người có súng.

Khi ra khỏi kho thóc, bốn bạn thấy chiếc xe đỏ của Thrugon đang chạy qua cổng. Thrugon ngồi tay lái. Cạnh ông là một người đàn ông nghiêm trang mặc bộ comple mùa hè và đội nón trắng. Ba Thám Tử trẻ và Doris lao lên chỗ quan sát quen thuộc, từ đó có cái nhìn rất rõ xuống khu nhà Thrugon.

Hai công nhân Mêhicô không còn xây hàng rào nữa. Ngược lại, có một người bước ra từ mỏ. Người công nhân nhìn thẳng phía trước, đẩy chiếc xe cút kít đầy mảnh đá vỡ và đất bụi. Lúc người công nhân đi ngang qua Thrugon và vị khách, Thrugon ra hiệu dừng lại, lấy nắm đất trong xe cút kít đưa cho khách xem. Rồi ông nói có gì đó với người công nhân, công nhân đi tiếp, đẩy xe cút kít đến lan can gồm hai tấm ván to, rồi biến mất vào bên trong. Thrugon cùng khách bước vào mỏ.

Một hồi sau, Doris vì ba thám tử nghe tiếng nổ đieếc tai. Tiếng gầm kéo dài khoảng năm sáu giây, giảm rồi tắt hẳn.

- Lão lại bắn súng nữa! Doris kêu.

- Nghe không giống tiếng súng - Hannibal nói - Tiếng nổ mạnh hơn. Chắc là một loại thuốc nổ nào đó.

Bà Macomber cũng đã nghe tiếng ồn và xuất hiện trước cổng, mắt nhìn về hướng mỏ của Thrugon. Đúng lúc đó Thrugon và khách đang bước trở ra, cùng với một công nhân Mêhicô. Người công nhân này cũng đẩy xe cút kít đầy quặng mỏ đi theo vào nhà phụ. Thrugon và người lạ đứng nói chuyện ở ngoài một hồi, rồi leo lên chiếc xe đỏ, chạy trở ra thành phố.

Khi đi ngang qua, Thrugon làm ngơ như không thấy bà Macomber vẫn còn đang đứng trước cổng nhà. Khi xe biến mất, bà băng qua đường và đi về hướng nhà cậu Harry, vừa bước đi vừa cố cột lại vòng đeo tay kiểu thổ dân Da Đỏ đang đeo ở tay.

Ba Thám Tử trẻ và Doris chạy ào xuống dưới nhà để mở cửa cho bà.

- Các cháu có thấy không? - Người phụ nữ tính khí mạnh bạo nói thay câu chào. Thrugon cho mỏ hoạt động trở lại!

Magdalena chạy từ dưới bếp lên phản đối ngay.

- Làm sao mà được, senora Macomber ơi. Mỏ này cạn kiệt rồi. Không còn tí bạc nào trong đó cả. Chính chị đã nói thế mà!

- Dù sao, lão ấy cũng để cho mỏ hoạt động lại - bà Macomber vẫn nói lại. Lão cho nổ một khối đá. Mọi người có nghe chứ? Tôi quá quen thuộc tiếng động này, không thể lầm được.

- Có thể ông ấy dàn cảnh cho vui! - Peter nói - Hoặc mong biến chỗ này thành địa điểm thu hút khách du lịch... giống như những người cho trùng tu lại các thành phố cổ, làm nổi bật nét độc đáo của thành phố ấy, rồi cho tham qua, bắt du khách trả tiền thật cao!

Bà Macomber tỏ ra rất xúc động khi nghe giả thiết này.

- Vậy khu này sẽ không được là nơi yên tĩnh nữa! - Bà kêu - Ta sẽ bị xe du khách làm kẹt đường và họ còn xả rác nữa...

- Nhưng dù sao đó cũng là đất nhà của ông ấy mà! Doris bắt chước giọng cậu Harry nói. Bà Macomber trề môi, chào rồi bước nhanh trở về nhà.

Hannibal suy nghĩ...

- Mình không nghĩ Thrugon định mở cửa cho du khách tham quan đâu - cuối cùng Hannibal nói. Twin Lakes nằm quá xa đường lớn.

- Vậy thì ông ấy làm cái quái gì vậy? Bob hỏi.

Hannibal mỉm cười.

- Ta có thể tìm hiểu từ hai người công nhân Mêhicô - thám tử trưởng nói. Thrugon đi với khách mất rồi. Ta hãy đến đó xem có rút được thông tin nào không...

Một lúc sau, Doris và ba thám tử trẻ đến gần hàng rào lưới và gọi hai người công nhân Mêhicô. Bốn bạn thử nói tiếng Anh, nhưng không nhận được hồi âm nào. Khi đó bốn bạn thử nói vài từ tiếng Tây Ban Nha, nhưng không thành công hơn. Chỉ thấy hai người Mêhicô nhìn với vẻ mặt ngờ vực.

Bốn bạn thất vọng trở về trang trại cầu cứu dì Magdalena.

- Dì Magdalena ơi, dì nói tiếng của họ - Peter nói. Họ sẽ tin tưởng dì hơn.

Dì Magdalena không để bốn bạn năn nỉ và lên đường ngay. Dì nhanh chóng quay về, thú nhận mình đã hoàn toàn thất bại. Hai người đàn ông không thèm nhìn dì. Nhưng dì đã tiến đến khá gần, trước khi con chó kịp thấy dì và sủa. Khi đó, hai người đang nói chuyện và dì nghe được một từ “oro”!

- Oro hả? Hannibal lập lại. Tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là vàng. Chẳng lẽ Thrugon tìm vàng trong mỏ?

- Nhưng đây là mỏ bạc mà! Dì Magdalena nhắc lại.
 - Có thể vừa có bạc vừa có vàng - thám tử trưởng giải thích.
- Rồi lấy viên đá nhỏ tìm thấy trong mỏ ra khỏi túi. Hannibal hỏi:
- Doris, em có biết bao giờ chú Harry đi Lordsbug không?
 - Ngày mai.
 - Do ta cũng sẽ cùng đi, ta sẽ biết rõ hơn về cục đá này.
- Nét mặt hài lòng, Hannibal cho viên đá trở vào túi áo.

Chương X

CỤC ĐÁ BẰNG VÀNG?

Cậu Harry đậu xe tải nhẹ trước ga hàng Lordsbug rồi thông báo:

- Tôi đặt mua ba thùng cây con ở San Jose. Sau khi nhận xong, tôi phải đi vài chỗ nữa. Hẹn gặp lại nhau ở đây đúng một giờ chiều nhé! Ta sẽ đi ăn một chút trước khi quay về trang trại.

- Con đi với mấy anh! Doris nói.

- Tùy con. Nhưng nhớ đừng có quậy nữa nhé!... Cũng may là ở đây rất xa mỏ!

Cậu Harry bỏ bốn bạn và đi đến văn phòng nhà ga.

- Ta bắt đầu từ đâu? Doris không muốn phí thời gian hỏi ngay.

- Trước hết ta có thể cho kiểm tra viên đá của Hannibal - - Peter đề nghị. Việc này nhanh thôi!

À, mà có nên nói với thợ kim hoàn cục đá lượm ở đâu không?

- Không nên tiết lộ - Hannibal quyết định. Cần phải kín miệng. Nếu lỡ đá có chứa vàng, thì cũng không nên gây chú ý cho những kẻ rình rập khác. Đừng lo! Mình có nghĩ sẵn một câu chuyện rồi!

Cả bọn dễ dàng tìm ra gần đó một tiệm bán nữ trang và đồng hồ. Có tấm bảng thông báo rằng chủ tiệm, ông J.B. Atkinson, mua vàng bạc theo trọng lượng.

- Đúng chỗ ta cần! Hannibal vừa đẩy cửa vừa nói.

Một người đàn ông nhỏ mặt tròn ngồi sau quầy. Ông đang đeo kính lúp và sửa đồng hồ. Gần ông, trong tủ kính, có trưng bày những hàng đồng bạc cổ thật đẹp, nhẫn vàng, và kim cà vạt kiểu xưa.

- Thưa chú Atkinson ạ? Hannibal hỏi.

Ông chủ tiệm tháo kính lúp ra và mỉm cười.

- Tụi cháu có việc như thế này - Hannibal trình bày. Tụi cháu đang cắm trại gần Silver City, và hôm bữa, trong một chuyến đi chơi, tụi cháu có gặp một ông già đi tìm vàng.

- Vùng này vẫn còn vài người loại như thế.

- Người đó cần tiền - Hannibal nói tiếp. Nghe nói ông ấy có cục đá này từ lâu lắm rồi. Ông ấy có vẻ rất quý cục đá nhưng vẫn bán cho tụi cháu.

Atkinson lấy cục đá Hannibal đưa, xem xét kỹ, dùng ngón tay chà thử. Ông vẫn mỉm cười.

- Các cậu trả bao nhiêu vậy?

- Năm đô la!

- Có phải đá thật không ạ? Doris hỏi.

- Tất cả các cục đá đều thật... trừ phi bằng giấy hay bằng gỗ! - Thợ kim hoàn cười trả lời. Còn nếu muốn biết cục đá này có chứa vàng hay không... thì phải chờ thêm một chút.

Ông mở ngăn kéo lấy cái dũa và cái lọ nhỏ ra. Ông kỹ lưỡng dùng dũa khứa vào cục đá, rồi nhỏ một giọt nước trong lọ vào vết khứa.

- Đây là axit nitric - ông giải thích. Hầu như tất cả các kim loại, ngoại trừ vàng, phản ứng với axit nước... À! Có... dường như cục đá này có chứa vàng đó!

- Trong thiên nhiên, có tìm thấy vàng ở dạng tự nhiên không ạ? Hannibal hỏi.

- Vàng thường bị trộn lẫn với các kim loại khác. Cục đá này có vẻ chứa khá nhiều đấy. Không hiểu ông đãi vàng của các cậu lượm được chỗ nào....

- Ông ấy không nói.

Ông thợ kim hoàn trả cục đá lại, Hannibal cất vào túi.

- Chú có nói rằng vàng thường bị trộn lẫn với nhiều kim loại khác - Thám Tử trưởng nói tiếp. Chú có nghĩ vàng trong cục đá ấy có bạc không?

- Không! Do nó có màu đỏ, ta có thể đoán rằng có đồng thì đúng hơn. Bạc sẽ làm cho vàng có màu xanh xanh.

- Cục đá này có đáng số tiền năm đôla là mà tụi cháu trả không ạ? Bob hỏi.

- Nhiều hơn nữa kìa - ông thợ kim hoàn nói. Các cậu đã mua được rẻ lắm. Nếu các cậu muốn chế cục đá này lại thành mặt đeo dây chuyền, thì cứ đưa cho tôi! Tôi sẽ làm cho một cái rất đẹp.

Sau khi cảm ơn ông chủ cửa hàng tử tế, bốn bạn bước ra. Và khi ra ngoài, cả bốn nhìn nhau...

- Úi chà! Peter thốt lên. Đúng là Mỏ Chết có chứa vàng thật!

- Và cả đồng nữa. - Hannibal dăm chiêu nói. Vàng cục không bị trộn lẫn với bạc là chuyện rất lạ... Dù sao, xưa kia, mỏ này là mỏ bạc mà. Biết là có thể có vàng và bạc chung, nhưng vàng bạc và đồng cùng nhau thì... !

- Thú vị quá hé! Doris nhấn mạnh. Lão Thrugon mắc dịch kia đã phát hiện ra vàng, mà người xưa không hề hay biết... Cha của lão làm việc ở mỏ mà. Có thể ông ấy có biết cái gì đó và thông tin chuyện bí mật này lại cho con trai và ngay lão Thrugon hô hào là lão yêu quê hương! Thật ra, lão mua lại mỏ để khai thác!

Hannibal nhú mày.

- Nếu thật vậy... nếu gia đình ông Thrugon biết rằng mỏ có vàng... thì tại sao ông Wesley phải chờ lâu như thế mới quay lại Twin Lakes? Giờ ông ấy cũng bốn chục tuổi rồi. Lẽ ra ông ấy đã có thể thám hiểm mỏ suốt hai mươi năm vừa qua, rồi mua với giá rẻ. Dù có giả thiết rằng ông ấy không quan tâm đến mỏ khi còn trẻ, thì lẽ ra ông ấy nên mua mỏ khi giá vàng tăng những năm gần đây. Tại sao ông ấy đến Twin Lakes trễ như vậy?

- Không có gì chứng tỏ rằng ông ấy không có đến trước đây - Doris bắt bẻ. Cũng có thể ông ấy đã có mặt ở đây cách đây năm năm, khi Gilbert Morgan bị lé xuống hố. Có thể họ đến nhiều

người. Mà cũng có thể Thrugon đã xô Morgan xuống hố.

- Doris ơi! Em tưởng tượng lung tung quá! - Bob phản đối - Tại sao một doanh nhân giàu có, một nhà triệu phú như Wesley Thrugon lại tự dưng say mê cái mỏ cũ như vậy? Mình không thấy có lý do nào chính đáng. Mà nếu mỏ này có vàng, và nếu ông ấy biết, thì tại sao lại kéo thêm người khác vào cho vương vীu làm gì! Khi ông ấy mua khu đất ấy, có ai hỏi gì đâu, đúng không... À, mà nói đến Gilbert Morgan, bọn mình đến đây để thử tìm ra dấu vết hấn, phải không?

Bob lấy quyển sổ ra, đọc lớn tiếng:

- Gilbert Morgan, bị phạt vì tội cướp của có vũ trang. Còn dùng các tên Geoge Milling, Glenn Mercer và George Martin. Được tha bổng khỏi tù Saint Quentin. Ít lâu sau, mất tích khỏi San Francisco cách đây đã năm năm. Có lẽ đã rời khỏi thành phố này cuối tháng giêng hoặc đầu tháng hai. Có lẽ đã đến Twin Lakes đầu tháng năm, cũng trong năm đó, bằng chiếc xe lấy cắp ở Lordsbug.

- Giỏi quá, Lưu trữ Nghiên cứu ơi! Hannibal kêu - Bảng tóm tắt xuất sắc!

- Gilbert Morgan đã luôn giữ các chữ cái đầu. G.M. trong tên giả - Bob nói hết. Đó là tất cả những gì ta biết về hấn. Nếu có lưu trú ở Lodsbug một thời gian, thì chắc chắn hấn phải để lại dấu vết chứ. Hay ta thử đến thư viện? Ở đó thế nào cũng có một bộ danh bạ, tạp chí lưu địa phương.

Lời khuyên rất hay. Doris đi theo ba thám tử đến thư viện. Hannibal giải thích với người giữ thư viện rằng mình đang nghỉ hè ở vùng này và muốn tìm lại một người cậu bị mất liên lạc từ lâu rồi.

- Cách đây năm năm, cậu có gửi một tấm bưu thiếp từ Lolsburg cho mẹ cháu, địa chỉ khó đọc lắm. Gia đình cháu có gửi thư hồi âm, nhưng đều bị gửi trả về. Cháu có hứa với mẹ là sẽ cố gắng tìm ra cậu...

Bị ấn tượng trước lối ăn nói kiểu cách của Hannibal, ông thủ thư giao cho cậu đồng hồ sơ lưu trữ từ năm năm trở về trước. Doris và ba Thám Tử hăng hái nghiên cứu. Bốn bạn bắt đầu tìm tất cả những tên có chữ đầu là G.M. Sau mười phút, bốn bạn đã lên được một danh sách mười sáu tên. Sau khi kiểm tra trong danh bạ các năm sau đó, thì thấy những người này vẫn còn sống lại Lordshurg. Như vậy không thể là kẻ đang cần tìm.

- Ta phải kết luận rằng Gilbert Morgan chỉ đi qua Lordsbug mà thôi - Bob nói - Không có đăng ký thường trú, mà cũng không có chỗ làm việc nào cả.

Không muốn bỏ sót gì, sau đó Doris và ba thám tử tiến hành lật các số báo địa phương trong năm mình đang quan tâm. Ở đó cũng không thấy gì đặc biệt về tên vô lại đã chết trong mỏ. Tuy nhiên Bob để ý được một bài trong số báo ngày 10 tháng 5, thông báo việc đặt khẩn cấp song sắt ngay lối vào Mỏ Chết ở Twin Lakes.

- Thấy không! Bob kêu. Sự kiện này đã được đăng tải trên Nhật Báo Lordshurg. Có thể có liên quan đến tên ấy!

Hannibal nhún vai.

- Cũng có thể - Thám tử trưởng thừa nhận. Có thể Morgan đọc được bài báo này, và vì lý do riêng tư quyết định đến Twin Lakes thám hiểm mỏ, trước khi lối vào đó bị đóng vĩnh viễn. Xe bị lấy cắp ở bãi đậu xe siêu thị vào ngày nào?

Bob xem sổ tay.

- Ngày 11 tháng năm - Bob trả lời. Một ngày sau khi thông báo rào cửa mỏ và ba ngày trước khi tiến hành lắp song sắt! Cậu có thấy mối liên quan gì giữa những sự việc này không?

- Tại sao lại phải có mối liên quan! Doris kêu. Morgan đọc báo thấy rằng nó sắp bị đóng cửa vĩnh viễn và kích động nên ăn cắp xe, chạy thẳng đến Twin Lakes, lao vào mỏ, té xuống gãy cổ và nằm đó suốt năm năm mà không ai biết. Vô lý quá! Ngược lại, giả sử hắn và lão Thrugon hẹn nhau...

- Doris! Peter ngắt lời. Bộ em không thể quên Thrugon đi một phút được sao?

- Ta lại quay trở về điểm xuất phát - Bob buồn rầu nói. Ta biết rằng có lẽ Morgan đã đến Lordsburg, có lẽ hắn đi ăn cắp xe và có lẽ hắn đã thực hiện lộ trình Lordshurg - Twin Lakes. Nhưng ta không có bằng chứng nào hết! Ta đã nỗ lực tìm ra một chỉ dẫn nào đó... nhưng công cốc.

- Ta không bỏ phí thời gian sáng nay - Hannibal nhắc và lấy cục đá vàng ra khỏi túi. Ta biết rằng ít nhất cũng có số vàng này trong mỏ vào ngày Doris phát hiện xác của Morgan. Mình cũng chưa biết phải suy luận thế nào, nhưng chắc chắn việc này phải có ý nghĩa!

Chương XI

TÊN TRỘM ỒM ĐỐI

Cậu Harry và bốn đứa trẻ quay về trang trại vào giữa chiều. Ba thám tử giúp cậu Harry lấy hàng xuống xe tải, xếp thùng gỗ chứa cây thông con gần kho thóc và tưới nước cho tươi.

Trong khi cậu Harry vào nhà, Hannibal nhìn về hướng nhà bà Macomber.

- Anh nghĩ bà hàng xóm của em biết về Mỏ Chết nhiều hơn bất cứ ai ở Twin Lakes.

- Bà Macomber hả? Đúng! Tất nhiên rồi!

- Vậy ta hãy đi thăm bà đi! Thám tử trưởng đề nghị.

Cả bọn thấy đề nghị này tuyệt hay và cùng nhau bước xuống lối đi, băng qua đường, gõ cửa và nghe bà Macomber mời vào. Doris đẩy cửa vào, bước thẳng xuống khu nhà bếp nhỏ xinh, ngăn nắp và sáng sủa.

- Tội cháu có quấy rầy cô không? Cô bé hỏi. Cháu thấy cô đang bận làm việc!

Bà Macomber mỉm cười.

- Ô! Từ khi sống ở đây, cô cũng không có gì làm nhiều đâu! Nhưng nếu có cậu nào chịu khó giúp cô dỡ hàng từ xe xuống, thì cô sẽ rất cảm ơn! Cô vừa mới lên thành phố đi chợ, trong xe cô có một đồng hồ đông lạnh. Phải cho vào ngăn đá cấp tốc.

- Cháu đi ngay - Peter nói.

Xe bà Macomber đậu ở con đường đất nhỏ, cạnh nhà. Peter lấy ra khỏi xe một cái thùng to, mang vào nhà, đặt trên bàn.

- Cảm ơn nhiều - bà chủ nhà nói. Tôi thích dự trữ trước nhiều thực phẩm nên một lần mua nhiều lắm!

Bà vừa nói vừa lấy ra khỏi thùng rau cải, bánh mì và thực phẩm đông lạnh. Đột nhiên, có tiếng nổ vang lên làm mọi người giật mình. Bà Macomber chạy ra cửa sổ.

- Wesley Thrugon lại chơi đùa với cái mỏ - Bà kêu - Biết làm mà, cô thấy ông ấy đi từ thành phố về, với mấy người khách lạ.

- Dường như đúng là ông ấy đang khai thác mỏ trở lại! - Hannibal nhận xét.

- Phải, dường như thế - bà Macomber thừa nhận. Cô sinh ra tại đây. Xưa kia, cô sống trong ngôi nhà này, chồng cô là giám đốc... Cô quá quen thuộc với những tiếng nổ đặc trưng trong hành lang mỏ... Nhưng cô không hiểu tại sao Thrugon không khai thác mỏ một cách liên tục. Chỉ có tiếng nổ, khi ông ấy có khách! Cô nghĩ ông ấy chỉ muốn lấy le với mấy người bạn giàu có từ Los Angeles đến.

- Kiểu giải trí kỳ lạ quá! Bob nói khẽ.

- Cô từng biết nhiều kỳ quặc hơn Wesley Thrugon nhiều! - Bà Macomber mỉm cười nói. Giống

như ông kia mua cái đầu máy xe lửa cũ. Ông ấy có khu đất dài ba trăm mét phía sau nhà. Ông ấy đặt đường ray... rồi giải trí bằng cách lái đầu xe lửa trên đoạn ray ấy! Khi chơi như vậy, ông ấy mặc áo và đội nón của người lái tàu lửa! Có thể Thrugon còn giữ những kỷ niệm vui thời xa xưa khi ông bố làm việc trong mỏ và đang tìm cách khơi dậy quá khứ.

- Nghe cô nói, tưởng cô nói về một đứa bé ngây thơ vô tội! Doris thở dài.

- Cô sẽ cho cháu một lời khuyên, cháu à! Cháu đừng bao giờ làm phức tạp sự việc lên, mà không có lý do chính đáng! Sự thật là cháu vẫn còn giận ông hàng xóm của ta, vì ông không tử tế với cháu. Cô không trách gì cháu đâu! Bởi vì phải công nhận rằng Wesley không có tính hay giao thiệp lắm. Ông ấy không có lý do gì để cho xây một hàng rào to xung quanh khu đất nhà mình! Mà cô cũng không ưa gì con chó canh của ông ấy. Tuy vậy, cô không cho rằng mình có quyền khuyên ông ấy nên lịch sự hơn và cũng không có quyền bắt ông ấy phải nuôi loại chó khác.... Tiếng nổ khác từ mỏ lại ngắt lời bà Macomber.

- Cô Macomber ơi, có thể ông Thrugon khai thác mỏ để kiếm lời chăng? Hannibal hỏi.

Bà Macomber lắc đầu.

- Không phải đâu. Cô đã suy nghĩ kỹ. Mỏ Chết đã cạn kiệt. Nó không còn chứa chút bạc nào đã bốn mươi năm nay. Cô biết rõ, bởi vì chồng cô và cô đã phải trải qua thời kỳ khó khăn, khi mỏ đóng cửa. Và chúng tôi đã buộc phải ra đi! Chẳng lẽ chúng tôi bỏ đi nếu còn chút hy vọng ở lại? Sau khi anh Henry mất - anh ấy bị nhồi máu cơ tim và mất cách đây hai mươi hai năm - cô lĩnh được khoản tiền bảo hiểm tính mạng và mở một cửa hiệu nhỏ ở Phoenix. Cô bán đồ nữ trang kiểu thổ dân Da Đỏ cho khách du lịch. Nhưng xui thay, cô bị sạt nghiệp. Cô không giỏi làm ăn. Thế là cô phải bán cửa hiệu! Nhưng cô đã ở lại, với tư cách là nhân viên, đứng suốt ngày, làm việc cực lực, tiết kiệm từng xu một...

Nét mặt bà đã nghiêm lên, lại dịu trở lại khi kể tiếp:

- Cô cứ mơ là sẽ được về đây nghỉ hưu. Cô muốn trở lại sống ở nơi cô đã hạnh phúc... và cô đã thực hiện được ước mơ. Không hiểu Thrugon có cùng suy nghĩ như cô không? Cô vẫn còn nhớ khuôn mặt lơ lửng khi còn bé của Thrugon, lúc chạy lon ton trong sân nhà bố mẹ, mút kẹo. Dường như có chuyện gì rất lạ về thằng bé ấy... nhưng cô không nhớ nổi đó là gì...

- Nhưng còn cái mỏ... - Doris nhắc lại.

- Thì cái mỏ đã làm cho Twin Lakes trở thành một thành phố thịnh vượng! Riêng cô, cô không cần phải sở hữu nó để có được những kỷ niệm hạnh phúc. Nhưng chắc Wesley Thrugon nghĩ khác. Có lẽ ông ấy cần làm giống như mình là thợ mỏ thật sự, làm việc trong mỏ, mới có thể nhớ lại được thời thơ ấu và kỷ niệm thân sinh?

- Ông ấy không có cơ may tìm được chút quặng nào trong mỏ sao? Hannibal hỏi lại.

- Hoàn toàn không. Cô đã nói là mỏ đã cạn kiệt hẳn rồi mà.

- Dù đã cạn hết bạc, có thể có chút vàng nào không? - Bob hỏi. Thường vàng và bạc có chung với nhau... đúng không ạ?

- Ở Mỏ Chết thì không.

- Có thể có chứa đồng không! Hannibal gợi ý.

- Không. Mỏ chỉ có bạc và bạc đã được khai thác hết từ lâu rồi. Thôi, không nói đến quá khứ nữa. Nếu lỗ vùng này trải qua một đợt sóng thịnh vượng mới, thì cô vẫn có thể cho thuê mấy căn nhà nhỏ sau khi cho tu sửa lại. Như vậy cô sẽ được bảo đảm tuổi già không bị thiếu thốn. Đi! Cô sẽ dẫn các cháu tham quan khu nhà nhỏ của cô...

Bà Macomber bước cùng Doris và ba Thám Tử Trẻ.

- Khi dọn đến đây ở, cô có nghĩ đến việc sắm ổ khóa - bà Macomber giải thích. Rồi cô lại nghĩ vùng này an ninh. Kẻ lang thang đến nơi hẻo lánh này để làm gì, xa thành phố, xa tất cả? Cô cảm thấy mình an toàn... cho đến ngày Doris tìm thấy tên cướp chết dưới đáy mỏ. Bây giờ thì vùng này bị người lạ tràn đến ồ ạt! À, người ta đã tìm ra con dao rựa lấy cắp của cậu cháu chưa, Doris?

- Dạ chưa.

- Có lẽ ngày nào đó sẽ tìm ra, bị sét hết, trên núi.

Rồi bà dẫn đám khách trẻ đến một ngôi nhà nhỏ, cách nhà bà ở không xa.

- Gia đình McKestry xưa kia sống ở đây! - Bà giải thích - Ông chồng làm kế toán thủ quỹ ở mỏ. Bà đẩy cửa, bước vào một phòng bỏ hoang: bàn ghế đầy bụi, trần nhà bị tróc nước sơn, tủ mở toang cho thấy đồng chén đĩa rẻ tiền bị sứt mẻ.

- Họ bỏ lại tất cả những thứ này khi ra đi - bà Macomber giải thích. Họ cho rằng những thứ này không đáng mang theo.

- Cô sẽ phải cho làm vệ sinh và tu sửa khá nhiều mới cho thuê được - Doris nhận xét.

- Cô có kinh nghiệm về việc này rồi. Cô đã phải nhọc công nhiều lắm để làm cho ngôi nhà cũ có thể ở được. Phải mất khá nhiều thời gian mới vào ở được. Nhưng đáng công.

Cả nhóm liếp tục đi xem mấy ngôi nhà nhỏ. Tất cả đều bụi bặm và có mùi ẩm mốc: trần nhà bị dột, nước chảy trên tường tạo thành những đường ngoằn ngoèo như bản đồ. Trong một nhà, có đồng báo vàng cũ do thời gian chất trong góc cạnh lò sưởi bị sét rỉ. Bob cúi xuống xem.

- Khi cô mua khu nhà này, đã có đồng báo sẵn ở đây chưa cô? Bob hỏi. Ý cháu muốn nói... khi cô quay lại đây... Cách đây năm năm

- Chắc là có! Chứ đâu có ai mang đến làm gì!

- Hay đấy! Bob nói khế. Cháu lấy được không ạ!

- Đồng báo cũ mà cháu lấy làm gì? Bà Macomber ngạc nhiên hỏi.

- Anh Bob là một sách, cô ạ - Doris cười và giải thích. Anh ấy quan tâm đến tất cả các loại tài

liệu cũ. Phải thừa nhận rằng nhờ anh ấy, tội cháu đã biết được khá nhiều về những gì đã xảy ra ở đây cách nay năm năm. Sau khi cháu tìm thấy xác chết trong mộ. Tội cháu có đến tòa soạn báo Twin Lakes để tìm hiểu xem Gilbert Morgan đến vùng này làm gì. Tội cháu đã xem một đồng báo cũ và....

Hannibal trừng mắt nhìn cô bé nói nhiều, trong khi Bob đột ngột ngỏ lời.

- Cô biết không, ba cháu là nhà báo mà! Ba đã truyền lại cho cháu niềm say mê lưu trữ báo.

Cháu mang đồng báo cũ này về được không ạ?

Bà Macomber ngạc nhiên nhìn Bob, có vẻ lưỡng lự, rồi đồng ý:

- Nếu thích, thì cháu cứ lấy đi!

Bob kẹp đồng báo dưới nách, rồi cả nhóm bước trở ra ánh sáng mặt trời.

- Các cháu vào nhà uống nước nhé - bà Macomber mời. Trừ phi các cháu sợ không ăn cơm tối được.

- Không có gì có thể làm cho anh Hannibal ăn mất ngon - Doris tự tin tuyên bố.

Cả nhóm quay về nhà bà Macomber nhưng không còn nước cam ở đâu cả: trong tủ lạnh, trong tủ, trong garde-manger, trong xe.

- Sao lại thế? - Bà Macomber thốt lên. Cô nhớ chắc chắn là có mua nước cam mà! Cô cũng nhớ chắc chắn là chưa uống!

Hannibal, có đầu óc quan sát, nhìn đồng thực phẩm bày trên bàn.

- Hồi này, cô có để chỗ này mẩu bánh mì và vài đồ hộp - Hannibal nhận xét - cũng mất luôn!

Bà chủ nhà nhìn Hannibal như không hiểu cậu nói gì. Rồi bà nhìn trên bàn, há miệng ra. Cuối cùng, bà chạy ra cửa quan sát con đường, như thể sẽ thấy một kẻ lang thang ôm thực phẩm của bà trong tay bỏ chạy.

Bob đặt đồng báo xuống ghế, lượm mẩu thuốc lá mà một bàn tay vô danh đã vứt trong bồn rửa chén sáng bóng.

Khi bà Macomber quay trở vào, Bob hỏi:

- Cô không hút thuốc, phải không cô?

Bà Macomber chung hững nhìn vật Bob vừa mới lượm lên.

- Không, không... Cô không hút thuốc! - Bà trả lời.

Rồi bình tĩnh lại, bà nói:

- Cô không hiểu tại sao lại bị mất cắp thực phẩm - bà tuyên bố. Nếu có ai đó cần đồ ăn, sao không xin thẳng cô?

- Người ấy không thể đoán rằng cô rộng lượng - Peter nói. Mà có thể người ta tìm cái khác... Ta nên đi coi các phòng khác trong nhà, xem có thiếu gì nữa không!

Bà Macomber bước ra khỏi nhà bếp, cùng bốn bạn trẻ. Cả nhóm khám xét mọi căn phòng và tủ

trong nhà sạch sẽ. Không có ai trốn dưới giường, dưới bàn tủ, và dường như không có thiếu đồ vật nào trong nhà.

- Nhà cô không có gì quý giá cả - bà Macomber tuyên bố. Và dường như đâu có mất gì nữa đâu...

- Ở địa vị cô, cháu sẽ cho đặt mấy ổ khóa mà cô đã nói lúc nãy - Hannibal nói. Và cô đừng quên khóa cửa lại khi ra ngoài!

- Nhưng ở vùng này có ai khóa cửa bao giờ đâu! Bà Macomber phản đối.

- Cô nên nhớ rằng thời gian gần đây có nhiều kẻ lạ lảng vảng trong vùng - thám tử trưởng nhắc nhở. Loại người tò mò một cách không lành mạnh lắm đến rình rập quanh một cái mả nơi xác chết của một tên cướp được tìm thấy... Nếu có kẻ đã không ngần ngại lấy đồ ăn trong nhà cô... thì làm sao biết hẳn có quay lại nữa hay không!

Chương XII

TIN MỚI... NHƯNG LẠI CŨ!

Vài phút sau, Doris và ba Thám Tử trẻ đã quay về trang trại. Bob đắc thắng ôm đồng báo vào nhà.

- Cậu định làm gì với cái đồng này? Peter hỏi. Cậu nghi mấy tờ lá cải này có ý nghĩa lịch sử nào đó à!

- Tại sao lúc này các anh không để cho em nói! Doris cầu nhàu.

Bob lật chồng báo lại để cho mọi người xem tờ đầu tiên.

- Phần lớn báo này là báo Twin Lakes - Bob giải thích. Cũ hơn bốn chục năm. Có lẽ do chủ nhà cũ bỏ lại. Nhưng tờ báo trên cùng là báo Phoenix.... Chỉ cũ có năm năm thôi và đề ngày 9 tháng năm! Xem dòng tít lớn này!

- Hừm! Hannibal kêu. Mình đề nghị tìm chỗ kín đáo để đọc.

Doris và ba thám tử trẻ trốn vào kho thóc. Bob bỏ chồng báo xuống cạnh chiếc xe cũ. Tất cả ngồi xuống đất. Bob mở tờ nhật báo Phoenix ra, cho hiện ra dòng tít lớn.

Vụ đánh cướp xe bọc thép

Bọn cướp giấu mặt chạy trốn cùng 250.000 đôla. Vào lúc mười lăm giờ hôm nay, một chiếc xe bọc thép thuộc công ty Vận chuyển An toàn chở số tiền của hai công ty ở Phoenix, đã bị tấn công trên đường North Indian Head, khi ra khỏi thành phố. Ba người đàn ông che mặt và vũ trang bằng súng cưa nòng, đã buộc anh Thomas Serrano, tài xế, và anh Joseph Ardmore, nhân viên hộ tống, phải leo ra thùng sau xe. Sau khi trói, nhét giẻ vào miệng và nhốt hai anh lại, bọn cướp mang theo tổng số tiền 250. 000 đôla.

Theo một nhân chứng không muốn nói tên, bọn cướp đã leo lên một chiếc xe Chrysler trắng. do một phụ nữ lái. Xe chạy về hướng bắc ngay. Nhân chứng không mô tả được nhiều về ba tên cướp, nhưng đã cung cấp nhận dạng khá chi tiết về người phụ nữ khoảng năm mươi lăm sáu mươi tuổi, tóc muối tiêu, nước da rám nắng. Bà mặc quần bó và áo len trắng cổ cao. Ngoài ra nhân chứng còn cho biết bà đeo ở cổ một vòng đeo bạc cần ngọc lam...

- Úi chà! - Peter kêu - Bọn chúng đã cuỗm đi một phần tư triệu đôla.

Hannibal suy nghĩ lớn tiếng:

- 9 tháng năm! Số báo này cũ năm năm và ra ngày 9 tháng năm... Này Bob! Có phải đó là hôm trước cái ngày mà tờ báo Lodshurg thông báo sắp đóng mỏ?

- Đúng! Rồi ngày 11 tháng năm, hai ngày sau đó, một chiếc xe đã bị lấy cắp cũng chính tại Lordsburg này.

- Thời đó, tất cả các ngôi nhà của bà Macomber đều trống không... Đến tháng mười bà Macomber mới quay trở lại Twin Lakes và mua khu nhà! Nhưng có một người nào đó, đang ở Phoenix ngày 9 tháng năm, đã đến đây và bỏ lại tờ báo trong ngôi nhà nay đã thuộc bà Macomber.

- Gilbert Morgan, chứ còn ai nữa! Peter la lên.

- Có thể - Hannibal thừa nhận, Phoenix không xa Lordsburg mấy. Một phần tư triệu đôla đã bị lấy cắp chỉ vài ngày trước khi mở đóng cửa... Rồi chiếc xe bị đánh cắp ở Lordsburg và bị bỏ lại ở đây. Cuối cùng năm năm sau tìm thấy xác chết của tên cướp trong mả... Phải... ta có thể giả thiết rằng Morgan từng ở Phoenix ngày 9 tháng năm, để tham gia vụ cướp rồi chuồn ngay về Lordsburg, để cuối cùng chạy đến Twin Lakes. Khi đến đó, ta có thể dễ dàng tưởng tượng hẳn đã làm gì ở đó.

- Hẳn trốn - Peter khẳng định.

- Không phải! Hannibal nói. Người ta không bao giờ đến một thành phố nhỏ như Twin Lakes để trốn đâu. Ở đây, kẻ lạ sẽ bị thấy rõ như cái mũi trên mặt. Mình nghĩ Morgan đi tìm một chỗ chắc ăn để giấu phần chiến lợi phẩm của mình. Có cái gì chắc ăn hơn một cái mả sắp bị đóng cửa vĩnh viễn?

Doris có vẻ chùng hững.

- Nhưng, nếu hẳn giấu tiền trong mả - cô bé bắt bẻ - thì làm sao có hy vọng lấy lại được khi mả bị đóng?

- Rào sắt tầm thường không phải là chướng ngại vật không vượt qua nổi đối với tên cướp kinh nghiệm như hẳn đâu! Bob nói.

- Nếu thế - Doris vẫn quay trở lại kẻ ám ảnh mình - chính Thrugon giữ kho báu! Dĩ nhiên quá! Nếu tiền giấu trong mả, thì lão Thrugon đã tìm thấy và chiếm giữ rồi. Hèn gì lão định giấu vụ xác chết! Có lẽ lão định kín đáo tống khứ xác chết đi chỗ khác. Như thế, sẽ không ai đoán ra hai việc có liên quan với nhau và biết được lão đã cuồn mất đồng tiền! Lúc mình tìm thấy xác chết, chắc lão tức lắm!

- Có thể! Hannibal gật đầu. Nhưng tạm thời, chưa nên tìm hiểu xem ai giữ đồng tiền! Có thể có một lý do khác để Gilbert Morgan đến Twin Lakes.

- Lý do nào? Bob hỏi nhanh.

- Giả sử Gilbert Morgan biết về Mả Chết nhiều hơn những gì viết trong bài báo Lordsburg. Giả sử thêm hẳn có quen một người kể cho hẳn về mả bị bỏ hoang và về những ngôi nhà xung quanh.... Cuối cùng giả sử người hẳn quen lại là đồng lõa...

- Ý anh muốn nói gì? Doris hỏi.

- Thì... sau khi làm việc mấy năm trời trong một cửa hàng ở Phoenix, bà Macomber đã quay về

Twin Lakes... vài tháng sau vụ cướp! Và khi ấy, bà đã có đủ tiền để mua một phần khu đất quanh mỏ. Có thể chính bà đồng lõa với Morgan !

- Tào lao! Doris phẫn nộ la lên.

- Trước khi phản đối, em thử động não suy nghĩ một chút xem! Hannibal khuyên. Bob! Cậu làm ơn nhắc lại nhận dạng người phụ nữ lái xe cho bọn cướp đi!

- Năm mươi lăm - sáu mươi tuổi, mảnh khảnh, tóc muối tiêu và nước da rám nắng. Lại đeo nữ trang kiểu Da Đỏ!

- Nhận dạng này có tương ứng với một người mà ta biết không? Hannibal hỏi.

- Nhưng có hàng triệu triệu phụ nữ khớp với nhận dạng này! Doris tuyên bố. Mà bà Macomber thật sự dễ thương.

- Vấn đề không phải chỗ đó. Bà sinh sống ở Phoenix lúc vụ cướp xảy ra. Bà đã buộc phải bán đi cơ sở làm ăn của mình và tiếp tục làm việc với tư cách nhân viên bán hàng bình thường. Chắc chắn bà không kiếm được nhiều tiền đâu! Nhưng bà vẫn có đủ tiền để mua nhà đang ở cộng mấy ngôi nhà nhỏ xung quanh, ít lâu sau khi xe chở tiền bị đánh cướp. Và bây giờ bà sống dư dả, không cần làm việc. Bà khỏe mạnh, điềm tĩnh, tự tin... đúng tí người có thể tham gia một vụ cướp táo bạo như thế này. Ngoài ra, nhận dạng của bà giống như của người phụ nữ lái xe cho bọn cướp.

- Anh Hannibal! Doris vẫn chưa bị thuyết phục kêu lên - Anh không có bằng chứng gì cho những gì anh vừa mới nói!

- Đúng! Hannibal thú nhận. Nhưng anh đã ghi nhận nhiều cái trùng hợp rất lạ lùng. Mà không gì ngăn cản ta thử tìm những bằng chứng mà em đòi! Ngoài ra... - Hannibal liếc nhìn Doris trước khi nói tiếp - Ta phải xem xét thêm một khả năng nữa... Nếu đúng là bà Macomber đã tham gia vụ cướp...

Thám tử trưởng dừng lại một cách trịnh trọng để tạo tính bí kịch cho những gì mình sắp nói.

- Thôi! Nói đi! - Doris nóng lòng ra lệnh.

- Nếu vậy, rất có thể Gilbert Morgan đã không đến Twin Lakes một mình. Có thể... có thể người ta đã không để cho hắn kịp giấu đồng tiền...

- Anh dám nói rằng bà Macomber đã có thể xô tên cướp kia vào hố trong mỏ à? - Doris hét lên - Trời ơi, anh điên rồi sao? Em không muốn nghe thêm lời nào về những giả thiết ngu xuẩn của anh nữa!

Nói xong, Doris đứng phốc dậy, bỏ chạy ra khỏi kho thóc.

Bob nhìn Hannibal.

- Cậu không thật sự nghĩ rằng bà Macomber đã có thể giết Morgan để dành hết số tiền chứ? Bob hỏi.

- Không có đâu. Nhưng mình không cưỡng lại được ý muốn làm cho Doris nổi điên lên. Tuy nhiên, mình sẽ không ngạc nhiên nếu tìm ra rằng bà Macomber có dính líu đến vụ này, cách này hay cách khác!

Chương XIII

BIẾN MẤT

Sáng hôm sau, Doris và ba thám tử trẻ đang kết thúc bữa ăn sáng một mình trong nhà bếp. Hannibal đã nuốt thức ăn như không hay biết gì: đầu óc cậu đang ở nơi khác. Rồi Hannibal hoàn hồn quay sang Doris:

- Em có biết tên cửa hàng xưa kia bà Macomber bán hàng không?

- Anh cần biết để làm gì! Cô bé càu nhàu. Thôi được, nếu anh muốn biết, thì đó là Tiệm tạp hóa Da Đỏ. Bà Macomber hay kể cho em nghe lắm. Có một bà tên là Harvard mua lại và giữ bà Macomber làm công. Nghe nói bà Harvard hết sức keo kiệt.

- Thế à? Hannibal kêu. Tin này khớp với những gì anh đang nghĩ. Nếu bị trả lương thấp, thì làm sao bà hàng xóm của em để dành được đủ tiền mua khu nhà nổi? Đây là một phần trong câu chuyện bà kể mà ta có thể và nên kiểm tra lại!

- Anh Hannibal Jones! Sao anh dám cả gan xó mũi vào chuyện bà Macomber? - Doris phản đối - Bà ấy rất đáng hoàng! Mà em rất quý bà ấy!

- Còn Wesley Thrugon, thì lại bị em rất ghét... - Hannibal nói mỉa. Như vậy không có nghĩa là Thrugon hoàn toàn xấu xa, trong khi bà Macomber hoàn toàn vô tội. Thật ra mà nói, thì anh cũng rất quý bà hàng xóm của em. Anh rất mến bà. Nhưng anh không cho phép tình cảm riêng tư tác động đến sự phán xét của mình.

- Ôi! Sao nghiêm trọng và trịnh trọng thế! Doris kêu. Chưa nói rằng đôi khi sự phán xét của anh đi theo con đường thẳng như cái lò xo! Ai lại tưởng tượng bà Macomber đáng thương như một nữ cướp!

Hannibal thở dài:

- Nghe này, Doris! Anh không biết bà hàng xóm của em có làm điều gì đáng trách hay không. Nhưng anh biết rõ rằng bà ấy từng sống ở Phoenix, vào thời điểm có một người phụ nữ, giống bà như chị em ruột, có tham gia một vụ cướp. Và người ta đã tìm thấy một tên cướp có tham gia vụ cướp ấy nằm chết trong cái mả mà bà biết rất rõ. Những sự trùng hợp như thế này quá lạ lùng đến nỗi ta được phép tự hỏi xem có phải là sự trùng hợp hay không! Trước hết, ta có thể kiểm tra xem bà Macomber có thật sự làm việc suốt mấy năm ấy ở Tiệm Tạp Hóa Da Đỏ hay không?

- Sao anh không điện thoại đến Phoenix thử? - Doris nói thách. Anh sẽ thấy bà ấy đã nói sự thật và anh không cần tìm hiểu thêm nữa cho mệt.

- Được - Hannibal chịu thua. Đồng ý! Anh sẽ gọi điện thoại.

Cùng ba bạn, Hannibal bước sang phòng có điện thoại. Sau khi xin được số điện thoại của cửa

hàng bách hóa ở Phoenix qua đài thông tin. Hannibal quay số của Tiệm Tạp Hóa Da Đỏ.

Khi được nối dây, Hannibal dùng giọng “người lớn” nhất để hỏi:

- Tiệm Tạp Hóa Da Đỏ phải không ạ? Làm ơn cho tôi nói chuyện với chị Harvard...

Có khoảng dừng ngắn, rồi:

- Có phải chị Harvard không? Hannibal nói. Tên tôi là Emerson Fosler, quản lý cửa hàng bách hoá Lordsburg, ở Tân Mêhicô. Chúng tôi có một người xin vào làm bán hàng cho cửa hàng: một bà tên là Henry Macomber. Bà ấy có cho biết là đã từng làm việc với chị. Nghe nói bà ấy nghỉ làm việc chỗ chị cách đây khoảng năm năm....

Hannibal ngưng nói để nghe, ống nghe phát ra một loạt âm thanh mà ba bạn đứng cạnh Thám Tử trưởng không nghe được.

- Sau mười lăm năm à? Cuối cùng Hannibal nói.

- Em đã nói mà - Doris kêu khẽ. Bà ấy rất đàng hoàng.

Hannibal vẫn lắng nghe, nét mặt trở nên nghiêm trang.

- Thật là... thật là khó tin! Hannibal nói. Đúng, đúng! Cảm ơn chị đã cho tôi biết sự thật. Tôi rất cảm ơn chị. Xin cảm ơn nữa!

Hannibal gác máy xuống.

- Bà ấy nói gì vậy? Peter hỏi.

- Đúng là bà Macomber đã làm việc ở Tiệm Tạp Hóa Da Đỏ suốt mười lăm năm. Bà đã rời chỗ làm cách đây năm năm, vào tháng tư hay tháng năm gì đó. Bà Harvard không thể nhớ nhiều hơn. Nhưng bà Macomber không xin nghỉ việc.

- Ý anh muốn nói bà ấy bị đuổi việc à? Doris ngỏ lời. Thì đã sao đâu? Như thế có chứng minh được gì đâu?

- Bà ấy không bị cho nghỉ việc, như em nói. Đơn giản hơn nhiều! Một ngày đẹp trời, bà không đến làm việc nữa. Thậm chí, bà ấy không hề gọi điện thoại báo trước. Khi có một bà nhân viên khác đến nhà xem có chuyện gì không, thì được biết bạn đồng nghiệp đã ra đi. Bà Macomber đã dời nhà đi chỗ khác, mà không để lại địa chỉ!

Lần này, Doris có vẻ bối rối. Bob tỏ ra rất quan tâm.

- Cách đây năm năm, vào mùa xuân.... - Bob nói - Chính vào thời điểm đó, xe chở tiền bị tấn công và đánh cướp. Babal ơi, có thể cậu nói đúng đấy. Rất có thể bà Macomber đã tiếp tay cho bọn cướp, rồi bỏ trốn. Không hiểu giữa hai lúc ấy, bà ở đâu... ý mình nói giữa lúc bà bỏ việc với lúc bà quay về Twin Lakes sống.

- Bà đang lẩn trốn? Peter gợi ý.

- Không nên kết luận vội, Hannibal nói. Có thể có cách giải thích khác... Không gì ngăn cản ta băng qua con đường, ghé nhà bà hỏi thử, mọi người nghĩ sao? Ta hãy thử gọi cho bà kể về

Phoenix và về những gì bà đã làm vào những năm mà ta quan tâm.

- Hồi cung một cách tế nhị! Peter thốt lên. Mình tưởng tượng ra được. Đây là việc mà Hannibal làm rất tài. Đồng ý! Đi!

- Thật là gớm! Doris la lên.

- Thôi đi, thì em đừng đi theo bọn anh - Peter nói.

-Ồ, em sẽ đi chứ. Em muốn xem bộ mặt các anh, khi nhận ra các anh đã nghĩ sai .

Nhưng khi băng qua đường, Doris và ba thám tử nhận ra rằng sẽ không có cuộc hỏi cung nào hết, dù là tế nhị hay không. Xe bà Macomber không còn đó nữa, và không ai trả lời khi bốn bạn gõ cửa.

- Chắc là bà Macomber lên thành phố rồi! Doris tuyên bố - Như vậy là giải quyết được vấn đề. Em sẽ viết giấy để lại trên bàn nhà bếp, mời bà qua ăn trưa. Em biết dì Magdalena sẽ đồng ý. Doris mở cửa, bước về hướng nhà bếp. Ba Thám Tử đi theo cô bé.

- Cô Macomber ơi! Doris gọi thử.

Không thấy ai trả lời, Doris bước qua phòng khách để tìm giấy viết. Ba thám tử đứng chờ trong nhà bếp. Trông nhà bếp không nắm nấp như hôm qua. Chén đĩa dơ chất đầy trong bồn rửa, có lẽ là chén đĩa ngày hôm trước.

- Ê! Doris gọi từ phòng bên cạnh. Dường như bà Macomber đi xa rồi.

Ba Thám Tử trẻ chạy nhanh ra cùng Doris.

- Sao em lại nói thế? Hannibal hỏi.

Doris chỉ cửa mở vào phòng ngủ bà Macomber. Một cái vali mở để trên giường, chất đầy quần áo một nửa.

Hannibal bước vào, quan sát phòng thật kỹ.

- Dường như bà đã đi rồi! Cuối cùng thám tử trưởng nói khẽ.

- Hả? Đến lượt Peter bước vào kêu.

Hannibal chỉ tủ treo quần áo, cũng mở toang.

- Quần áo bà không còn nữa, xem ngăn kéo tủ commode kia... cũng trống không! Phải, các bạn ơi, bà đã đi rồi... và đi gấp nửa kia!

- Như vậy nghĩa là sao? Doris hỏi khẽ.

- Dấu hiệu cho thấy bà đi rất vội - Hannibal nói tiếp. Các bạn có nhớ ngôi nhà hôm qua không? Sạch se, ngăn nắp. Tính bà Macomber kỹ lưỡng, không bao giờ đi mà bỏ lại phòng ốc bừa bộn và chén đĩa dơ trong bồn rửa. Đương nhiên là trừ phi có trường hợp bất khả kháng! Nên mình kết luận bà đã phải vội đi, bị tình thế thúc ép!

- Bà Macomber bị bắt cóc! Doris la lên. Chắc là tên lấy cắp thực phẩm trong nhà hôm qua... Có thể bà Macomber truy lùng hẩn và hẩn đã...

- Hẳn đã bắt cóc bà, sau khi tử tế giúp bà xếp hành lý à? Hannibal kết thúc câu. Vô lý!

- Hay bà đi nghỉ hè? Peter gợi ý.

- Mình không nghĩ thế - Thám tử trưởng đáp. Nếu đi nghỉ, bà không để lại nhà bữa bọn thế này đâu. Hôm qua, khi gặp bọn mình, bà đâu có nói là sẽ đi xa.

Bob nêu một ý khác:

- Có thể người trong gia đình bà bị tai nạn... bà nhận cú điện thoại ngay sau khi bọn mình ra về. Hannibal cắn môi rồi gật đầu.

- Giả thiết rất hay, Bob à! Nhưng ta có thể xem xét thêm một giả thiết khác nữa... có thể bà Macomber quyết định bỏ trốn vì cậu đã tìm thấy tờ báo Phoenix ở trong nhà bà!

- Kìa! Doris phản đối. Bà đâu hề biết báo viết gì! Bà đã nói rằng có lẽ báo có sẵn trong nhà khi bà mua nhà.

- Anh không phản đối - Hannibal đáp. Nhưng nếu bà có tham gia vụ cướp, thì bà chỉ cần liếc qua tít và đoán bài báo nói gì. Trong trường hợp đó, bà có thể ước đoán mình sẽ gặp khá nhiều rắc rối. Tại sao như thế? Vì em Doris đã đại dột tiết lộ cho bà biết rằng ta đang tìm hiểu về quá khứ của tên cướp chết trong mỏ! Bà đã hiểu rõ rằng ta sẽ dễ dàng suy đoán ra mọi việc. Bà đã biết bước đầu ta sẽ đến đặt câu hỏi với bà. Và cuối cùng...

- Bà chuẩn mất! Peter kết luận.

- Nếu anh thật sự nghĩ như vậy, thì anh không thông minh chút nào! Doris tức giận vặn lại. Sao anh không gọi cảnh sát trưởng đã.

- Để nói gì? - Hannibal đáp. Rằng bà Macomber đã ra đi à? Bà ấy có quyền đi du lịch chứ! Và ta không có bằng chứng nào rằng bà có dính líu đến tên Morgan hay có tham gia vụ cướp. Hoài nghi không phải là bằng chứng!

Nói xong, thám tử trưởng bước ra ngoài để xem xét nền đất trên con đường nhỏ dẫn ra đường lớn. Cúi người về phía trước, Hannibal nghiên cứu các dấu vết trên lớp bụi cát. Các bạn đi theo cậu từng bước.

Hannibal chỉ những dấu vết mới nhất, đề lên những dấu vết cũ hơn.

- Chiếc xe mọi địa hình của bà Macomber đã chạy qua cách đây không lâu - Hannibal giải thích. Và... nhìn nè! Khi ra đến con đường lớn, bà không rẽ về hướng Twin Lakes, nhưng lại rẽ hướng kia... hướng mỏ.

- Làm sao anh biết chắc rằng dấu bánh xe này đúng là xe bà ấy? Doris hỏi.

- Dấu vết giống y những cái trên đường nhỏ dẫn về nhà bà!

Doris và ba thám tử tiến hành đi theo dấu vết còn nguyên trên đường không tráng nhựa. Xe bà Macomber chạy qua trước nhà Wesley Thrugon. Khi Doris và ba thám tử đi dọc theo hàng rào, con chó lớn nhào ra sủa dữ dội. Bây giờ con vật không còn bị xích nữa, vì khu nhà đã có hàng

rào lưới bảo vệ.

Thrugon và những người Mêhicô làm công không xuất hiện.

Cách đó khoảng một trăm mét, bốn bạn nhận thấy xe bà Macomber đã quẹo để rẽ sang con đường gồ ghề dẫn lên núi.

- Trời ơi! Doris chung hửng kêu. Bỏ chạy vào đường Hambone!

- Đường Hambone hả? Hannibal lặp lại.

Doris chỉ tay lên núi.

- Trên kia - cô bé giải thích, trên đỉnh núi, có thành phố chết tên Hambone. Xưa kia, có cái mỏ nuôi sống thành phố. Rồi mỏ lại cạn dần, y như Mỏ Chết. Nhưng Hambone lại không có xưởng cưa, giống như Twin Lakes. Dân bỏ đi hết. Em chưa bao giờ lên đó. Đường xấu lắm. Phải có xe jeep chạy mọi địa hình hay xe tải nhẹ mới đi lên nổi.

- Xe bà chạy mọi địa hình - Bob nhắc. Chắc hẳn bà đã đi theo ngả này!

Peter không đứng yên được nữa.

- Sao bọn mình không đi được? Peter kêu. Bọn mình có thể lần theo con đường này xem ở cuối đường có cái gì! Doris! Cậu em có xe tải nhẹ và...

- Em không có quyền chạy xe ngoài trang trại! Doris buồn rầu kết thúc câu.

Nhưng nét mặt cô bé đột ngột sáng lên.

- Có cách khác! Doris vui vẻ la lên. Ngựa!... Ta hãy đến đó bằng ngựa. Ngựa có thể đi khắp mọi nẻo. Mà ta cũng không thể lùi được nữa. Nếu bà Macomber bị tai nạn... hay nếu xe bà bị hư, thì ta phải đi cứu giúp.

- Nhưng làm sao?... Bob bắt đầu nói.

- Ta sẽ mang đồ ăn theo đi pích ních - Doris giải thích. Em sẽ nói cậu Harry rằng anh em là muốn thám hiểm thành phố ma.

- Nhờ em tìm có - Peter tinh ranh nói. Một mình em giỏi nghĩ ra chuyện bằng ba anh cộng lại!

Chương XIV

CUỐI ĐƯỜNG

Dì Magdalena chuẩn bị bữa ăn mang theo để bốn bạn cho vào túi treo yên ngựa.

- Hãy cẩn thận với đồng lửa nướng xúc xích nhé! Bà giúp việc tốt bụng dặn dò trước khi bốn bạn đi. Đừng có làm cháy núi! Ở đó cây cỏ khô lắm...

Doris cưỡi con ngựa cưng. Hannibal đang đỡ mồ hôi hột đã chọn một con ngựa cái hiền lành. Peter đang cưỡi chú ngựa thiện to khỏe, còn Bob lấy con ngựa thứ ba của cậu Harry. Cả nhóm phi nước kiệu qua khu nhà ông Wesley Thrugon. Như mọi khi, con chó sủa lên như điên. Hai người Mêhicô làm công đang sơn lại mặt trước ngôi nhà ông chủ.

Doris đầu tiên rẽ vào con đường lên núi. Hannibal theo sau ngay. Ngựa của Hannibal có vẻ quan tâm đến việc gặm cỏ non hơn là việc leo lên đỉnh núi cao. Đến một lúc, Doris bực mình quay lui, nắm lấy dây cương con ngựa của Hannibal.

- Anh phải buộc nó ngẩng đầu lên chứ - Doris giận dữ la - Nào! Anh vận động lên một chút và đi nhanh lên.

Hannibal đỏ mặt giựt dây cương. Con ngựa bước nhanh lên được một chút, rồi dần dần đi chậm trở lại. Hannibal không cho phép con ngựa dừng lại gặm cỏ nữa, nhưng ngựa vẫn giữ tốc độ chậm như rùa. Thật ra, như vậy có khi lại hay hơn.

- Đi nhanh để bị tai nạn lắm! Hannibal nghĩ bụng để tự an ủi.

Mặc dù Doris tỏ ra nóng lòng, nhưng cả đoàn vẫn tiến chậm, thỉnh thoảng dừng lại để kiểm tra xem dấu bánh xe có đúng cửa bà Macomber hay không. Thông mọc hai bên đường chắn không cho ngấm quang cảnh.

Khi cả đoàn lên đến đỉnh núi và rẽ vào con đường chính đầy bụi của Hambone, đã hơn một giờ trưa. Nhà bỏ hoang trông thảm hại với cánh cửa sổ gãy phai màu. Chính con đường rải đầy những tấm nệm lung, đồ hộp, mảnh kính vỡ.

Doris bước chân xuống đất, cột ngựa vào một thanh trước kia là "cửa hàng lớn" ở Hambone. Ba Thám Tử ê ẩm cả người cũng bước xuống đất.

- Thành phố này dễ sợ quá - Peter nhìn quanh nhận xét, như sợ có con ma bước ra từ thành phố ma.

- Cậu Harry nói rằng không khí của một thành phố bị bỏ hoang lúc nào cũng hơi rùng rợn. Cũng giống như các thành phố khác, thành phố này bị bọn quậy phá đến cướp bóc và đập phá tất cả những gì họ không mang theo được.

Doris chỉ một kiến trúc cao lớn với mái nhà hư nát, khá giống cái trên khu nhà Wesley Thrugon.

- Có lẽ đây là nhà phụ, thuộc khu mỏ! Cô bé nói.

Tất cả bước về nhà kho rộng lớn.

- Chú ý nhìn chỗ mình bước nhé! Doris căn dặn. Và không được đụng đến mấy tấm sắt dưới đất. Rắn đuôi chuông rất thích chui ở dưới để trốn nắng. Và khi rắn đuôi chuông giật mình hoảng sợ thì...

- Úi chà! Bọn anh biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra nếu làm cho rắn sợ. - Peter trả lời - Em đừng có lo, bọn anh sẽ không chơi trò lục lạo ở đây đâu.

Cửa nhà kho đã biến mất từ lâu. Bốn bạn đứng yên trên ngưỡng cửa nhìn vào bên trong.

- Không biết sàn nhà mục nát có chịu nổi trọng lượng bọn mình không.

- Điều đó không quan trọng - Hannibal nhấn mạnh. Xe của bà Macomber không có ở đây. Ta không đến đây để đi dạo chơi... Doris à, có một điều chắc chắn! Nếu bà hàng xóm của em bị hư xe dọc đường, thì ta đã gặp rồi. Vậy là bà Macomber đi lên đến đây. Ta hãy thử tìm xem có thấy dấu xe bà không, và nếu thấy thì xem chúng tìm đi hướng nào...

Hannibal bước ra giữa đường và chăm chú nhìn dưới đất. Dấu vết còn đó, rất rõ. Hannibal lần theo chúng đến khúc quẹo kế tiếp.

- A ha! Khi đó thám tử trưởng kêu lên.

- Anh thấy gì vậy? Doris chạy ra hỏi.

Trong nháy mắt, Peter, Bob và Doris ra đến góc đường. Doris không phải lập lại câu hỏi. Ở đó có chiếc xe mọi địa hình của bà Macomber.

- Cô Macomber ơi! Doris gọi. Cô Macomber ơi! Cháu Doris đây!

Cô bé đã chạy gần đến chiếc xe, thì có tiếng mõ quay vang lên.

- Doris! Đứng yên! Hannibal ra lệnh.

Doris định thụt lùi, nhưng gót giày trượt khiến cô bé ngã té. Đúng lúc đó, một hình thù đáng sợ, nguy hiểm chết người, bắn ra từ dưới xe. Doris lăn ra xa thật nhanh. Cái đầu khủng khiếp, hai hàm mở rộng, có hai răng nanh mang chất độc, mổ xuống đúng chỗ Doris vừa mới nằm.

Doris nằm yên.

Phần con rắn chuông cũng nằm dài lặng yên... nhưng chỉ một giây thôi. Nó lại cho vang lên tiếng mõ quay khủng khiếp và đang nép mình để mổ lần nữa.

- Đứng dậy! Đến lượt Peter ra lệnh trong tiếng thì thầm.

Peter lượm một cục đá to, nhắm con rắn chuông ném

- Hay quá! Bob kêu. Trúng ngay đầu. Hú hồn!

Doris đứng dậy, góm ghieồm nhìn con rắn chuông bị thương sắp chết uõn ẻo trên cát. Hannibal lượm cục đá khác để giết hẳn con rắn.

- Cám ơn! Cô bé nói với Peter.

Doris cố giữ vẻ mặt thản nhiên, nhưng nước da tái xanh và vẫn còn đang run. Peter giả vờ như không thấy gì và nói:

- Không có gì một hướng đạo sinh giỏi không làm được.

Peter cúi xuống nhìn xuống xe.

- Hy vọng dưới này hết rắn rồi!... Không còn con nào, lại gần được rồi.

Doris và ba Thám Tử trẻ đi vòng qua xác con rắn để đến gần xe bà Macomber xem. Xe trống không, không có hành lý nào và không có chìa khóa trên xe.

Bob lắc đầu, ra vẻ không hiểu nổi.

- Nếu do gia đình gọi có chuyện gấp, thì bà Macomber đâu có bỏ lại xe ở đây.

- Em không hiểu - Doris nói khẽ. Bà Macomber đi đâu? Còn hành lý nữa?

- Hay là bà ấy trốn đâu đó? Peter nói.

Bốn bạn tiến hành khám xét thành phố, nhìn qua các cửa sổ không kính, đẩy mở những cánh cửa kêu rít trên bản lề bị sét rỉ. Không tìm thấy gì hết, ngoài bàn ghế gãy và đủ loại rác.

Thỉnh thoảng, có dấu vết chân, nhưng không thấy bà Macomber đâu hết. Hannibal tập trung xem xét các dấu chân.

- Có nhiều người đã đi qua đây! Hannibal thông báo.

Thám Tử trưởng quay trở lại chiếc xe bị bỏ, nghiên cứu vùng đất xung quanh. Ở đó cũng có một loạt những vết dấu chân. Một số là của Doris và ba thám tử trẻ, một số khác là của người lạ. Và cuối cùng, cách đó cũng khoảng năm mươi mét, thám tử trưởng tìm thấy dấu bánh xe của một chiếc xe thứ nhì.

- Có kẻ đã đến bằng xe jeep hoặc xe tải nhẹ! Peter nói.

Dấu bánh xe đi dọc theo con đường cho đến cuối thành phố. Đến đó, nhóm điều tra thấy một con đường chạy xuống dưới núi, theo ngả đối ngược với ngả mà bốn bạn đã đến. Con đường này chật hẹp, nhưng có vẻ tốt.

Hannibal đứng nhìn con đường một hồi, nét mặt dăm chiêu.

- Có thể bà Macomber hẹn với một ai đó ở đây... - Cuối cùng Hannibal nói. Phải, đó là một khả năng... Bà đến đây bằng xe từ Twin Lakes, chuyển hành lý qua một chiếc xe khác, bỏ xe mình lại và ra đi... Doris ơi! Em có biết con đường này dẫn về đâu không?

- Em không rõ - cô bé thú thật. Đây là lần đầu tiên em lên đến đây. Nhưng em có nghe nói là qua khỏi núi này, vùng bên kia khá hoang sơ và không có người ở.

Đúng lúc đó, một đám bụi bay lên từ lùm cây phía dưới, cùng với tiếng máy xe đang cực nhọc leo lên dốc.

- Bà ấy quay về! Peter la lên.

Nhưng không phải bà Macomber... Chẳng bao lâu, một chiếc xe jeep xuất hiện, chạy nhọc nhằn,

thỉnh thoảng vượt lên lớp sỏi. Một người đàn ông trung niên, đội nón rơm vành rộng, ngồi tay lái. Bên cạnh ông là một người đàn bà mặc áo đầm hoa.

- Chào các cháu! Người đàn ông mỉm cười nói, dừng xe lại.

Bốn bạn chào lại ông.

- Các cháu chỉ có một mình à? Ông hỏi.

- Dạ, Peter trả lời.

- Chắc là các cháu cũng tìm chai, đúng không?

- Chai hả? Bob không hiểu hỏi lại.

- Chúng tôi đến đây tìm chai - người phụ nữ giải thích. Chúng tôi ở Casa Verde, chúng tôi đến từ xa để thám hiểm các thành phố bị bỏ hoang trong vùng. Nếu may mắn, có khi tìm được những chai cổ xưa tuyệt đẹp trong nhà. Chúng tôi sưu tập chai. Nhưng phải cẩn thận không được lục lọi bằng đôi tay trần. Chỉ được lục lọi trong đồng đồ phế thải bằng cây mà thôi! Sợ mấy con rắn!

- Tụi cháu biết - Hannibal nói, vẫn còn rùng mình khi nhớ đến con rắn chuông mà Peter đã giết được. À, có nhiều người lên đây không ạ?

- Chắc là nhiều chứ! Người đàn ông trả lời. Con đường mà chú vừa mới chạy qua cũng khá tốt. Dù không có chai. Tham quan mấy thành phố bỏ hoang này cũng thú vị. Tuần rồi, chú tìm được cái đèn dầu rất tốt.

Ông lại cho nổ máy xe và đến đậu gần cửa hàng.

- Thế là hết - Bob thở dài. Dấu bánh xe không còn có nghĩa nữa. Có thể là của bất kỳ một người ham thích đồ phế thải nào đó, chứ không nhất thiết là của một người có hẹn với bà Macomber! Hannibal thở dài lớn hơn Bob.

- Tóm lại, ta có thể nói được gì?... Bà Macomber có đến đây và không còn đây nữa! Thế thôi! Ta đã đi hết đường tìm...

Chương XV

MỘT CHÚ CHÓ THẦM LẶNG

Vừa ăn ngon lành bữa picnic, Doris và ba thám tử trẻ vừa thảo luận.

- Không thể tin nổi! Hannibal nói. Bà Macomber trông có vẻ điềm tĩnh... vậy mà lại hoảng hốt bỏ trốn....

- Đó chỉ là giả thiết! Doris nhắc lại. Thật ra ta đâu có biết chuyện gì đã xảy ra với bà.

- Nhưng ta có thể giả thiết gần như chắc chắn - Hannibal trả lời. Khi biết ta đang điều tra về những sự kiện đã xảy ra cách đây năm năm, bà Macomber hoảng sợ bỏ chạy. Có thể bà đã gặp một đồng lõa cũ tại Hambone. Thậm chí có thể một thành viên khác của băng cướp đang ở vùng Twin Lakes những ngày gần đây. Ta vẫn chưa biết ai là tên lang thang lấy cắp dao rựa trong kho thóc cậu Harry.

- Babal ơi! - Peter kêu, mặt đột ngột sáng lên - Mình nghĩ cậu nói đúng. Chắc chắn tên ấy thuộc băng cướp! Hôm bị cảnh sát trưởng truy lùng, rất có thể hắn đã trốn vào nhà bà Macomber!

- Rồi thức ăn bị lấy cắp... và mẩu thuốc trong bồn rửa chén nữa - Bob nhớ lại.

- Như thế chứng minh được cái gì? - Doris hỏi.

- Nghe đây - Bob nói - Giả sử bà Macomber giấu tên lang thang... mà tên này lại là một trong những tên cướp xe chở tiền... Hôm qua, khi bọn mình đến nhà bà, có lẽ tên ấy đang ở đâu gần đó. Và trong khi bà Macomber dẫn bọn mình đi coi nhà, thì hắn bị đói bụng và vào nhà chôm thức ăn.

- Cũng có lý đấy... - Hannibal nhận xét.

- Tầm bậy! Doris kêu.

- Đừng sùng sộ lên như thế, cô bé ơi - Hannibal nói - Em hãy nhớ rằng ta chỉ đang lập giả thiết mà thôi... Xem nào, hãy tóm tắt lại tình thế... Có xác chết năm năm của một người có tham gia vụ cướp hay không, cũng cách đây năm năm! Rồi có một bà góa chồng, cũng có thể đã tham gia hoặc không vào cùng vụ cướp ấy, bà biến mất một cách bí hiểm. Có một kẻ lang thang lấy cắp con dao rựa, có thể - hay không - đồng lõa với bà góa hay với người đàn ông chết trong mỏ. Rồi chính cái mỏ: một cái mỏ đã cạn kiệt, dường như đang được khai thác trở lại... được ai khai thác? Một người giàu có đến từ Los Angeles. Cuối cùng có một cục đá bằng vàng xuất phát từ chính cái mỏ ấy. Mà nếu tin lời bà Macomber, thì cái mỏ đó chưa hề chứa vàng bao giờ!

- Có thể bà ấy nói láo! Peter gợi ý.

- Cho dù bà có đồng lõa với tên cướp đã chết, bà cũng không có lợi gì khi nói láo về cái mỏ - Hannibal nhận xét - Giữa bà và Wesley Thrugon, không có mối liên quan nào hết... Bà nhớ rằng ông ấy đã sinh ra tại Twin Lakes, thế thôi!

- Đừng quên chiến lợi phẩm... số tiền bị cướp! - Peter nói - Nếu đúng là tiền từng được giấu trong mỏ, thì có phải Thrugon hiện đang giữ số tiền đó hay không? Hay là bà Macomber đã lấy cách đây năm năm?

Bốn bạn leo trở lên ngựa và im lặng đi xuống núi. Đường về lâu dài hơn. Bốn con ngựa nối đuôi nhau bước chậm trên con đường dốc. Buổi chiều sắp kết thúc khi cả bọn đến được dưới núi. Khi đến gần mỏ, Doris và ba Thám Tử trẻ thấy chiếc xe đỏ của Thrugon không còn đó. Mấy hũ sơn còn để trước nhà, nhưng công việc chưa làm xong và hai nhân công Mêhicô đã biến mất. Con chó canh to tướng đang nằm dài ngủ ngoài nắng. Tiếng móng ngựa kêu vang khi đi qua trước nhà Thrugon; con chó không nhúc nhích.

- Lạ quá! - Hannibal nói - Thường nó lao vào hàng rào lưới như muốn ăn thịt ta!

Về đến khu đất của Harrion Osborne, bốn bạn tháo yên cho ngựa trước khi trở về trang trại. Cửa vào để mở. Bốn bạn thấy mẫu giấy trên bàn nhà bếp.

Chị của dì Magdalena cho gọi dì. Cậu đưa dì đi Silver City tối mới về. Đừng chờ cậu ăn tối và nhớ tránh rắc rối.

Cậu Harry

- Hay quá! Hannibal kêu, nét mặt rạng rỡ lên.

- Chị của dì Magdalena bị bệnh có gì là hay đâu - Doris chỉnh.

- Hy vọng chị của dì Magdalena không bị bệnh - Hannibal vui vẻ nói. Đương nhiên là anh nói... không phải là nói chuyện bệnh... mà là chuyện ta chỉ còn một mình ở đây. Bà Macomber đi rồi! Xe của Thrugon không có ở đây, hai người Mêhicô cũng thế. Cậu Harry và dì Magdalena đi vắng! Nói cách khác, ta được là do hành động! Ta có cơ hội nghiên cứu hiện tượng kỳ lạ sau đây: việc một mẫu vàng xuất hiện trong một mỏ bạc đã cạn kiệt...

Hannibal lấy cục đá ra khỏi túi, ném lên trời, chụp lại, rồi quay sang nhìn các bạn.

- Đi! Đây là dịp may ngàn năm có một! Ta phải tìm hiểu xem có chuyện gì đang diễn ra trong mỏ...

- Cậu quên con chó! Peter bắt bẻ - Nó đâu có đi vắng! Và nó không bị xích!

- Anh đừng bận tâm về con chó - Doris vừa nói vừa chạy ra tử lạch.

Cô bé nhanh tay hốt phần dư thừa của một miếng đùi cừu.

- Nhiều thịt ngon và khúc xương để gặm!... Ta đã có có để thuyết phục con chó không để ý đến ta!

Vài phút sau, Doris và ba thám tử trẻ bước nhanh qua những cánh đồng thông Noel, về hướng mỏ. Khi đến hết cánh đồng ngăn cách đất thuộc cậu Harry với đất của Wesley Thrugon, bốn

bạn nhìn qua hàng rào lưới. Con chó vẫn đang ngủ.

- Ê! Peter gọi. Ê! Ky! Tô tô! Min ô! Dậy đi!

- Đi, đến đây đi chó! Doris nói thêm, huơ khúc đuôi cừu.

Con chó vẫn bất động như khối đá.

Peter gọi nữa, không có kết quả. Thấy vậy, Peter leo lên hàng rào, trèo qua và nhảy xuống sân nhà Thrugon.

- Cẩn thận! Bob nói khẽ.

- Quăng khúc xương cho anh! - Peter yêu cầu Doris - Nếu nó dậy, anh sẽ vút cho nó.

Doris ném khúc xương, Peter chụp được khéo léo. Khi đó Peter đứng yên nhìn con chó.

- Tưởng như nó đã chết rồi - Peter nói.

- Tuyệt! Tự hãy lợi dụng tình thế - Doris quyết định.

Không chờ thêm nữa, đến lượt cô bé vượt qua rào, nhảy sang bên kia. Bob bắt chước theo. Cuối cùng là Hannibal, hơi khó khăn, do trọng lượng.

Bốn bạn tiến lại gần con chó trong khi Doris vẫn nói chuyện với nó:

- Lại đây, chó ngoan! Xem ta mang đến cho mi cái gì nè!

- Cẩn thận nhé! Hannibal thì thầm.

Doris mạnh dạn cúi xuống, chạm vào con vật. Nó rung nhẹ, rồi rên một tiếng, như đang mớ.

- Nổ ngủ! Doris nhận thấy. Không hiểu sao nó không thức dậy.

Hannibal thấy cái tô gần hàng rào. Cậu cầm lên, ngửi mấy miếng thịt còn trong đó.

- Không có mùi gì lạ - cuối cùng Thám Tử Trưởng thông báo. Nhưng mình nghĩ con chó này bị bỏ thuốc ngủ. Có lẽ ai đó muốn cho nó tránh khỏi đường đi....

Cả bọn sợ sệt nhìn xung quanh: không có ai hết.

- Không hiểu hai nhân công Mêhicô của Thrugon đâu rồi? - Bob nói, hạ thấp giọng theo bản năng.

Ngược lại, Peter kêu lớn tiếng:

- Ơi! Có ai ở nhà không?

Tiếng gọi của Peter vang đi thật xa, qua các ngọn đồi.

- Đừng kêu to thế - Doris ra lệnh. Vậy là có kẻ đã bỏ thuốc con chó, lợi dụng sự vắng mặt của chủ và tớ...

Cô bé lấy đèn pin ra khỏi túi:

- Nhanh lên, kéo người ta về bây giờ!

Doris chạy đến cửa hang, chìm trong bóng tối, vì mặt trời đã biến mất sau ngọn núi. Sắp hoàng hôn.

Ngay khi qua khỏi ngưỡng cửa mở, ba Thám Tử và cô bé thấy xéng và xe cút kít. Doris chiếu

sáng thành đường hầm và xà chịu trần.

- Họ làm cái gì vậy? Doris hỏi khẽ. Ở đây không có dấu hiệu khai thác gì hết!

- Phải tiến sâu hơn - Hannibal nói - Tiếng nổ nghe rất đỗi. Ta hãy đến chỗ anh lượm cục đá. Thám Tử Trưởng lấy đèn pin của Doris, rồi dẫn cả nhóm đến chỗ rẽ đầu tiên. Ở đó Hannibal không do dự quẹo sang trái.

- Gần đây thôi - Hannibal vừa nói vừa bước tới.

Sau vài bước, bốn bạn thấy có một đồng đá vụn chắn ngay đường đi. Ngay phía trên đó, có một lỗ to đào trên tường. Có một có gì đó sáng sáng trên miệng lỗ.

- Xem này! Peter kêu. Vàng!

Hannibal bước lên nữa và chiếu sáng vào thành đường hầm. Những điểm vàng mới sáng lên dưới chùm sáng đèn pin.

- Dễ sợ! Thám tử trưởng nói.

Hannibal dùng móng tay bóc thử miếng kim loại vàng, rồi xem xét thật kỹ.

- Bà Macomber lầm! Doris thở dài. Đúng là mỏ này có vàng!

Tiếng súng bắn hay tiếng động cơ nổ vang lên rất khẽ từ bên ngoài.

- Có người đến - Peter thì thầm.

- Chuồn nhanh đi! Doris khuyên. Em không muốn bị người ta bắt trong đây một lần nữa đâu!

Hannibal nhét miếng vàng trong túi và cả nhóm bước nhanh ra. Khi đến cửa, bốn bạn thấy ánh sáng ban ngày yếu dần. Bốn bạn bước thật nhanh, hỗn hển và thỉnh thoảng bị vấp trên nền đất không bằng phẳng do vội muốn ra khỏi mỏ.

Khi bước ra ngoài trời, Hannibal đứng sững lại... con chó vẫn nằm ngoài sân. Một chiếc xe vừa mới dừng lại ở bên ngoài hàng rào. Doris và ba thám tử trẻ thấy hai người đàn ông bước xuống xe.

- Được rồi, Gasper ơi! - Một người nói - Mày kiếm cho tao một cục đá thật to để đập cái ổ khóa này!

- Không cần đâu, Manny à - người kia đáp. Tao sẽ bắn một phát cho nó nổ.

- Mày điên rồi sao? - Người đầu tiên la - Lỡ có ai nghe là cảnh sát trưởng sẽ đến ngay! Thôi đi! Tìm cục đá nhanh!

Từ chỗ đang đứng, tức là cũng không gần hàng rào lắm, Doris và Ba Thám Tử nghe được tiếng thở hỗn hển của gã đàn ông tên Gasper.

- Babal ơi! - Peter thì thầm - Tiếng thở ngắt quãng như thế. Mình nhận ra! Kẻ rình rập bên kho thóc. Tên xem làm bay cái đầu mình bằng dao rựa!

Bốn bạn cố thu mình thật nhỏ trong bóng che lối vào mỏ.

- Ta làm gì bây giờ? - Doris hỏi khẽ. Nếu chuồn thì sẽ bị bọn chúng thấy... mà em không nghĩ

bọn chúng đến đây thăm hữu nghị! Quanh đây mấy cây số không có ai hết!

Bây giờ, bốn bạn nghe tiếng Gasper tấn công ổ khóa cổng. Cuối cùng dây xích rơi xuống đất và cổng mở ra.

- Nếu đúng là tiền ở đây, thì ta sẽ tìm ra trong nhà - Gasper nói bằng một giọng khàn khàn.

Hai gã đàn ông băng qua sân với ý định đột nhập vào nhà.

- Có thể trong nhà mà cũng có thể bất cứ chỗ nào khác - gã đàn ông tên Manny trả lời. Hắn thừa thời gian để giấu...

- Nếu tiền không có trong nhà, thì ta sẽ vào xem trong mỏ! - Gasper nói lấp.

- Và nếu không thấy trong mỏ - Manny kết thúc bằng một giọng đáng sợ - thì ta sẽ chờ nó về buộc nó phải khai nó giấu tiền chỗ nào!

Hai gã đàn ông phá lên cười, rồi bước vào nhà.

Doris hoảng sợ nói:

- Nếu ở lại đây, ta sẽ bị phát hiện. Ta hãy thử chạy về trang trại. Từ đó, ta sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng.

- Em điên rồi! - Peter trả lời thềm - Bộ em không thấy bọn chúng có súng sao? Nếu thấy bọn mình bọn chúng dám bắn lắm!

- Nhưng Doris nói đúng - Bob bắt bẻ, ta phải làm một cái gì đó chứ!

Hannibal thò cổ tới, nhìn xung quanh. Cậu thấy cái xô đầy chất lỏng, gần sát cánh cửa nhà xe, nơi Thrugon cho đặt ổ khóa cách đây mấy ngày.

Thám tử trưởng bò đến cái xô, ngửi thử, rồi xem xét tấm ván xây nhà kho. Sau đó, Hannibal trở về với các bạn.

- Hai người Mêhicô bỏ lại một xô xăng gần nhà xe của Thrugon - Thám Tử trưởng giải thích -

Nếu ta châm lửa đốt cháy nhà xe, người ta sẽ nhìn thấy đám cháy từ thành phố và sẽ báo lính cứu hỏa. Xe cứu hỏa sẽ đến đây cùng cảnh sát trưởng trong nháy mắt... bọn bắt lương kia sẽ bị tóm... Peter ơi, cậu có mang diêm theo không?

Peter lấy hộp diêm từ trong túi áo ra, rồi đi theo Hannibal đến nhà xe nhỏ. Hannibal lấy xô tưới xăng vào nhà xe, Peter quẹt cây diêm, trong nháy mắt ngọn lửa bốc lên từ nhà xe xây bằng ván gỗ.

- Tuyệt vời! Peter nói. Tất cả sẽ cháy trụi...

Hannibal đột ngột hiểu ra tình thế và la lên:

- Ô! Đúng rồi! Sẽ cháy! Trở vào trong mỏ, nhanh lên! Mình đã đoán ra Thrugon cất giữ cái gì trong nhà xe rồi!

Hai Thám Tử nhào vào mỏ, đẩy Bob về Doris vào bên trong...

- Vào sâu hơn! Sâu hơn! Bước đi! Nhanh lên! Hannibal ra lệnh.

Rồi khi cả bọn đã vào khá sâu. Thám Tử trưởng hét lên:

- Tất cả nằm xuống!

Đúng lúc bốn bạn thả mình ngã xuống, nhà xe nổ tung mạnh đến nỗi cả nền đất rung lên.

Chương XVI

SỰ KIỆN XẢY RA DỒN DẬP

Tiếng nổ kéo dài, điếc tai. Khi im lặng trở lại, Doris và ba thám tử trẻ lao ra khỏi mỏ. Xác nhà xe đang cháy dữ dội, dưới đất rải đầy những mảnh vụn bốc khói. Peter không kiềm mình nổi phát biểu nhận xét:

- Đáng lẽ bọn mình phải nghĩ ra sớm hơn rằng Thrugon trữ thuốc nổ trong đây.

Hannibal thở dài.

Khi cú sốc vụ nổ đã qua, các sự kiện xảy ra dồn dập. Cửa nhà kho lớn mở ra đột ngột và hai người Mêhicô bắn ra như tên lửa, lao ra khỏi hang vào và biến mất sau các khối đá. Phần mình, Manny và Gasper ra khỏi nhà đúng lúc chiếc xe đỏ của Thrugon chạy qua cổng để mở.

Peter chạy về hướng xe.

- Ê! Chú Thrugon ơi! - Peter la lên - Cẩn thận! Bọn cướp đã phá cửa đột nhập vào nhà chú, chúng có vũ khí!

Gasper quay sang Peter, nét mặt dữ tợn, trong khi Thrugon bước xuống xe, tay cầm khẩu súng.

- Thêm một bước nữa là tôi bắn đấy! Thrugon hét lên.

Nhưng Gasper nhanh hơn. Trước khi Thrugon kịp đưa súng lên, tên cướp đã tóm được Peter.

Peter cảm giác một vật cứng bị ấn phía sau lưng mình.

- Bỏ súng xuống! - Gasper ra lệnh cho Thrugon. Nếu không tôi bắn thẳng nhóc!

Thrugon miễn cưỡng tuân lệnh. Khẩu súng rơi xuống đất. Tên Manny vội vàng lượm lên. Một nụ cười độc ác kéo căng hai bờ môi mỏng của hắn. Hắn nhìn Bob, Hannibal và Doris đang đứng trước lối vào mỏ.

- Ê con bé; bước lại đây! Hắn gọi.

- Không! Khoan đã! - Bob nói và đứng trước mặt Doris.

- Thăng nhóc kia, đừng có dở trò - Manny ra lệnh.

Hắn huơ súng chạy đến Doris, nắm cổ tay và bẻ cánh tay cô bé ra sau lưng.

- Bước tới!

Đúng lúc đó có tiếng còi hụ. Lính cứu hỏa Twin Lakes đang đến!

Manny và Gasper nhìn nhau, rồi siết chặt hai con tin của mình hơn.

- Con đường này... Manny hỏi Doris và chỉ con đường đi Hambone, thấy mơ hồ dưới hoàng hôn.

Con đường này... dẫn đi đâu vậy?

- Đến một thành phố bỏ hoang! Doris đáp.

- Phía bên kia núi có gì?

- Hoang mạc.

Tuy đang khiếp sợ thấy rõ, nhưng Doris cố giữ bình tĩnh và ngẩng đầu thật cao.

Gaspar chỉ chiếc xe đỏ của Thrugon cho tên đồng lõa.

- Lấy xe của nó!

- Nhưng... Doris định phản đối.

- Im! Gaspar thô lỗ ra lệnh.

Bây giờ đã nghe thấy rõ tiếng động cơ xe cứu hỏa. Một lần nữa, tiếng còi hú vang lên.

- Nhanh! Leo lên xe!

Rồi Manny đẩy Doris ra phía sau xe, trước khi lên ngồi cạnh. Peter bị ngồi đằng trước cùng Gaspar. Hannibal, Bob và Wesley Thrugon bất lực chứng kiến cảnh tượng, thấy chiếc xe đỏ quay tại chỗ, vượt qua cổng, rẽ vào con đường dẫn đi Hambone...

Hannibal hoàn hồn trước mọi người vì chạy ra cổng, nhưng Gaspar tắt đèn pha và chẳng bao lâu chiếc xe biến mất phía sau hàng cây.

Phía bên kia đường, thám tử trưởng thấy xe cứu hỏa đến, chạy ào vào sân, theo sát phía sau là xe cảnh sát trưởng Tait... cảnh sát trưởng nhìn nhà xe chỉ còn là đồng tro hồng.

- Sam ơi, dường như ta đến trễ quá! Cảnh sát trưởng nói với tài xế xe cứu hỏa.

Rồi ông quay sang Wesley Thrugon hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ở thành phố, mọi người có cảm giác như núi bị nổ tung...

Hannibal bước nhanh đến.

- Chính cháu đã đốt nhà xe ấy - Hannibal giải thích - Hai người đàn ông đã bẻ khóa vào nhà chú Thrugon và cháu muốn gây sự chú ý của cảnh sát ở thành phố. Nhưng không quan trọng! Bọn cướp đã bắt đi Doris Jamison vì Peter Crentch làm con tin. Cả bọn đi trong chiếc xe của chú Thrugon trên đường đi Hambone. Chúng có vũ khí... và dường như không lùi bước trước bất cứ hành động nào.

Cảnh sát trưởng hoảng hốt nhìn về hướng ngọn núi đen tối.

- Bọn chúng bắt cóc Doris Jamison à?

- Và cả Peter Crentch, bạn cháu nữa! - Hannibal nhắc lại - Bọn chúng dùng súng đe dọa.

Cảnh sát trưởng xoa cằm.

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Cách đây mới vài phút. Chú còn kịp đuổi theo, nếu chạy nhanh. Do không dám bật đèn pha, nên có lẽ chúng không đi nhanh được đâu.

- Bọn chúng sẽ tăng tốc nếu biết có tôi phía sau... dù xe có thể bị ngã xuống hố. Rượt theo chúng là nguy hiểm lắm vì chúng chở theo con tin!

- Vậy thì chú hãy chờ sẵn phía bên kia núi - Hannibal đề nghị - Chấn chấn chúng sẽ không dừng

lại ở Hambone đâu. Nếu chặn đường phía bên kia thì...

- Đường nào?

Hannibal sững sốt nhìn cảnh sát trưởng.

- Ý chú nói là... có nhiều con đường à?

- Cậu ơi, nếu bọn cướp mà đi tiếp, sau khi qua khỏi Hambone, thì chúng sẽ được chọn trong khoảng một chục hướng. Con đường chính rẽ thành một đồng con đường nhỏ dẫn đến các nhà chòi lẻ hay đến các mỏ cũ. Từ đó, bọn chúng sẽ dễ dàng vào hoang mạc. Trừ phi bọn chúng thích trốn ở vùng đồi vài tuần lễ.

Bỏ lại Hannibal thất vọng, cảnh sát trưởng chạy ra bộ đàm trên xe.

- Tôi sẽ gọi xin một chiếc trực thăng tuần tra! - Cảnh sát trưởng giải thích. Nó sẽ đến đây trong vòng nửa tiếng nữa. Tôi sẽ nhờ phi công bay qua hết vùng đồi phía bên kia núi. Ta hãy cầu nguyện sao cho bọn cướp không bỏ lại mấy con tin để đi cho nhanh hơn!

Chương XVII

HU' XE!

Trên trục thăng chỉ có một người: Jim Hoover, phi công. Ông mỉm cười khi thấy Hannibal và Bob van xin để được lên theo tham gia cuộc tìm kiếm.

- Tôi không thích điều này chút nào! - Cảnh sát trưởng đã leo lên trục thăng ngồi cầu nhàu - Sợ nguy hiểm đấy!

Tuy vậy, ông vẫn cho phép hai thám tử trẻ lên trục thăng, ngồi chồm hổm phía sau hai ghế phi công và hành khách. Cảnh sát trưởng có cây súng sẵn, và ống nhòm trên chân.

- Sẵn sàng chưa? - Hoover hỏi.

Không chờ trả lời, phi công cho trục thăng bay lên phía trên Mỏ Chết. Ngoại trừ vành trăng sáng rất yếu, trời tối thui như hũ nút. Hoover xoay một công tắc và chùm sáng trắng xanh của đèn chiếu đâm thủng màn đêm.

- Ông có thể đổi hướng chiếu đèn bằng cách điều khiển tay cầm này - Phi công chỉ cho cảnh sát trưởng.

Ba giây sau, chùm sáng quét sườn dốc núi. Đây đó, có thể thấy con đường ngoằn ngoèo từ Twin Lakes dẫn đến Hambone. Con đường hiện lên trắng sáng giữa những cây thông đen.

- Trừ phi vút xe xuống hố, bọn chúng buộc phải theo con đường này, ít nhất cũng cho đến Hambone - Hoover nhận xét.

Trục thăng queo về hướng núi, Hannibal cảm thấy lòng ruột như bị lộn ngược và nấc lên.

- Bọn nhóc đừng sợ nhé! Hoover nói. Cứ nghĩ như mình đang ở trong một thang máy vừa đi lên xuống vừa đi ngang dọc vậy!

- Dạ được! Không sao! - Hannibal cam đoan.

Trục thăng đi theo con đường đến Hambone: không thấy chiếc xe đâu hết.

- Bọn chúng không thể nào đến được Hambone nhanh như thế, nhất là chạy không đèn! - Cảnh sát trưởng cầu nhàu.

Bob cũng đang tự đặt ra câu hỏi. Manny và Gasper có thể sự đến được thành phố ma không? Có vượt qua khỏi chưa? Hay do sơ xuất, Gasper đã lái xe lật xuống hố? Peter và Doris có bình an vô sự không? Hay hai bạn đang nằm đâu đó dưới đáy vực thẳm, bị thương nặng.

Bob cong lưng. Cảnh sát trưởng đoán được mối lo sợ của Bob.

- Cậu đừng lo! - Ông tử tế nói - Anh phó của tôi và một người nữa sẽ chạy xe jeep theo con đường đó. Nếu xe ông Thrugon có bị gì, thì sẽ thấy nhanh thôi!

Jim Hoover giảm độ cho trục thăng, bay gần sát các mái nhà Hambone. Đèn chiếu lục soát mọi góc tối.

- Ê! Đằng kia! Cái gì vậy? - Cảnh sát trưởng đột nhiên kêu - Tôi thấy chiếc xe... sau nhà kho của cái mỏ cũ...

Hannibal cúi xuống một chút.

- Xe của bà Macomber! Chính chiều nay, tụi cháu đã tìm thấy xe bị bỏ lại. Nhưng tụi cháu không biết bà Macomber đi đâu.

- Không hiểu như vậy có nghĩa là sao đây... - Cảnh sát trưởng lăm bầm.

- Cháu nghĩ cháu sẽ có thể giải thích cho chú sau này - Hannibal tuyên bố - Nhưng bây giờ, ta cần phải tìm ra Peter và Doris đã.

- Nếu bọn cướp đã vượt qua Hambone, thì chúng phải ở đâu đó trên một trong các con đường nhỏ... nhưng đường nào?

- Chỉ có một cách để biết - Jim Hoover đáp.

Trực thăng bay xuống về hướng tây, bỏ lại thành phố ma phía sau.

* * *

Doris và Peter ngồi trong xe của Thrugon cùng với Manny và Gasper, nghe thấy tiếng của trực thăng khi nó bay qua. Đèn chiếu của trực thăng chiếu sáng ngọn cây và quét trên con đường trống dẫn đến thành phố bỏ hoang. Trong giây lát chòm sáng chạm khóm cây thông, nơi Gasper đậu xe.

Doris nín thở, hết sức cầu mong sao cho trực thăng phát hiện chiếc xe.

- Thấy đi! Thấy đi! - Cô bé thầm cầu khẩn. Ta đang ở đây! Ở đây!

Nhưng tiếng trực thăng giảm dần và cuối cùng tắt hẳn. Gasper cười khúc khích.

- Nó đi rồi! Ta đi tiếp thôi!

Hắn cho nổ máy xe trở lại và ít lâu sau xe chạy về hướng Hambone. Tất nhiên là xe vẫn chạy không có đèn pha.

- Nếu tao thoát được, thì tao sẽ không bao giờ trở về Twin Lakes nữa! - Gasper tuyên bố bằng một giọng buồn chán - Cũng chẳng được gì. Nếu tên vô lại Thrugon chưa tìm ra tiền, thì chắc chắn bây giờ nó sẽ tiến hành tìm kiếm. Không cần phải thông minh kiệt xuất để biết bọn mình đang có một vụ lớn.

- À, phần của Gilbert Morgan là bao nhiêu tiền vậy? - Doris hỏi tỉnh bơ - Chắc là khá nhiều, trong số một phần tư triệu đô la lấy cắp.

Gasper thắng gắt đến nỗi xe kêu rít khi dừng đột ngột.

- Ai nói mày nghe về số một phần tư triệu đô la? - Gasper hỏi bằng giọng khùng khiếp.

Khi thấy Doris không trả lời, hắn lấy điều thuốc châm lên.

- Phải bỏ hai đứa này lại - Hấn nói với Manny - Bỏ một nơi mà không ai tìm ra được...

Doris bắt đầu ho và vẩy tay để xua khói thuốc trước mặt.

- Hút thuốc là một tật rất xấu - Dori tuyên bố - Có hại cho phổi và làm cho giọng bị khàn đi... Mà các ông loại bỏ chúng tôi cũng chẳng được gì. Chúng tôi đã biết tất cả về vụ cướp ở Phoenix. Do bốn tên cướp thực hiện cách đây năm năm: ba người đàn ông và một người phụ nữ. Gilbert Morgan thuộc băng cướp đúng không? Còn các ông là đồng lõa. Các ông thấy chúng tôi biết nhiều chưa... Mà không chỉ một mình chúng tôi! Có thể anh Hannibal và anh Bob còn biết nhiều hơn nữa!

Manny rên lên một tiếng.

- Hai thằng nhóc kia! Ta đã bỏ chúng lại.

- Các ông làm như vậy là ngu quá, phải không? - Doris nói.

Manny nghiêng răng và đưa cao nòng súng lên. Doris không dám nói gì nữa hết.

Xe đến Hambone và bắt đầu chạy xuống phía bên kia núi. Chẳng bao lâu, con đường chính rẽ sang phải, bên trái có một con đường đất nhỏ hẹp hơn. Gasper dụi mắt thuốc trong gạt tàn đã đầy và chỉ con đường.

- Đường này đi đâu? - Hấn hỏi Doris.

- Tôi không biết - cô bé trả lời và xua khói thuốc làm cay mắt - Chắc là dẫn ra sa mạc.

- Rẽ vào con đường bên trái - Manny ra lệnh - Tao đoán chắc là có một tiểu đội cảnh sát đang chờ ta sẵn ở cuối đường.

Gaspar cầu nhàu queo vào con đường đất bên trái. Đường này chỉ là một đường mòn ngoằn ngoèo giữa cây. Xe lắc lư như một chiếc tàu trên biển sóng to. Nhưng Gasper vẫn làm chủ được tay lái xe và xe cứ tiến tới. Do cầm hai tay để lái, tên cướp vút điếu thuốc mới châm ra cửa sổ.

- Nếu ông gây đám cháy rừng trên núi, thì ông sẽ bị đội tuần tra canh sát phát hiện trong nháy mắt - Doris mỉa mai nhận xét.

Gaspar quá bận để trả lời....

Peter và Doris có cảm giác như chuyến đi núi này sẽ không bao giờ kết thúc. Thỉnh thoảng, hai bạn nhìn thấy những nhà chòi bí ẩn và đèn tối sau lùm cây. Rồi xe đi ngang qua một làng còn nhỏ hơn và đổ nát hơn Hambone. Một con chó rừng chạy ngang qua đường, xém bị xe cán, rồi biến mất trong đám cây rậm. Nhiều lần, hai bạn nhìn thấy đèn chiếu của trực thăng. Nhưng mỗi lần báo động như vậy, là Gasper dừng xe lại, chờ trực thăng bay đi, rồi mới dám chạy tiếp. Doris và Peter thử ngủ, nhưng xe xóc không cho phép thiếp đi.

Suốt một thời gian, con đường cứ đi lên, cho đến khúc cuối, đường ngoằn ngoèo dẫn xuống.

- Thoát rồi! - Gasper nói, tay vẫn cầm chặt tay lái.

Mặt trăng đã lặn mất và Gasper đang chạy dưới ánh sáng yếu ớt của các vì sao, thì con đường

đất đột ngột rộng ra. Xe đã đến chỗ đất phẳng, dưới chân đồi. Qua khỏi vùng đá là sa mạc.

Gaspar dừng xe lại, thận trọng nhìn trái nhìn phải. Manny cười khẩy.

- Không thấy bóng chú cảnh sát nào - Hấn kêu - Ôi! Tao đã nói mà. Cảnh sát đang chờ ta ở con đường lớn.

- Cảnh sát có thể ở bất cứ nơi nào - Gaspar sẵn giọng đáp.

Gaspar thở sâu, ho, rồi chỉ khoảng đất đá và tuyên bố.

- Nếu vậy, phải đi xa hơn nữa!

Nói xong, hấn chuyển sang số một, cho xe chạy ra khỏi cây, băng qua đường, phóng vào sa mạc.

- Úi da! - Doris kêu - Xe sẽ không đi xa nổi trên địa hình này đâu!

- Câm miệng! - Gaspar cầu nhàu - Cứ chạy thẳng hoài, thế nào cũng gặp một con đường nào đó... một con đường không có cảnh sát canh chừng!

Những vì sao cuối cùng tắt đi. Peter thấy phương đông sáng mờ lên. Khi cuối cùng mặt trời xuất hiện thì con đường lớn đã nằm xa phía sau lưng... không còn thấy được.

- Ta sẽ gặp một con đường khác... sắp rồi - Gaspar lầm bầm. Chắc chắn như vậy. Một con đường....

Gaspar ngưng nói đột ngột. Xe vừa mới lao xuống một cái hố. Mọi người trong xe bị văng vào nhau. Có tiếng kêu rít, rồi tia nước bắn ra từ capô.

- Trời đất!

Gaspar tắt máy, nhảy xuống đất, chạy ra phía trước xe. Hấn đứng đó rầu rĩ nhìn vũng màu nâu đang lớn dần dưới đất.

- Radiator hỏng rồi! Hấn thông báo.

- Đồ ngu! Manny hét lên.

Gaspar bước đến cửa xe, dùng súng lần lượt đe dọa Peter rồi Doris:

- Bước ra! Ta sẽ đi bộ!

- Ông điên rồi! - Doris la lên.

- Câm miệng! Bước ra! - Gaspar ra lệnh.

Doris và Peter đành phải tuân lệnh. Manny cũng bước ra, im lặng quan sát sa mạc suốt một thời gian.

- Đi hướng này! - Cuối cùng hấn quyết định, chỉ một điểm trước mặt. Ta cứ tiếp tục đi thẳng, quay lưng lại với núi. Trước sau gì cũng sẽ đến một nơi nào đó!

- Không - Doris cương quyết nói - Các ông có thể đi hăng cây số mà không gặp cái gì cả. Và khi mặt trời chiếu thẳng, thì sẽ bị nắng thiêu cháy. Ta phải ở lại trong xe.

- Ở lại đây, là chết! - Manny đáp.

- Nếu đi, thì càng chắc chắn chết hơn nữa - Doris khẳng định.

- Bước ra ngay! Gasper hét lên.

Doris ngã xuống đất.

- Không - cô bé nói lại. Nếu muốn, các ông cứ việc giết chết tôi đi, nhưng tôi sẽ không đi đâu hết. Thà chết bằng một phát súng, hơn là chết nóng, chết khát.

Doris nhìn bọn cướp, thách thức. Peter phân vân một hồi, rồi ngồi xuống đất, bên cạnh chiếc xe.

Ngón tay của Gasper co quắp lại trên cò súng. Đột nhiên, Manny lên đường, nhìn thẳng vào sa mạc, không thèm để ý gì đến Doris và Peter nữa.

Gasper hết nhìn tên đồng lõa, rồi nhìn hai đứa trẻ...

Manny vẫn đi xa dần. Khi đó, Gasper đi theo hắn...

Cuối cùng, Doris và Peter thấy hai tên cướp biến mất ở đường chân trời. Hai bạn còn lại một mình. Mặt trời lên cao dần. Những dải sóng nóng bay dần từ sa mạc đến.

- Hy vọng người ta vẫn còn đang tìm mình - Peter nói khẽ - Cảnh sát phải khẩn cấp tìm ra mình... Nếu không... mình có thể bị chết khát trong sa mạc!

Chương XVIII

LẠC TRONG SA MẠC

Ở trên cao, Bob và Hannibal cũng chứng kiến cảnh mặt trời mọc. Sau khi tắt đèn chiếu, cảnh sát trưởng vươn vai ngáp, Jim Hoover ngọ nguậy trên ghế, để cho đỡ mỏi. Ai cũng căng cặp mắt đỏ hoe do mệt mỏi và nhìn quá lâu trong bóng tối.

- Tôi không hiểu lại sao chưa tìm ra bọn chúng - Tait tuyên bố. Theo tôi, chúng không còn trên vùng đồi núi nữa...

- Vậy thì bọn chúng ở đâu? - Bob hỏi - Nếu bọn chúng đi hết con đường chính, thì đã bị đội tuần tra chặn đường rồi. Chú phi công lái chiếc trực thăng kia đã đi hết vùng đá viền sa mạc. Chú ấy đã nói thế mà!

- Có thể bọn chúng trốn trong một ngôi làng bỏ hoang trên đồi - Hannibal nói. Có chỗ cây um tùm đến nỗi trốn rất dễ.

- Có thể - Cảnh sát trưởng thừa nhận - Nhưng tôi dám chắc bọn cướp đã theo một con đường nào đó ra đến sa mạc. Dù sao, chúng có thể có xăng dự trữ phía sau xe, nhưng đâu có mang theo thực phẩm. Không có đồ ăn, thì ở lại trên đồi làm gì? Tôi nghĩ, bọn chúng sẽ tìm cách về nhanh đến một chỗ thành phố.

- Giả sử bọn chúng đang ở trong sa mạc, có cách nào tìm ra bọn chúng không? - Bob hỏi.

- Chắc chắn! Sa mạc rộng lớn lắm, nhưng không thể trốn được! Đi thôi!

Jim Hoover đổi hướng ngay. Trực thăng rời khỏi vùng cây cối để bay qua sa mạc.

* * *

Doris rút ra khỏi túi một chiếc khăn cổ màu mè để lau trán. Nắng càng lúc càng gắt. Tuy rất mệt, nhưng Doris không ngủ được. Doris cảm thấy lo lắng. Lần thứ năm từ đầu sáng, cô bé đi vòng qua xe, rồi trở lại ngồi cạnh Peter trong bóng mát chiếc xe... một cái bóng đang nhỏ hẹp dần, khi càng về trưa.

- Trễ quá! - Doris thở dài - Cũng gần mười hai giờ trưa rồi. Sao người ta chưa tìm thấy bọn mình!

Peter mệt mỏi nhún vai.

- Và bọn mình chưa ăn gì từ bữa picnic ở Hambone! Anh đói quá.

- Sao anh có thể lo nghĩ đến thức ăn, trong khi ta đang không có nước uống! - Doris la lên - Miệng em khô gần chết...

Cô bé đột ngột ngưng nói, đập tay vào trán.

- Sao em ngu quá. Đáng lẽ em phải nghĩ ra sớm hơn...

- Ý em nói gì vậy? Peter hỏi.

Không trả lời, Doris đứng phốc dậy, cúi vào trong xe, lục lọi trong ngăn phía trước, lấy ra một hộp cứu thương. Cô bé mở cái hộp quý báu, lấy cây kéo ra.

- Em định làm gì đấy?

Peter hỏi thăm trong khi Doris đắc thắng huơ cây kéo. Cô bé chỉ cây xương rồng to mập, cách đó vài bước.

- Ta sẽ cắt mấy khúc xương rồng này. Loại cây này lúc nào cũng có nước - Doris giải thích - Khi mưa, xương rồng hút nước mưa dự trữ cho những đợt hạn hán. Em mới nhớ ra.

- Cũng may là em nhớ ra! - Peter nói - Anh rất muốn uống nước.

Peter cầm kéo chạy ra xương rồng, Peter cực nhọc lắm mới cắt vào cây được, vì cây dày và cứng. Nhưng cuối cùng, Peter cắt được hai miếng đầy nước. Peter đưa cho Doris một miếng, rồi cắn vào miếng còn lại.

Hai bạn nhăn mặt.

- Không biết điều nào tệ nhất - Peter nói khẽ - Chết khát hay nhai cái thứ gớm ghiếc này!

Doris vẫn tiếp tục nhai chậm chậm khúc xương rồng có nước, rồi nhả bã ra. Lúc này mặt trời đang ở đỉnh cao, chiếu thẳng xuống đầu hai bạn.

- Hay ta núp dưới xe - Doris đề nghị. Nếu trực thăng còn tuần tra, thì vẫn có thể thấy chiếc xe. Hai bạn bò xuống xe. Bóng mát dưới xe làm cho hai bạn thấy đỡ nóng hơn một chút.

- Ở đây mát hơn nhiều! Peter thở dài và nằm xuống chờ đợi.

Nằm nghỉ như vậy giúp hai bạn chăm chú cảnh giác nhiều hơn. Hai bạn nghe thấy tiếng con chim sa mạc kêu, rồi nhìn thấy con chuột có túi nhỏ thò đầu ra khỏi hang. Nhiều con thằn lằn mạo hiểm đến chiếc xe, tìm thức ăn. Xung quanh, sa mạc mênh mông như đang rùng mình dưới cái nắng gắt. Sau một thời gian, mà hai bạn nghĩ là mấy tiếng liền, Peter đột ngột ngẩng đầu lên. Doris ngẩng đầu theo.

- Em cũng nghe! - Doris thì thầm.

Từ xa, tiếng đặc trưng của trực thăng đang lớn dần!

- Nó đến đây! Doris kêu.

Hai bạn vội chui ra khỏi chỗ núp. Rất tiếc! Tiếng bay đang giảm dần. Hai bạn hoài công nhìn bầu trời xanh: không có gì hết!

- Em chắc chắn là trực thăng mà! Doris tuyên bố.

Nhưng dù cố lắng tai, hai bạn không nghe thấy được gì thêm.

- Ôi! Tại sao họ không tìm ra ta! - Doris kêu - Nếu họ không tới nhanh, chắc là bọn mình chết mất!

- Cố lên Doris ơi - Peter nói - Thế nào họ cũng sẽ thấy. Anh tin chắc mà!

Nhưng giọng nói của Peter không tin tưởng lắm.

Rồi... hai bạn lại nghe tiếng động. Trực thăng đang tuần tra... Bây giờ hai bạn thấy được trực thăng đang tiến gần. Doris và Peter tràn trề hy vọng nhảy lại chỗ, hươ tay và la hét:

- Đây! Đây! - Doris kêu - Xuống nhanh đi!

Rồi hai bạn nhận ra rằng trực thăng đã thấy mình. Trực thăng đổi hướng để bay thẳng về phía hai bạn. Trong khi trực thăng hạ cánh xuống đất nhẹ nhàng, Peter và Doris chạy ra với đoàn cứu tinh.

Cảnh sát trưởng Tait bước ra khỏi ghế.

- Có sao không? - Ông lo lắng hỏi.

- Ổn cả! Doris vui sướng khẳng định.

Peter chỉ hướng sa mạc.

- Bọn cướp đi bộ ngả này! - Peter giải thích.

- Đúng - Doris nói thêm - Bọn chúng quyết định đi bộ, sau khi làm hư xe.

Cảnh sát trưởng cười.

- Có lẽ bọn chúng đang bắt đầu hối hận rồi đó - Ông nói.

Hannibal và Bob rất muốn xuống gặp bạn, nhưng cảnh sát trưởng đã trở lên ghế ngồi, ông nói một cái gì đó với phi công, Jim Hoover gạt đầu, rồi nói vào micro của máy radio.

Sau đó phi công cúi xuống Peter và Doris và la lên, tiếng nói bị động cơ làm át đi:

- Không đủ chỗ cho hai em. Mà chúng tôi phải đuổi theo bọn cướp nữa. Tôi đã gọi chiếc trực thăng kia đến rước các em. Năm phút nữa, nó sẽ đến chở các em!

Vừa nói, anh vừa đưa bình nước cho Peter. Rồi trực thăng cất cánh, bay theo hướng đi của Manny và Gasper.

Peter và Doris mỉm cười nhìn nhau.

- Dường như bọn cướp sẽ không còn phải chịu cực dưới ánh nắng lâu nữa - Doris nói.

Rồi cô bé phá lên cười khi nghĩ đến bộ mặt của Gasper và Manny!

Chương XIX

BÍ MẬT CỦA NHÀ TRIỆU PHÚ

Từ lúc đó trở đi, mọi việc xảy ra rất nhanh. Một tiếng sau, bọn cướp đã bị bắt, còng tay và đưa trở về Twin Lakes trong chiếc trực thăng tuần tra. Hai tên cướp bị ánh nắng thiêu cháy đã kiệt sức. Sau khi đi được mấy cây số trong sa mạc, bọn chúng đã chịu thua cái nóng và ngã gục. Bọn chúng được chở đến một vùng đất đang khai phá, cách nhà Thrugon hai bước.

Doris và Peter, được đưa về trước, thích thú nhìn thấy bọn chúng đã bị bắt.

Vài phút sau, đến lượt cảnh sát trưởng, Hannibal và Bob trở về. Hai thám tử vui mừng gặp lại Doris và Peter và chào cậu Harry đang từ từ bình tâm.

Dì Magdalena cũng có mặt ở đó, loay hoay phân phát bánh mì kẹp thịt cho mọi người và an ủi hai người làm việc Mêhicô. Hai người Mêhicô đã trở về giữa đêm và đang ngồi trên bậc thềm nhà Thrugon. Hai anh có vẻ lo lắng và sợ hãi, không chịu nói chuyện với ai. Con chó canh to tướng cũng bị xích gần đó, đang thở hổn hển. Chính Thrugon đang đứng trước cửa nhà, chau mày.

- Bây giờ mọi người đã về rồi - ông nói - có ai có thể giải thích cho tôi biết có chuyện gì không, và những người mới bị bắt là ai?

Doris hoàn toàn không thêm để ý đến nhà triệu phú và quay sang Hannibal kêu:

- Ta đã đoán ra đúng sự thật về Gilbert Morgan! Hắn đã tham gia vụ cướp tiền ở Phoenix cách đây năm năm và hai tên này đồng lõa với Gilbert Morgan! Bọn chúng đã thừa nhận điều này hôm qua, khi xe đang chạy trên đồi núi.

- Chúng tôi không thừa nhận gì hết! Manny cầu nhàu.

- Có chứ - Doris vẫn nói - Khi chúng tôi nói rằng chúng tôi biết tất cả, ông đã bàn về việc loại bỏ chúng tôi. Vì chúng tôi đã biết quá nhiều về ông!

Hannibal mỉm cười thỏa mãn.

- Phải - Hannibal nói thêm - Chúng tôi đã đoán ra đúng sự thật. Tất cả mảnh hình ghép rất khớp nhau.

- Cậu đang nói gì vậy? - Cảnh sát trưởng hỏi.

- Hannibal, đề nghị cậu giải thích cho rõ hơn, để chúng tôi hiểu - cậu Harry nói.

- Được! Thám tử trưởng đáp.

Rồi sau khi nuốt miếng bánh mì kẹp thịt cuối cùng, Hannibal bắt đầu nói:

- Khi người đàn ông chết tìm thấy trong mộ được nhận dạng là một tên cướp nguy hiểm, tụi cháu đã tự hỏi không hiểu một người như thế đến một nơi hẻo lánh như Twin Lakes để làm gì. Cái gì đã thu hút hắn đến Mộ Chết... Cho nên tụi cháu đến tòa soạn báo tra khảo các số báo cũ

địa phương... và phát hiện rằng có nhiều sự kiện đáng lưu ý đã xảy ra cách đây năm năm... Chính vào lúc đó xác của Gilbert Morgan đã bị nhốt trong mỏ. Vào chính ngày đặt hàng rào để đóng mỏ, một chiếc xe lấy cắp ở Lordsburg đã được phát hiện cách mỏ hai thước. Tụi cháu đã giả thiết rằng Morgan dùng xe để đến Twin Lakes. Nhưng tụi cháu không có bằng chứng! Nên tụi cháu đã thử tìm lại dấu vết của Morgan tại Lordsburg.... Tất cả những gì tụi cháu biết được là tờ báo thành phố đó có thông báo rằng Mỏ Chết sắp bị đóng cửa vĩnh viễn...

Một điều khác nữa: cũng cách đây năm năm, bà Macomber đã quay lại Twin Lakes mua nhà. Trong một nhà của bà, đang bỏ hoang, tụi cháu đã tìm thấy một số báo Phoenix, cũ năm năm, tường thuật lại vụ cướp ở thành phố đó, thủ phạm là ba người đàn ông và một người phụ nữ. Số tiền mất cắp lên đến một phần tư triệu đôla. Số báo này ra chỉ vài ngày trước khi mỏ đóng cửa.... và vài tháng trước khi bà Macomber quay về đây mua nhà. Dường như có thể chính Morgan đã mang tờ báo đến đây... đã ở trong nhà trước khi vào mỏ. Tụi cháu nghĩ rằng Morgan là một trong ba tên cướp tiền. Bây giờ tụi cháu biết mình đã đoán đúng, còn... (Hannibal quay sang Manny và Gasper) đây là hai tên đồng lõa của Morgan.

Thám tử trưởng mỉm cười tử tế với hai gã đàn ông trước khi nói tiếp:

- Khi xác của Morgan được phát hiện trong mỏ tuần rồi, nhiều kẻ tò mò đã ào đến Twin Lakes để tìm cảm giác mạnh. Và ông Gasper đây là một trong những kẻ hiếu kỳ ấy! Khi hay tin về xác chết trong mỏ, Gasper đã lao đến đây, lén vào kho thóc của ông Osborne và khi bị phát hiện, đã tấn công Peter. Gasper tìm một cái gì đó... nhưng không tìm ra. Nên Gasper phải ở lại, lảng vảng trong vùng này, có lẽ đã trốn trong nhà của bà Macomber. Cháu chắc chắn là chính Gasper đã lấy thực phẩm trong nhà bà Macomber và bỏ mẫu thuốc lá trong bồn rửa chén nhà bếp. Trừ phi bà Macomber tự nguyện tiếp liệu cho Gasper.

Gasper không trả lời.

- Không quan trọng! - Hannibal nói tiếp - Có lẽ Manny cũng ở đâu đây trong vùng này, nhưng tụi cháu không phát hiện dấu vết nào về sự hiện diện của hắn. Chính Gasper phụ trách việc canh gác. Chiều hôm qua, mọi người đi vắng, Gasper đã bỏ thuốc ngủ vào tô đồ ăn của con chó nhà ông Thrugon, đi gọi Manny và cả hai quay lại toan tìm phần tiền mà Morgan đã giấu. Hannibal quay sang Wesley Thrugon.

- Chú đã tìm thấy số tiền trong mỏ, đúng không chú Thrugon?

Thrugon lắc đầu.

- Rất tiếc, nhưng cậu nghĩ sai rồi. Khi cho mở cái mỏ, tôi không lục soát kỹ. Và khi cảnh sát trưởng và người của ông ấy tìm kiếm kỹ, sau khi phát hiện xác chết thì cũng không thấy gì. Theo tôi nghĩ, mỏ chưa hề có gì bao giờ.

- Chưa hề có gì à?

Hannibal lấy cục đá trong túi ra và ném lên trời.

- Không có gì à? Kể cả... vàng?

Thrugon có vẻ bối rối.

- Vàng hả? - Cảnh sát trưởng hỏi lại - Mỏ Chết chưa hề chứa vàng bao giờ!

- Nhưng bây giờ thì có - Hannibal tuyên bố - Cháu lượm được cục đá này trong mỏ, hôm Doris phát hiện xác chết của Morgan. Cháu có đưa cho thợ kim hoàn ở Lodsburg xem. Nghe nói đúng là có vàng thật... vàng pha lẫn với đồng.

Tait có vẻ chưng hửng.

- Nhưng... nếu có mỏ vàng, thì sao người ta không phát hiện sớm hơn?

Hannibal lại rút tay vào trong túi, lấy ra một cục đá thứ nhì long lanh đưa cho cảnh sát trưởng.

- Tối hôm qua, lúc ở trong mỏ - Hannibal giải thích - cháu đã tìm thấy cái này dính trong vách, với những cái khác y hệt. Nếu nhìn kỹ chú sẽ thấy đó là vàng xanh... tức là vàng pha ít bạc...

Sau khi dừng một lát, Hannibal ra vẻ tự mãn khi nói tiếp:

- Tối hôm qua, khi tuần tra tìm Doris và Peter, cháu đã suy nghĩ về hai mẫu đá này. Cháu biết rằng vàng thường bị lẫn với những kim loại khác như đồng hay bạc... Nhưng cháu không tin rằng hai kim loại hoàn toàn khác nhau có thể lẫn với vàng trong cùng một mỏ. Cháu cũng nghĩ đến những tiếng nổ trong mỏ và cháu đã nhìn kỹ hơn mẫu vàng xanh này... Nếu chú chịu khó nhìn kỹ, thì chú sẽ thấy là không phải lúc nào cục vàng cũng nằm trong vách mỏ.

Cảnh sát trưởng thắc mắc lấy kính lúp xem kỹ mẫu vàng.

- Ủa... có cái hình gì đó! Ông la lên.

- Đúng. Hình hoa cam nhỏ xíu. Vàng này xuất phát từ nhẩn cười!

Thrugon bước lên.

- Cậu tìm thấy cái này ở đâu? - Ông hỏi - Thật ra là cậu đã lượm ở đâu? Không thể nào lấy trong mỏ tôi được!

- Chối cũng vô ích thôi! - Hannibal nói - Cháu tin chắc rằng nếu chú đã vô ý để sử dụng vàng vào mục đích không lương thiện, thì sẽ còn có những mẫu khác nữa, mà chú cảnh sát trưởng sẽ thấy rõ. Chỉ cần vào tìm thôi. Cháu còn nhớ chỗ!

Thám tử trưởng quay sang cảnh sát trưởng.

- Ông Thrugon đã làm một vụ lừa đảo - Hannibal giải thích - Ông ấy đã "nhồi" cái mỏ của mình. Để làm việc này, ông đã cho vàng vào khẩu súng săn, rồi nhả súng vào thành mỏ. Sau đó, ông dẫn những người cả tin đến đây, cho họ xem mỏ vàng. Nhân viên Mêhicô của ông được lệnh làm việc tích cực trong mỏ mỗi khi có khách đến, để cho khách có cảm giác là mỏ đang được khai thác. Thrugon đi tìm họ ở Lordsburg, dẫn họ đến đây, cho họ xem cảnh khai thác vàng

trong mỏ và thuyết phục họ đầu tư vốn vào mỏ. Chỉ vậy thôi.

- Thật là vô lý! - Cậu Harry kêu - Wesley Thrugon là nhà triệu phú mà. Anh ấy có lợi gì khi làm chuyện này?

Thrugon phá lên cười.

- Đương nhiên là tôi chẳng có lợi gì! Thật là buồn cười! Buộc tôi là lừa đảo... Tôi ấy à! Ha ha ha!

- Khi vào mỏ, cháu sẽ chỉ... - Hannibal vẫn nói.

- Các người sẽ không được vào mỏ! - Thrugon giận dữ hét lên, mắt lo sợ nhìn về lối vào mỏ -

Tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho luật sư. Trong lúc tôi đi gọi điện thoại, tôi cấm không cho bất cứ ai bước chân vào mỏ, nếu không tôi sẽ đệ đơn kiện!

- Khi nào vào tù, anh tha hồ mà gọi cho luật sư - Cảnh sát trưởng đột ngột nói lạnh lùng - Tôi đã có đủ chứng cứ để bắt giữ anh như một kẻ bị tình nghi... và đi lấy giấy phép khám xét nhà anh.

- Cái gì? Chẳng lẽ anh lại tin lời thằng nhóc khốn kiếp kia - Thrugon gầm lên - Nó điên rồi!

- Trái lại, tôi thấy nó hết sức minh mẫn và sáng trí!

Cảnh sát trưởng đáp.

- Cảm ơn chú cảnh sát trưởng Tait - Hannibal nói - Nhưng còn một điều cháu muốn làm sáng tỏ...

Hannibal quay sang Gasper và Manny.

- Bà Macomber đâu? - Hannibal hỏi - Bà đang chờ đâu đó à?

- Bà Macomber nào? - Manny hỏi, nét mặt hoàn toàn không hiểu gì.

- Bà chủ của mấy ngôi nhà lụp sụp đằng kia - Gasper giải thích cho tên đồng lõa - Bà ấy tên là Macomber.

Đến lượt Hannibal tỏ ra không hiểu.

- Ý ông nói... ông không biết bà ấy à?

Hắn có vẻ nói thật. Hannibal véo môi dưới.

- Tội cháu nghi ngờ bà Macomber là thành viên thứ tư của băng cướp tiền ở Phoenix - thám tử trưởng giải thích - Nhưng tội cháu không có bằng chứng nào rằng bà ấy có dính líu đến vụ cướp ấy, ngoại trừ việc nhận dạng của bà phù hợp với nhận dạng của người phụ nữ lái xe cho bọn cướp. Và bà Macomber đã biến mất khỏi Phoenix, ngay sau vụ cướp. Cuối cùng, sau khi hay tội cháu đang điều tra về quá khứ của tên Morgan, bà ấy đã bốc hơi mất.

Thrugon phá lên cười:

- Tôi đã nói thằng nhóc này điên rồi mà! Ai lại đi nghi ngờ bà Macomber là tên cướp!

Lần thứ nhì, Thrugon lại không cưỡng mình nổi và liếc nhìn về hướng mỏ.

- Nếu cháu bị điên - Hannibal nói khẽ thật dịu dàng - thì tại sao chú lại đang toát mồ hôi?

Rồi thám tử trưởng đột ngột vỗ trán.

- Mình ngu quá - Hannibal la lên - Mình cứ tưởng bà Macomber cố tình biến mất, bởi vì bà đã tham gia vụ cướp. Nhưng hoàn toàn không phải vậy, đúng không chú Thrugon? Bà ấy biến mất... bởi vì bà ấy biết chú! Và bà ấy biết một cái gì đó về chú, mà chú muốn giấu... Có phải vậy không ạ? Vậy thì cháu xin hỏi chú chuyên gì đã xảy ra với bà Macomber? Bà đang ở đâu?

Thrugon nuốt nước miếng.

- Làm sao tôi biết được? Ông đáp.

Nhưng một lần nữa, ánh mắt ông lại quay sang mở. Khi đó, Hannibal không phân vân nữa. Cậu lao đến xe cảnh sát trưởng, lấy đèn pin rồi chạy về lối vào mở. Cảnh sát trưởng chỉ Thrugon và nói với phụ tá:

- Canh chừng người này! Ông ra lệnh.

Rồi cùng với Doris, cậu Harry, Bob và Peter, cảnh sát trưởng lao theo Hannibal....

Thám tử trưởng đã chạy trước khá xa. Cùng với nhóm người phía sau, thám tử trưởng bước vào hành lang chính, rẽ sang trái, bước qua cái vách có mẫu vàng, dùng đèn pin rọi sáng đường đi.

Bob và Peter bắt kịp sếp, lúc cậu ấy rẽ sang một hành lang nhỏ bên hông... hành lang nhánh nơi Doris đã phát hiện xác chết Morgan.

Đến miệng hố nơi lên cướp đã kết thúc cuộc đời không hay của hắn, Hannibal chiếu sáng vào cái giếng tối tăm. Ở đó, tuốt dưới đáy, ba thám tử trẻ thấy chính bà Macomber bị trói, bị nhét giẻ vào miệng, nhưng đang giãy giụa hết sức mình.

Chương XX

TIỀN Ở ĐÂU?

Khi thấy nhóm người phía trên mình, mắt bà Macomber sáng lên. Cảnh sát trưởng nhanh chóng tìm ra cái thang, đặt sát thành giếng, ông bước nhanh xuống và trước tiên tháo giẻ bịt miệng cho bà Macomber.

- Mọi người đến thật kịp thời! - Bà kêu - Tôi bắt đầu hết dám hy vọng!

Khi được cởi trói xong, bà bình tĩnh đứng dậy, xoa bóp tay chân bị tê, phủi bụi quần áo, rồi từ từ leo lên thang không cho ai giúp đỡ. Cảnh sát trưởng đi theo, mang cái vali đang ở dưới đáy giếng với bà Macomber.

- Tên khốn kiếp ấy đâu rồi? - Bà hỏi đột ngột.

- Wesley Thrugon hả? - Hannibal hỏi.

- Đó không phải là Wesley Thrugon! - Bà Macomber giận dữ khẳng định - Cô đã nhớ ra được nét lạ của Thrugon lúc bé. Ông sinh ra với cặp mắt đen! Em bé có mắt đen là rất hiếm. Mà người này lại có mắt xanh! Hắn giả danh!

- Cháu đoán cô đã đến tố cáo thẳng vào mặt hắn? - Hannibal nói.

- Thì cô đã hỏi thẳng hắn đang âm mưu gì. Thay vì trả lời hắn rút súng ra, ép cô xuống đây. Hắn đâu rồi?

- Tạm thời, thì còn ở ngoài đó - cảnh sát trưởng trả lời - Nhưng vài phút nữa, thì sẽ vào tù.

- Nhất hắn vào tù là còn quá nhẹ!

- Tôi cũng đồng ý với chị, nhưng tôi không có gì hay hơn cho hắn! - Cảnh sát trưởng Tait đáp. Một hồi sau, cảnh sát trưởng ra đi, mang theo Thrugon giả danh, Manny và Gasper. Đến cuối chiều, ông mới quay về trang trại của Harry Osborne. Trong thời gian đó, cậu Harry và dì Magdalena đã đến Hambone lấy xe bà Macomber về. Bà Macomber đang nghỉ ngơi trong phòng khách trang trại, nơi bà được dọn một bữa ăn thịnh soạn.

- Sao rồi? - Bà hỏi ngay khi thấy cảnh sát trưởng.

Tait mỉm cười với bà Macomber, với Doris và ba thám tử trẻ.

- Tôi xin có lời khen mấy cô cậu này - ông nói. Bọn cướp đã khai là có tham gia vụ cướp cách đây năm năm. Nhưng không quan trọng. Hai tên này bị truy nã tại bốn bang khác vì tội cướp và bắt cóc người. Đúng như các cậu đoán, Gilberl Morgan thuộc băng cướp ấy.

- Anh đã biết được gì thêm về tên vô lại giả danh Thrugon? - Bà Macomber hỏi, còn nhớ mỗi hận riêng của mình.

- Hắn đang chờ luật sư.... và sẽ rất cần đến luật sư. Theo tôi, hắn chỉ mới vào nghề bất lương này thôi. Chắc là đã có hồ sơ phạm tội. Ta sẽ buộc tội được hắn thôi, chị đừng lo. Đương nhiên

là hắn không hề quen biết gì với ông Wesley Thrugon thật, tôi vừa mới gọi điện thoại cho ông ấy ở Los Angeles...

- Ngay từ đầu cháu đã biết lão là tên vô lại và lừa đảo mà - Doris la lên. Thậm chí mấy anh cũng không tin nữa.

- Ta sẽ điều tra - cảnh sát trưởng nói. Tôi có ra lệnh lục soát lý lịch, quá khứ của hắn....

- Chú tìm chứng cứ à? - Bob hỏi.

- Phải... và đặc biệt là tìm một phần tư triệu đô la!...

Cảnh sát trưởng dừng một hồi, trước khi nói tiếp:

- Theo Manny Elis và Gasper - tên thật là Charlie Lamberton - thì Morgan và một người phụ nữ tên Hannach Troy đã đồng lõa với chúng trong vụ cướp tiền ở Phoenix. Người phụ nữ lái xe cho họ. Bà ta đang ngồi tù. Nếu không có lẽ bà ta cũng có mặt ở đây cùng với Manny và Gasper. Sau vụ cướp tiền, bốn tên đã đến Lodsbug ngay để trốn vào một khách sạn nhỏ trên xa lộ ven thành phố. Nhưng ngày hôm sau, Morgan ôm hết số tiền chuồn mất: hai trăm năm mươi ngàn đô la. Sau đó bọn kia không bao giờ nghe nói đến hắn nữa... cho đến ngày tìm thấy xác hắn trong mộ. Khi đó bọn chúng chạy đến Twin Lakes, tưởng rằng tiền vẫn còn đó và tôi cũng nghĩ giống bọn chúng!

- Nhưng làm sao biết được Thrugon đã tìm ra tiền hay chưa? - Peter hỏi.

- Gần như chắc chắn là chưa tìm ra - Hannibal nói. Nếu tìm được tiền, thì hắn ở lại đây giở trò lừa đảo vặt vãnh với cái mộ để làm gì? Sau khi phát hiện xác của Morgan, đám người hiếu kỳ tràn đến vùng này, chú cảnh sát trưởng lục lạo trong mộ. Bất chấp những việc này, Thrugon đã thuê nhân công Mêhicô, cho thuốc nổ vào mộ và câu khách đến xem mộ. Nếu có hai trăm năm mươi ngàn đô la trong tay, thì hắn có dàn xếp màn kịch như vậy không? Nếu có tiền, hắn đã cuốn gói đi mất rồi!

- Tôi cũng nghĩ thế - cảnh sát trưởng nói. Vì vậy mà tôi nghĩ tiền vẫn còn ở chỗ mà Morgan đã giấu. Chỉ còn việc tìm ra chỗ ấy! Tôi biết tiền không có trong mộ, bởi vì tôi đã xem rất kỹ rồi. Có thể Morgan đã giấu trong máy nhà phụ quanh mộ... lúc đó mấy nhà đó trống không có ai.

- Sợ hắn giấu trong một nhà của bà Macomber - Doris gợi ý.

- Đi xem thử! Peter kêu. Có thể không phí công.

Cả nhóm tiến hành lục soát mọi ngôi nhà nhỏ của bà Macomber. Trong một nhà có con dao rựa lấy cắp của ông Harrison Osbome, giấu sau ghế divan. Nhưng không thấy đô la nào đâu hết! Sau đó mọi người tìm kiếm trong mọi nhà phụ thuộc mộ, kể cả nhà chòi của Thrugon giả danh. Cả nhóm thấy những giấy biên nhận ngân hàng và danh sách tên - có lẽ là tên các nạn nhân của tên gia danh - nhưng ngoài ra không có gì khác....

- Chỉ còn một nơi để tìm kiếm - cuối cùng Hannibal nói và chỉ kho thóc của cậu Hary, phía bên

kia cánh đồng - Đó là tòa nhà duy nhất có ở đây năm năm về trước, khi Gilbert Morgan đến. Gasper có nghĩ đến chỗ đó và thậm chí đã tự mình lục soát nhưng ta đã quấy hấn. Đương nhiên là Morgan có thể giấu bất kỳ nơi nào, nhưng ta cứ đến dò tìm thử....

Thoạt nhìn, kho thóc không chứa được bao nhiêu chỗ giấu. Vách chỉ là những tấm ván bình thường. Nền là đất trần. Tầng nóc chỉ chứa có bụi bặm và màng nhện.

Doris leo lên chiếc xe cổ và lục lọi lung tung trong đó, nhưng không hăng hái lắm.

- Có thể Morgan không mang theo tiền khi đến Twin Lakes - cô bé thở dài.

Doris ngồi trên yên, rồi có vẻ ngạc nhiên và loay hoay một hồi.

- Ủa! - Cô bé nhận xét. Ghế không cố định vào sàn!
- Sao! - Hannibal thốt lên. Ghế không cố định à? Nhanh lên Doris! Bước ra đi!
- Trời ơi! - Cô bé la lên và nhảy xa khỏi xe.

Trong nháy mắt, Hannibal và Peter nâng yên xe lên và lật ngược ra phía sau xe.

- Đấy! Hannibal đắc thắng thông báo.

Cảnh sát trưởng Tait bước lại gần xe. Giữa ghế và sàn xe là hàng chục gói bọc nhựa. Cảnh sát trưởng cầm một gói lên và mở thử, một đồng tờ hai mươi đô la rơi xuống... những tờ bạc sạch sẽ, mới cứng!

- Không hiểu phải mất bao nhiêu thời gian để đếm một phần tư triệu đô la! Peter hỏi khẽ.
- Chắc cũng phải một hồi! Cảnh sát trưởng thở dài. Tôi sẽ bắt đầu đếm ngay.

Chương XXI

QUÀ LƯU NIỆM DÀNH CHO ÔNG HITCCOCK

Vài ngày sau, khi bước vào văn phòng của ông Hitchcock, nhà đạo diễn lừng danh, ba Thám Tử trẻ thấy ông mỉm cười nhìn mình.

- Qua điện thoại, các cậu nói với tôi rằng các cậu đến một trang trại ở Tân Mêhicô để tĩa cây thông Noel. Nhưng thấy các cậu xin gặp tôi, tôi đoán công việc nhạt nhẽo ấy đã được cộng thêm một cuộc điều tra à?

Bob mỉm cười và đưa một quyển sổ đầy ghi chép cho Alfred Hitchcock. Ông tiến hành đọc. Khi xong, ông nói với Hannibal bằng một giọng trách móc.

- Hy vọng cậu đã cảm thấy xấu hổ vì dám nghi ngờ bà Macomber tốt bụng kia - ông nói. Rốt cuộc, bà ấy tỏ ra hết sức trung thực. Nhưng tôi muốn biết bà ấy đi đâu giữa lúc rời bỏ Phoenix và lúc xuất hiện trở về Twin Lakes để mua nhà?

- Ở nhà một người bà con! - Hannibal giải thích. Một bà dì lớn tuổi ngã bệnh đột ngột và cho gọi bà Macomber đến. Bà ấy đã bỏ cửa hàng mà không báo ai hết, trước hết vì bà muốn đến nhanh giúp bà dì kia, và sau đó vì bà không muốn kể chi tiết dài dòng cho bà chủ thuê mình, vì bà này không tử tế và bóc lột mình. Từ tháng năm đến tháng mười một năm đó, bà Macomber ở El Paso chăm sóc cho bà dì. Rồi bà dì ấy mất, để lại toàn bộ gia tài cho bà Macomber.

Ông Hitchcock gật đầu.

- Tốt quá. Tôi rất thích khi lòng tốt được bù đắp xứng đáng! Bà Macomber có vẻ tử tế và rất đáng tin cậy. Và mạnh mẽ nữa! Bà ấy hồi sức và bình tâm lại rất nhanh sau thời gian nằm dưới hố mỏ... Nếu tôi đọc đúng, thì gã đàn ông tự xưng là Thrugon bị ra tòa?

- Dạ đúng, bị xử vì nhiều tội ác khác nữa! - Hannibal nói. Đúng như chú cảnh sát trưởng Tait đoán, hắn là một tên bất lương có tiếng. Tên hắn là John Manchester và hắn chuyên lừa đảo. Trong vụ Mỏ Chết, nhiều nạn nhân của hắn là các doanh nhân làm ăn lớn ở Dallas. Manchester xoay xở để gặp được họ lại các câu lạc bộ. Hắn tự giới thiệu là Wesley Thrugon và kể hắn vừa mới tìm ra một mỏ vàng trữ lượng lớn hết sức. Nhờ giấy tờ giả chứng nhận về mỏ, hắn đã dụ được một số người nhẹ dạ đến tham quan mỏ... và trả tiền cho hắn. Chính Manchester không bỏ ra bao nhiêu tiền cho cái mỏ này. Hắn mua từ tay ông Harrison Osborne với giá rẻ mạt và ký hối phiếu cho phần đất và nhà còn lại. Đương nhiên là hắn không hề có ý định thanh toán các hối phiếu ấy. Kế hoạch của hắn là, ngay sau khi lấy liền của các nạn nhân, biến mất. Phương pháp này quen thuộc với hắn, vì không phải lần đầu tiên hắn áp dụng!

Bob kể tiếp.

- Nhưng hắn không dự kiến trước là sẽ có bà Macomber. Bà xuất hiện, làm xáo trộn kế hoạch

của hắn. Khi bị bà tố cáo là giả danh, hắn buộc bà xuống giếng, rồi lái xe bà đến Hambone. Đến đó, hắn bỏ xe lại, rồi đi bộ trở về Twin Lake. Hắn mong làm cho người ta nghĩ bà Macomber đi nghỉ hè. Chính vì vậy mà hắn làm vali, đặt bên cạnh bà Macomber dưới hố. Tội cháu không nghĩ hắn định giam giữ bà lâu và hại bà. Hắn chỉ cần một khoảng thời gian để hoàn tất vụ lừa đảo. Xui cho hắn là mọi việc diễn biến theo chiều hướng khác, buộc hắn phải từ bỏ kế hoạch... tất cả chỉ vì Manny và Gasper!

- Còn hai nhân công Mêhicô? - Ông Hitchcock hỏi tiếp - Họ không dính líu gì đến vụ này chứ?

- Dạ không - Hannibal trả lời. Manchester cần công nhân để làm cho người ta tưởng mỏ đang được khai thác. Hắn cho đặt hàng rào và ra lệnh sơn nhà hắn lại, để người ta tin hắn thật sự có ý định ở lại Twin Lakes lâu dài. Hai người Mêhicô vượt biên bất hợp pháp. Vì vậy mà họ không nói chuyện với ai. Bằng cách đó, Manchester bắt chẹt được họ và không sợ họ nói gì.

- Về phần họ, thì câu chuyện kết thúc tốt đẹp - Bob nói tiếp - Cậu Harry đã lo liệu với chính quyền địa phương: hai người Mêhicô sẽ ở lại Twin Lakes và sẽ làm việc cho cậu Harry. Còn dì Magdalena thì dì đã ngả lòng và chịu kẻ thù cũ của dì: con chó canh. Dì nuôi nó tốt đến nỗi nó không tấn công gà nữa. Nó đã trở nên vô hại như con chó con và ngủ bên cạnh giường của dì.

- Hay quá! - Ông Hitchcock nói. Vụ này quá phức tạp, vậy mà các cậu đã giải được thật là đáng khen! Nhưng cũng tiếc là còn vài điểm chưa rõ lắm.

- Điểm nào ạ? - Peter hỏi.

- Thì... ta sẽ không bao giờ biết được Gilbert Morgan đã làm gì, khi đến Twin Lakes năm năm về trước. Tại sao hắn lại giấu tiền trong chiếc xe Ford cũ?

- Ta có thể giả thiết rằng đó chỉ là một chỗ giấu tạm thời - Hannibal trả lời. Sau đó, có thể Morgan đã vào mỏ để tìm chỗ giấu tốt hơn. Không biết hắn còn sống hay không, lúc người ta đặt song sắt trước cửa mỏ? Điều này ta sẽ không bao giờ biết được. Nhưng ta biết chắc một điều: Manchester phát hiện xác chết ngay khi cho mở cửa mỏ trở lại. Nhưng do không muốn gây chú ý đến mình, hắn đã không loan tin về vụ phát hiện đáng sợ này. Nên hắn đã rất giận dữ khi tóm được Doris trong mỏ! ... À, mà do mỏ này khá đặc biệt, nên tội cháu đã mang quà lưu niệm về cho bác!

Hannibal đưa cho Alfred Hitchcock một cục đá nhỏ. Nhà đạo diễn quan tâm xem xét.

- Cục vàng! Ông thốt lên. Cám ơn nhiều! Tôi rất thích. Không ai có được một cục vàng mỏ có khắc hoa cam trên đó.

- Doris cũng có một cục vàng như thế - Peter nói.

- Nhưng cậu phải thừa nhận là cô bé xứng đáng sở hữu cục vàng như vậy!

- Đương nhiên. Bạn ấy rất tốt bụng và dễ thương. Nhưng đôi khi bạn ấy hơi quá... thì... bạn ấy rất... ý cháu muốn nói... Ờ ờ thật quá...

- Mạnh mẽ hả? - Ông Hitchcock nhắc.

- Từ này quá yếu. Với bạn ấy, ta luôn có cảm giác như đang ngồi trên ổ kiến lửa. Nhưng dù sao bạn ấy vẫn thật dễ thương!

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>